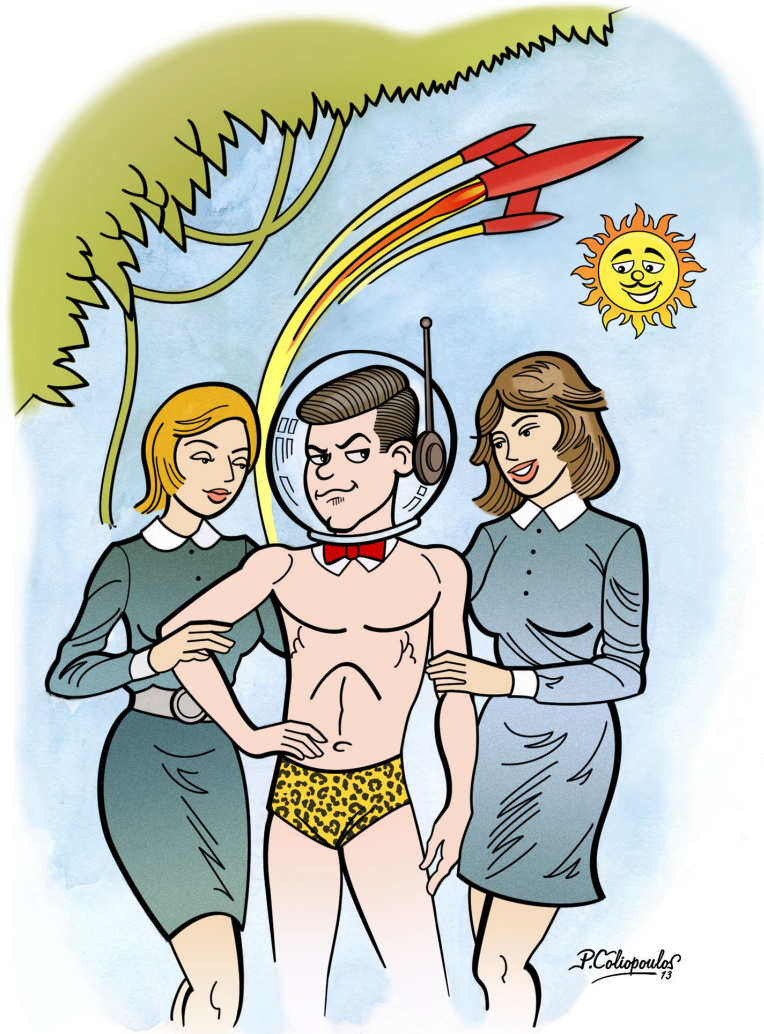

Πάνος Κολιόπουλος

Αστροναύτης, Ταρζάν και Αήττητος Εραστής

Midnight Publishing
Κέρκυρα 2013

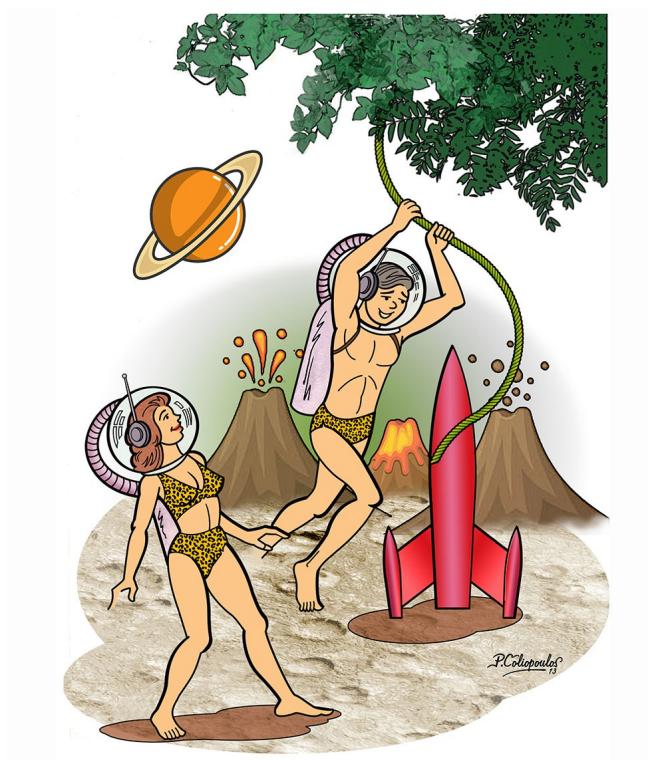

**ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗΣ, ΤΑΡΖΑΝ
και ΑΗΤΤΗΤΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ**

Πάνος Κολιόπουλος

Αστροναύτης, Ταρζάν και Αήττητος Εραστής

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος

MIDNIGHT PUBLISHING
Κέρκυρα 2013

Copyright © 2013 Panos Coliopoulos
S. Dousmani 44
Corfu 49100
panflynn@otenet.gr

Οι Ιστορίες

Λίγα σαν Μπούσουλας.....	9
Αστροναύτης.....	13
Το Κομμούνι ο Ρώσος που Έκανε τη Ζημιά.....	17
Διαστημόπλοιο «Ο Κεραυνός».....	27
Ο Άλλος Τρελός Επιστήμονας.....	37
Σχέδιο του Ταξιδιού στον Άρη.....	51
Συνέντευξη του Θριαμβευτή Αστροναύτη.....	61
Ταρζάν.....	69
Στις Άγριες Ζούγκλες της Πορταριάς.....	73
Ο Ταρζάν δεν Ξέρει Κολύμπι.....	85
Η Απάτητη Ζούγκλα του Τσέλιγκα.....	95
Το Μυστήριο του Αρχαίου Κάστρου.....	105
Σε Αναζήτηση της Τζαίην.....	115
Αήτητος Εραστής.....	127
Η Μοιραία της Τρίτης.....	131
ή Έρωσ και Κατασκοπία	
Η Μοιραία της Έκτης.....	161
ή Κατασκοπίας Συνέχεια	
Parlez-vous Français?.....	179
Οι Δυο Βασούλες.....	199
Οι Ωραιότερες Κοπέλες του Κόσμου.....	213
Το Μυστήριο του Πελαργού.....	233

Λίγα σαν Μπούσουλας

Βρισκόμαστε ακόμα στη Λάρισα του τέλους της δεκαετίας του '50 και των αρχών του '60.

Οι άνθρωποι ζουν ακόμα σε σπίτια, σε μαχαλάδες –μόνο στην Αθήνα έχουν μετακομίσει σε κουτιά– και γνωρίζονται μεταξύ τους με τα μικρά τους ονόματα. Είμαστε ο «κυρ-Μήτσος», ο «κυρ-Γιάννης», η «κυρά-Μαρίκα», η «κυρά-Κούλα»... Καιμε ξύλα στις σόμπες το χειμώνα, μαγειρεύουμε στην γκαζιέρα, πλένουμε στη σκάφη, φυλάμε τα τρόφιμα στο φανάρι και στην παγωνιέρα, ψωνίζουμε από τον μπακάλη με τεφτέρι βερεσέ, η εφημερίδα κοστίζει δραχμάς 1,20 και ο «Μικρός Ήρωας» 2.

Οι manάδες μας διαβάζουν «Θησαυρό», «Ρομάντζο» και «Εργόχειρο», που κάνουν το γύρο της γειτονιάς χέρι-χέρι, ράβουν τα φορέματά τους μόνες τους ή στη μοδίστρα και μένουν στο σπίτι να μεγαλώσουν τα παιδιά, να κουτσομπολέψουν μεταξύ τους και να γκρινιάζουν για το φαγητό που είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν –«Τι να μαγειρέψω πάλι, κυρία Πιπίτσα μου... μεγάλο πρόβλημα το φαγητό κάθε μέρα...».

Γελάμε ακόμα με τον Χατζηχρήστο, τον Φωτόπουλο, τον Αυλωνίτη, τον Ηλιόπουλο και τον Ρίζο, ονειρευόμαστε βλέποντας Ταρζάν και Έρρολ Φλυν κι ερωτευόμαστε την Καρέζη, τη Ρίκα Διαλυνά και τη Σοφία Λώρεν.

Το ραδιόφωνο παίζει «ελαφρά μουσική και τραγούδια» με Γούναρη, Μαίρη Λω και Νάντια Κωνσταντοπούλου κι «αρχοντορεμπέτικα» με Μανώλη Χιώτη-Μαίρη Λίντα. Α, ναι... και τη «Μικρή, πικρή μου αγάπη» καθημερινά, ενώ κάθε Κυριακή έχουμε το «Θέατρο στο Μικρόφωνο» του Αχιλλέα Μαμάκη και κάθε Δευτέρα βράδυ «Το Θέατρο της Δευτέρας».

Υπάρχει ακόμα ο εφημεριδοπώλης που μας φέρνει στο σπίτι την εφημερίδα και τα περιοδικά, ο γιαουρτάς, ο γαλατάς, ο ψαράς, ο μανάβης κι ο γύφτος καρεκλάς που ακονίζει επίσης και τα μαχαίρια.

Ταξιδεύουμε ακόμα με τα λεωφορεία του ΚΤΕΛ και τα τραίνα του ΣΕΚ και στην πόλη με την Αστική και το ποδήλατο. «Κούρσες» έχουν μόνο κάτι γιατροί και κάνα-δυο εύποροι και τα ταξί λέγονται «αγοραία».

Τα βράδια του καλοκαιριού βγάζουμε καρέκλες έξω και καθόμαστε να κουβεντιάσουμε με τους γειτόνους πίνοντας, οι πατεράδες τσιπουράκι και οι μανάδες βυσσινάδα σπιτική. Τα παιδιά παραπέρα παίζουν τσιλίκια, κρυφτοντενεκέ και στα-καμάν.

Δεν μιλάμε πολιτικά, παρά μόνο με υπονοούμενα, γιατί οι μέρες είναι πονηρές κι ο χωροφύλακας με τον ασφαλίτη караδοκούν στη γωνία. Για να βγάλεις άδεια λούστρου χρειάζεσαι «πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων». Ο Εμφύλιος λέγεται ακόμα «Συμμοριτοπόλεμος» και οι δωσίλογοι και μαυραγορίτες της Κατοχής κάνουν και πάλι κουμάντο στη χώρα, ενώ αυτοί που βγήκαν στο βουνό να πολεμήσουν παραθερίζουν στα ξερονήσια.

Στις δημόσιες υπηρεσίες κρέμονται πάντα τα πορτραίτα του Παύλου και της Φρειδερίκης, καθόσον είμαστε ακόμα «Βασίλειον της Ελλάδος», και στα καφενεία διαφημίσεις της μύρας Φιξ (που «κάνει καλό») και των τσιγάρων του Παπαστράτου και του Καρέλια.

Στα σχολεία φοράμε πάντα το πηλήκιο με την κουκουβάγια, μας κουρεύουν γουλί, αφήνοντας μια φούντα μόνο μπροστά και μας οργώνουν τις παλάμες με τον χάρακα στην

παραμικρή παρασπονδία, καθόσον το εκπαιδευτικό σύστημα βασιζεται εξ' ολοκλήρου στην τρομοκρατία, τις απαγορεύσεις και την τιμωρία.

Παντρευόμαστε με προξενιό και η προίκα έχει τον κύριο λόγο, αλλά ερωτευόμαστε κρυφά την ομορφούλα κομμώτρια, που όμως, φευ, είναι καταδικασμένη να μείνει στο ράφι (εκτός κι αν καταφέρει «να τυλίξει κανένα κορόιδο»), μιας και «δεν έχει δεύτερο βρακί να βάλει».

Εμείς, οι πιτσιρικάδες, ονειρευόμαστε να γίνουμε εξερευνητές, αεροπόροι, αστροναύτες, Ταρζάν και Ζορρό και ήδη αρχίζουμε να καλοκοιτάζουμε τις συμμαθήτριες και τα κορίτσια του «Θηλέων».

Μαγικά χρόνια!

Αστροναύτης

Από τα όνειρα του ανθρώπου το πιο τρελό και το πιο επίμονο σε βάθος χρόνου ήταν να πετάξει, σαν τα πουλιά. Όταν τα κατάφερε άρχισε μετά να κρυφοκοιτάζει προς τ' αστέρια... Και να ονειρεύεται.

Το Κομμούνι ο Ρώσος που Έβανε τη Ζημιά

Λοιπόν, τώρα που το σκέφτομαι γυρίζοντας πίσω στον χρόνο, δεν θυμάμαι να είχα ποτέ πρόβλημα σε ότι αφορά τον επαγγελματικό μου προσανατολισμό. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως ήθελα να γίνω πολλά πράγματα μαζί –κάτι που φοβάμαι πως με κυνηγάει ακόμα. Κατά σειρά είχα αποφασίσει να γίνω: εισπράκτορας (στα λεωφορεία του ΚΤΕΛ κατά προτίμηση, αλλά αν δεν γινόταν και η Αστική καλή ήταν), αγροφύλακας, εξερευνητής, ενωμοτάρχης στο Τοπουζιάρ, σέντερ φορ στη Ρεάλ Μαδρίτης, κυνηγός αγρίων θηρίων, αστρονόμος, συγγραφέας εβδομαδιαίων ηρωικών περιπετειών (όπως ο «Μικρός Ήρωας»), Ταρζάν, μπακάλης, πιλότος αεριωθούμενων, Ολυμπιονίκης του Δεκάθλου, ξιφομάχος, λοχίας στα ΛΟΚ, φούρναρης, Ζορρό και μερικά άλλα δευτερεύοντα. Ήλπιζα δε να τα καταφέρω να συνδυάσω όλα τα ανωτέρω –κάτι που μου φαινόταν (και είναι) απολύτως εφικτό.

Αλλά...

Αλλά καλό θα είναι –αυτό το έμαθα φευ νωρίς– όταν κάνουμε σχέδια και λογαριασμούς να μην ξεχνάμε κι αυτόν τον άτιμο τον ξενοδόχο που πάντα, μα πάντα, караδοκει στα σκοτεινά, γελώντας σαρδόνια, σαν τον Αρτέμη Μάτσα στα έργα με τους Γερμανούς.

Στην περίπτωση αυτή ο ξενοδόχος ήταν ένας Ρώσος αεροπόρος. Ο επισημηναγός Γιούρι Γκαγκάριν, ο οποίος στις 12 Απριλίου του 1961 έφερε μια στροφή τη Γη από το διάστημα μέσα στον θαλαμίσκο του «Βοστόκ 1».

Το ραδιόφωνο ανέφερε το συμβάν λίγο μουδιασμένα, όπως κάθε φορά που κάτι καλό συνέβαινε στην εκείθε μεριά του Σιδηρού Παραπετάσματος.

«Το σοβιετικόν πρακτορείον ΤΑΣ ανεκοίνωσεν την πτήσιν εις το διάστημα του πρώτου ανθρώπου, όστις είναι ο επισημναγός Γιούρι Γκαγκάριν. Ο σοβιετικός αστροναύτης πραγματοποίησεν μίαν περιφοράν περί την Γην και προσεγγιώθη επιτυχώς εις το κοσμοδρόμιον Μπαϊκονούρ. Η ιστορική αυτή πτήσις διήρκεσεν 89 λεπτά. Ο πρωθυπουργός κ. Κωνσταντίνος Καραμανλής απέστειλεν συγχαρητήριον τηλεγράφημα εις την κυβέρνησιν της Σοβιετικής Ενώσεως».

–Τους την έφεραν πάλι οι Ρώσοι των κουτο-Αμερικάνων, ανέκραξε χαμογελώντας ο πατέρας μου. Κι εδώ πρώτοι πήγαν!

–Σώπα, χριστιανέ μου, μην μας ακούσει κανείς, τον αποπήρε η μάνα μου κοιτάζοντας γύρω της ανήσυχη. Και οι τοίχοι έχουν αφτιά.

–Μωρέ δεν πάει να ‘χουν και μάτια! γέλασε ο πατέρας μου. Σάματι λέμε ψέματα;

Μέρες ολόκληρες οι εφημερίδες το είχαν πρώτο θέμα, όπως και τα επίκαιρα στο σινεμά. Το χαμογελαστό πρόσωπο του Ρώσου άρχισε να γίνεται τώρα πιο οικείο κι από τα φρύδια του Καραμανλή.

Ο Γκαγκάριν ήταν πλέον θέμα συζήτησης σε όλες τις παρέες, αν και όλοι πρόσεχαν να μην φαίνονται και πολύ ενθουσιώδεις, γιατί δεν ήξερες ποτέ ποιος εκεί γύρω ήταν ρουφιάνος της Ασφάλειας –μη φανεί ότι θαυμάζουμε και τους κομμουνιστές τώρα!

Όπως ήταν φυσικό στη γειτονιά είχαμε κατενθουσιαστεί, γιατί βλέπαμε το σινεμά να γίνεται επιτέλους πραγματικότητα. Ο άνθρωπος ταξίδεψε στο διάστημα! Όπου να ‘ταν θα πέταγαν τα πρώτα διαστημόπλοια για τους άλλους πλανήτες, τον Άρη, την Αφροδίτη, τον Κρόνο... Κι εμείς ατενίζαμε βεβαίως ένα συναρπαστικό μέλλον να ξετυλίγεται μπροστά μας. Σε λίγα χρόνια θα πηγαίναμε στον Άρη όπως

πάμε στην Ελασσόνα. Θα γκρίνιαζαν λίγο οι μανάδες, εννοείται, που βλέπουν κινδύνους παντού, αλλά θα τους πέρναγε στο τέλος. Έτσι κι αλλιώς θα είχαμε μεγαλώσει κιόλας και θα μπορούσαμε να κάνουμε του κεφαλιού μας. Εμπρός στον δρόμο που χάραξε ο μεγάλος Γκαγκάριν!

Υπήρχε όμως ένα μικρό πρόβλημα.

–Ελπίζω μόνο να μην ψηλώσουμε πολύ γιατί θα μας κόψουν, είτε μια μέρα σκεφτικά ο Σταύρος.

Πανικός!

–Γιατί, ρε συ; Γιατί;

–Γιατί άκουσα ότι τους αστροναύτες τους θέλουν κοντούς, για να χωράνε στο διαστημόπλοιο.

Αλληλοκοιταχτήκαμε αλαφιασμένοι.

–Σίγουρα, ρε συ;

–Δηλαδή, όταν λέμε κοντός... πόσο κοντός;

–Δεν ξέρω πόσο, αλλά πολύ φοβάμαι πως αν δεν φτιάξουν μεγαλύτερα διαστημόπλοια μόνο τον Θύμιο θα πάρουν από εμάς.

Απογοήτευση.

–Όχι, ρε γαμώ την τύχη μου, γαμώ! Αυτό είναι μεγάλη αδικία.

Ελπίδα.

–Σίγουρα θα φτιάξουν μεγάλα διαστημόπλοια, δεν μπορεί...

Επιχειρήματα.

–Κι ο Γκαγκάριν στο κάτω-κάτω ψηλός είναι.

–Αμ δε που είναι!... Στούμπος κανονικός.

–Ο Γκαγκάριν, ρε; Αποκλείεται.

–Εγώ τον κόβω ίσαμε τον Τζωννυβαϊσμούλλερ...

–Κι εγώ.

–Ναι, μ’ αυτό το πλευρό να κοιμόσαστε. Δεν τον είδατε, ρε, στα επίκαιρα δίπλα στον Κρούτσεφ; Ένα μπόι είναι.

–Μπορεί τον Κρούτσεφ να τον έβαλαν σε σκαμνάκι για να φαίνεται πιο ψηλός.

–Κι όταν περπατάει τον σηκώνουν από δίπλα τα ντερέκια, ρε μάπα; Σου λέω, ο Γκαγκάριν είναι κοντός.

Αυτό ήταν ένα πλήγμα, γιατί ένας ήρωας είναι εξ’ ορισμού ψηλότερος από τους συνηθισμένους ανθρώπους, αλλά το πρόβλημα δεν ήταν τόσο για το ύψος του Γκαγκάριν όσο οι συνέπειες που μπορούσε να ‘χει κάτι τέτοιο στην μελλοντική μας επιλογή καριέρας σαν αστροναύτες.

Όπως και να ‘χει το πράγμα, αυτό το κοσμοϊστορικό γεγονός εμένα μ’ επηρέασε για τα καλά. Άρχισα τώρα να κοιτάζω προς τον ουρανό –κυριολεκτικά.

Αποφάσισα να φτιάξω το πορτραίτο του νέου μου αυτού ήρωα. Είχα επηρεαστεί βλέπεις από ένα βιβλίο που είχε πέσει στα χέρια μου την εποχή εκείνη, «Ο Ζωγράφος Ρενουάρ» του Αμπρουάζ Βολλάρ, και πίστευα πως, επειδή τα κουτσοκατάφερα στην ιχνογραφία, θα μπορούσα πολύ εύκολα –και άκοπα– να γίνω και ένας διάσημος ζωγράφος.

Και βέβαια ο πρώτος μου πίνακας, με τίτλο «Ο Κοσμοναύτης Γιούρι Γκαγκάριν», δεν θα μπορούσε παρά να είναι ελαιογραφία, όπως τα αθάνατα έργα των μεγάλων ζωγράφων που θαυμάζουμε στα μουσεία. Το πρόβλημα ήταν πως δεν είχα ιδέα για το πώς φτιάχνει κανείς μια «ελαιογραφία», αλλά σιγά τη δυσκολία, αφού υπήρχε ταλέντο και φαντασία όλα θα πήγαιναν μια χαρά.

Χρώματα είχα, γιατί μου είχε φέρει ο πατέρας μου ένα κουτί σωληνάρια νομίζοντας πως ήταν νερομπογιές. Πινέλα δεν είχα, αλλά «δανείστηκα» από την ντουλάπα των εργαλείων του πατέρα μου κάνα-δυο που είχε για τα διάφορα μαστορικά βαψίματά του. Τελάρο επίσης δεν είχα –κι ούτε κουβέντα να ψάχνω για μουσαμάδες ζωγραφικής στη... Λάρισα– οπότε πήρα ένα περισσευόμενο κομμάτι cardboard, του οποίου η γρέτζα μεριά έμοιαζε με μουσαμά,

το έβαψα κι ένα χέρι άσπρο βιβεχρώμ πλαστικό και ήμουν έτοιμος.

Το σχέδιο δεν παρουσίασε ιδιαίτερες δυσκολίες. Τσάτρα-πάτρα κατάφερα να αποδώσω τις φωτογραφίες που είχα κόψει από εφημερίδες και περιοδικά. Το βάψιμο όμως; Τα χρώματα χρειαζόνταν αραίωμα, αλλά με τι; Νερό όχι βέβαια... Λάδι μήπως; Μα φυσικά. Γι' αυτό άλλωστε λεγόταν «ελαιογραφία». Λάδι, δόξα το θεό, υπήρχε ολόκληρος ντενεκές στην κουζίνα της μάνας μου, ένα ποτηράκι που μου χρειαζόταν εμένα δεν θα της έλειπε.

Δεν ήταν όσο εύκολο το φανταζόμουν. Στην πραγματικότητα αποδείχτηκε μεγάλο μανίκι. Πρώτα απ' όλα τα χρώματα δεν διαλύονταν καλά. Μετά, δεν στρώνονταν όπως ήθελα στην επιφάνεια του cardboard. Και δεν άπλωναν και δεν ανακατεύονταν και δεν στέκονταν εκεί που τα έβαζα... Άσε που λάσπιαζαν και κόλλαγαν σαν πίσσα και... το χειρότερο... δεν στέγνωναν.

Μου βγήκε η πίστη να φέρω τον μεγάλο κοσμοναύτη σε λογαριασμό. Ο οποίος μου βγήκε με λιλά μαλλί, κόκκινο σαν του Ινδιάνου δέρμα και φούξια-πράσινη στολή. Αλλά τα κατάφερα. Και τον κρέμασα υπερηφάνως σε περίοπτη θέση στον τοίχο της τραπεζαρίας, παρά τις αντιρρήσεις της μάνας μου, που φοβόταν μη μας παρεξηγούσαν που είχαμε στο σπίτι μας «πορτραίτα κομμουνιστών».

Ένα έκτρωμα ήταν ο άτυχος Γκαγκάριν, αλλά εγώ το καθήκον μου απέναντι στην ανθρωπότητα το είχα επιτελέσει. Άλλο τώρα αν ο ρημαδοπίνακας δεν στέγνωξε ποτέ.

Ήταν αυτή η απαρχή μιας λαμπρής μελλοντικής καριέρας. Όχι βέβαια σαν ζωγράφου, αλλά σαν αστροναύτη. Μάζευα τώρα ότι έβρισκα σε εφημερίδες και περιοδικά σχετικά με το διάστημα και τα διαπλανητικά ταξίδια. Κι όταν είδα στην «Αθηναϊκή» εκείνο το άρθρο κατά το οποίο οι Αμερικάνοι υπολόγιζαν, λέει, εντός το πολύ μιας δεκαετίας να στείλουν άνθρωπο στο Φεγγάρι δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία για το ποιος θα ήταν αυτός και τι εθνικότητας.

Στη γειτονιά βέβαια αυτή η ιστορία με το διάστημα είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον μας στο έπακρο. Αρχίσαμε να κυνηγάμε ότι Β-μονιέ διαστημικού περιεχομένου παιζόταν στους σινεμάδες και να διαβάζουμε μετά μανίας τα πρώτα κόμικς του είδους που είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν την εποχή εκείνη στην Ελλάδα. Αυτά ήταν μεταφρασμένες επανεκτυπώσεις των αμερικάνικων DC Comics και κυκλοφορούσαν κάθε βδομάδα εναλλάξ, «Διαπλανητικά», «Παράξενα», «Υπεράνθρωπα», «Εκπληκτικά». Αυτά συντρόφευαν τα όνειρά μας κι αποτελούσαν την κύρια, για να μην πω μοναδική, πηγή πληροφόρησης για το καινούργιο και συναρπαστικό αυτό θέμα που μας απασχολούσε.

Και βέβαια, αναπόφευκτα, στο Κοινοβούλιο της σκάλας του Αούτου, οι φιλοσοφικές συζητήσεις, επί παντός του διαστημικού επιστητού, έδιναν κι έπαιρναν.

–Και πού το ξέρουμε πως υπάρχει ζωή στους άλλους πλανήτες; έθετε κάποιος το προαιώνιο ερώτημα.

–Σίγουρα υπάρχει, πεταγόταν ο Θυμιάκης. Δεν μπορεί να μην υπάρχει.

–Και είναι σαν εμάς δηλαδή, ρε; απορούσε ο Τάκης.

–Μπορεί και να ‘ναι.

–Αλλά μπορεί και να ‘χουν τέσσερα χέρια και δυο κεφάλια.

–Μπορεί.

–Και γιατί δεν τους έχουμε δει;

–Γιατί, ρε βλήμα, αφού δεν έχουμε πάει ακόμα στους άλλους πλανήτες... Πώς να τους δούμε;

–Γιατί δεν έρχονται αυτοί εδώ;

–Ποιος είπε πως δεν έρχονται; πέταξε ο Σταύρος και μας άφησε σύξυλους.

Στραφήκαμε όλοι προς το μέρος του με ελπίδα, γιατί ο Σταύρος πάντα είχε την καλύτερη πληροφόρηση. Μην ξεχνάμε πως ο αδερφός του είχε υπηρετήσει στην Ανακτορική Φρουρά, ε;

–Και οι ιπτάμενοι δίσκοι τι είναι; είπε ο Σταύρος, ικανοποιημένος από την εντύπωση που έκανε.

Κοιταχτήκαμε. Μα βέβαια!... Οι ιπτάμενοι δίσκοι! Τι άλλο μπορεί να ήταν από εξωγήινα διαστημόπλοια που επισκέπτονταν τον πλανήτη μας;

–Κι από πού έρχονται, ρε, οι ιπτάμενοι δίσκοι;

–Κανείς δεν ξέρει σίγουρα, απάντησε ο Σταύρος. Αλλά δεν αποκλείεται να ‘ρχονται από τον Άρη.

–Και θα μας επιτεθούν δηλαδή, ρε; ρώτησε ανήσυχος ο Τσίλας.

–Δεν αποκλείεται.

–Αν ήταν να μας επιτεθούν γιατί δεν το ‘καναν ήδη; πετάχτηκε ο πάντα δύσπιστος Γιώργος.

–Μπορεί να φοβούνται μην τους ρίξουμε καμιά ατομική βόμβα, πρότεινα εγώ.

Ο Σταύρος γέλασε με ανωτερότητα.

–Ναι, σιγά μη φοβούνται, είπε. Έτσι να ρίξουν μια ακτίνα θανάτου και μας κάνουν στάχτη. Ούτε ατομικές βόμβες τους πιάνουν, ούτε τίποτα. Δεν έχετε δει στα έργα;

–Όμως, στο τέλος το παληκαράκι πάντα βρίσκει τον τρόπο να τους κατατροπώσει, παρατήρησα.

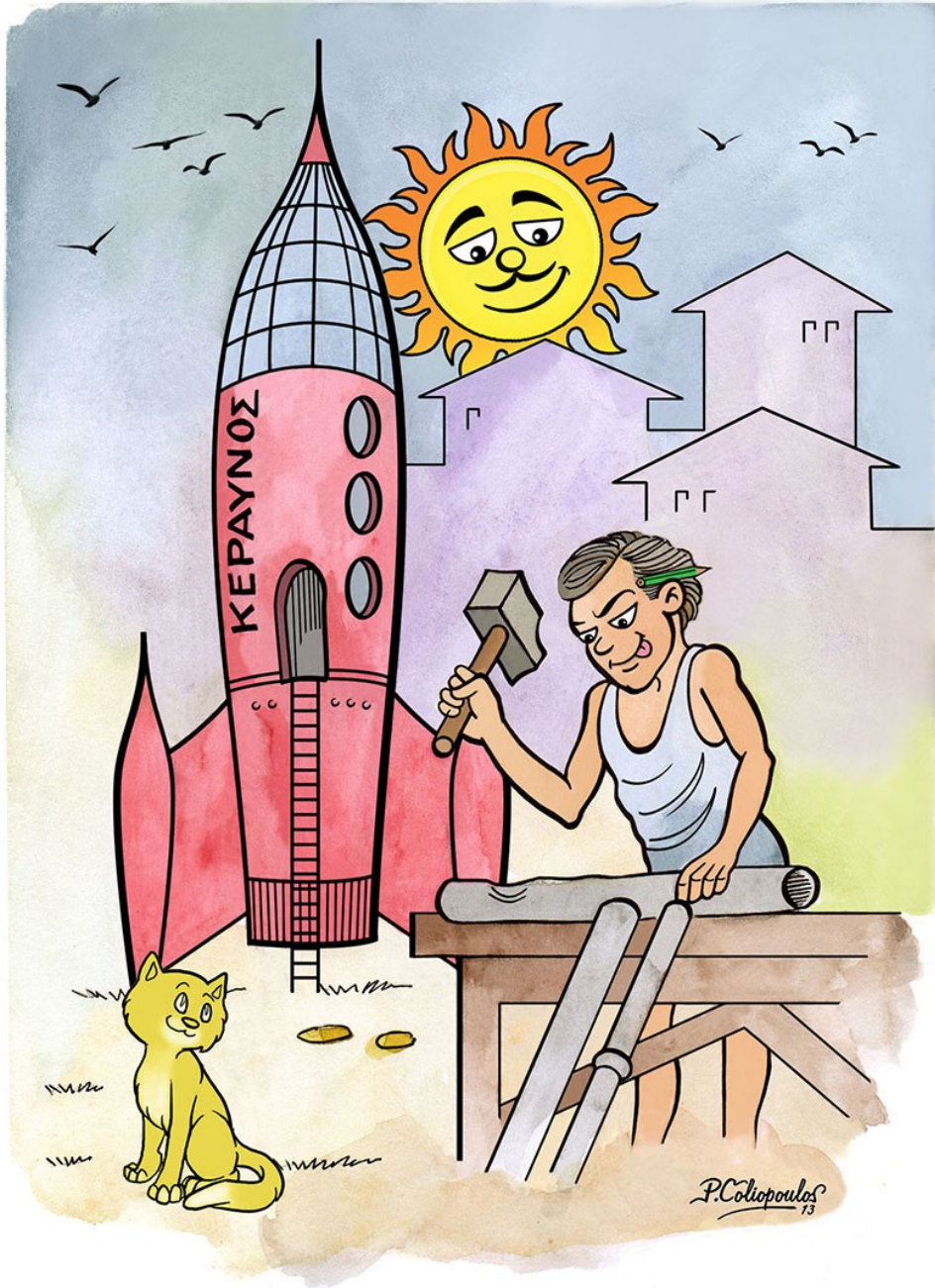
–Αυτό είναι επειδή το μυαλό το δικό μας παίρνει πολλές στροφές, εξήγησε ο Σταύρος. Ενώ των εξωγήινων είναι μονόκομματο. Έτσι και τους κάνεις μια ντρίπλα απρόβλεπτη κωλώνουν... οπότε τους παίρνεις τα σώβρακα.

Αυτό ήταν κάπως ενθαρρυντικό, αλλά ακόμα πιο ενθαρρυντικό έβρισκα το ότι οι εξωγήινοι δεν έδειχναν καμιά διάθεση να μας κατακτήσουν, γιατί δυσκολευόμουν να πιστέψω πως το πράσινο ανθρωπάκι που διέθετε τεχνολογία ιπτάμενων δίσκων θα κώλωνε στην ντρίπλα που θα του έκανε ο εύστροφος Μήτσος.

* * *

Λίγα χρόνια αργότερα (1968) ο χαμογελαστός Ρώσος κοσμοναύτης έβρισκε τραγικό θάνατο σ' ένα περίεργο αεροπορικό δυστύχημα. Ακούστηκε αργότερα πως το δυστύχημα δεν ήταν και τόσο δυστύχημα και πως στην πραγματικότητα θέλαν να τον βγάλουν από τη μέση, για να μη μιλήσει και φανερώσει αυτό που ψιθυριζόταν ήδη στους συνομοσιολογικούς κύκλους, ότι δηλαδή δεν ήταν αυτός ο πρώτος άνθρωπος στο διάστημα, αλλά προηγήθηκε πληθώρα άλλων που δεν στάθηκαν το ίδιο μ' εκείνον τυχεροί.

Διαστημόπλοιο "Κεραυνός"

Όπως όλα όσα κατά καιρούς μ' ενδιέφεραν το διάστημα με απορρόφησε ολοκληρωτικά. Τίποτ' άλλο δεν είχε σημασία για πολύ καιρό μετά τη μύησή μου στον συναρπαστικό αυτό καινούργιο κόσμο. Κοιμόμουν και ξυπνούσα με τους πλανήτες και τα' αστέρια στο μυαλό μου.

Κι όπως δεν μπορούσα να υπολογίσω στο σχολείο για τέτοιου είδους γνώση, κατάλαβα πως ότι ήταν να μάθω θα 'πρεπε να το μάθω μόνος μου. Οι εφημερίδες ήταν μια πηγή. Σύντομα γέμισα τετράδια επί τετραδίων με σχετικά αποκόμματα. Όμως δεν έφτανε. Μου χρειαζόνταν γνώσεις επιστημονικές κι αυτές δεν ήταν καθόλου εύκολο να βρεθούν τότε –πόσο μάλλον στη μεσαιωνική Ελληνική επαρχία!

Κατέφυγα στις εγκυκλοπαίδειες. Είχαμε δύο: του «Πυρσού» και του «Ελευθερουδάκη». Και οι δυο ήταν προ πολλού ξεπερασμένες και οι πληροφορίες τους μύριζαν μούχλα, όμως εγώ δεν το 'ξερα τότε. Κι έπεσα με τα μούτρα στη μελέτη. Έκπληκτος ανακάλυψα πως η Γη δεν ήταν το κέντρο του σύμπαντος, παρά μια ασήμαντη μπίλια ανάμεσα σε άλλες μπίλιες –μερικές μεγάλες, σαν τους «νομάδες» που χρησιμοποιούσαμε όταν παίζαμε– στο ηλιακό σύστημα, που επίσης δεν βρισκόταν στο κέντρο του σύμπαντος, αλλά ήταν ένας κόκκος άμμου στον απέραντο Γαλαξία, που, με τη σειρά του κι αυτός, βολόδερνε σε μια ακρούλα του αχανούς διαστήματος.

Κατάπληκτος μάθαινα πως τ' αστέρια που βλέπουμε τη νύχτα στον ουρανό είναι, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, ήλιοι, σαν τον δικό μας και πως απέχουν από μας έτη και έτη φωτός μακριά. Έμαθα επίσης πως το φως ταξιδεύει με ταχύτητα 300.000 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο και πως αυτή είναι η μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα στο σύμπαν. Δηλαδή, αν ένα αστέρι απέχει από μας πέντε έτη φωτός, αυτό σημαίνει πως το φως που βλέπουμε τη στιγμή αυτή είναι το φως που εξέπεμψε το αστέρι πριν από πέντε χρόνια! Δηλαδή, υπάρχουν αστέρια που βλέπουμε μεν, αλλά δεν υπάρχουν πια –το φως τους έκανε απλά τόσα χρόνια να φτάσει σε μας που μπορεί στο μεταξύ το αστέρι να 'σβησε κι εμείς να νομίζουμε πως είναι πάντα εκεί! Να τρελαίνεσαι δηλαδή!

Έμαθα για τους πλανήτες του ηλιακού συστήματος. Τους περισσότερους τους ήξερα από τον «Υπεράνθρωπο» και το σινεμά, αλλά δεν είχα ιδέα ούτε για το μέγεθος, ούτε για τα άλλα τους χαρακτηριστικά (και οι σοφολογιότατοι που έγραφαν τα εμβριθή άρθρα δεν ξέραν πολλά περισσότερα από ελόγου μου, αλλά αυτό το αγνοούσα –ευτυχώς– τότε). Εκείνο που μ' ενδιέφερε βέβαια ήταν η πιθανότητα να υπάρχει ζωή σε κάποιους απ' αυτούς τους πλανήτες. Τα σοφά κιτάπια όμως εδώ τα μάσαγα, αφήνοντας διάχυτη την εντύπωση πως, πέραν της Γης, οι πιθανότητες ζωής ήταν έως μηδαμινές. Εκεί ήταν που άρχισα να κλωτσάω για πρώτη φορά. Γιατί, κάπου αυτό το συμπέρασμα δεν κόλλαγε με την κοινή λογική (που όλοι έχουμε σαν παιδιά και ξεφορτωνόμαστε αργότερα). Κάτι μου έλεγε πως η ζωή, και δη η ευφυής της εκδοχή, ήταν φαινόμενο πολύ πιο συχνό απ' ότι η επιστήμη αποδεχόταν. Κι αν οι συνθήκες σ' έναν πλανήτη δεν ήταν ευνοϊκές για την ανάπτυξη γήινου τύπου ζωής, ποιος μου λέει πως δεν θα 'ταν ευνοϊκές για άλλου είδους μορφές –εξ' ου και τα πράσινα ανθρωπάκια;

Όταν όμως έθεσα το ερώτημα στον Φυσικό στο σχολείο, αυτός μου συνέστησε αυστηρά να ασχολούμαι με τα μαθήματά μου και ν' αφήσω κατά μέρος «αυτές τις βλακείες».

Κατάφερα τον πατέρα μου –με τα χίλια ζόρια– να μου αγοράσει ένα βιβλίο που είχα σταμπάρει στο περίπτερο της

Αγιάς, ανάμεσα σε μυθιστορήματα και ρομάντζα. Λεγόταν «Η Επιστήμη του Διαστήματος» κι ο συγγραφέας του ήταν ένας Ρώσος επιστήμων, ονόματι Καρλ Γκίλζιν. Ήταν δεμένο και με γυαλιστερό κάλυμμα και πανάκριβο για την εποχή εκείνη –120 δραχμές.

–Πεταμένα λεφτά, γκρίνιαξε ο πατέρας μου. Σιγά μην το διαβάσεις.

Αλλά το διάβασα και το ξαναδιάβασα και δεν το αποχωριζόμουν ποτέ. Ήταν το πρώτο βιβλίο που έβρισκα ν' απαντά με τρόπο σαφή και κατανοητό στα περισσότερα από τα ερωτήματα που με απασχολούσαν. Κι αν το παράκανε λιγάκι εκθειάζοντας τα τεχνολογικά επιτεύγματα της Σοβιετικής Ένωσης, έδινε από την άλλη μεριά πληροφορίες που δεν βρήκα πουθενά αλλού.

Έμαθα για παράδειγμα πως η ταχύτητα διαφυγής από τη γήινη ατμόσφαιρα ήταν 11,2 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο και πως αυτό μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με τη χρήση πολυώροφων πυραύλων. Έμαθα επίσης πως το μεγάλο πρόβλημα ήταν ο όγκος των υγρών καυσίμων που ήταν απαραίτητος έστω και για ένα κοντινό ταξίδι και πως η απάντηση σ' αυτό θα μπορούσε να ήταν η χρήση –μελλοντικά– της ατομικής ενέργειας.

Το βιβλίο αυτό ήταν πραγματικός θησαυρός. Είχε τα πάντα μέσα, ακόμα και διαγράμματα και σχέδια διαστημολοίων! Το έμαθα απέξω κι ανακατωτά.

Σε μερικούς μήνες ήμουν ξεφτέρι. Όχι πια ένας απλός αναγνώστης που έψαχνε τη γνώση, αλλά ένας εξαιρετικός επιστήμων, με ανοιχτό μυαλό (όχι σαν τους μουχλιασμένους και άτολμους συνάδελφους) και άποψη –ακόμα και λύσεις– για όλα. Ένας «επί παντός του επιστητού» σε ότι αφορούσε την αστροναυτική.

Τελικά έφτασα στο συμπέρασμα πως, αν η επιστήμη δεν κατάφερε ακόμη να φτάσει στο σημείο που να μας επιτρέψει να πηγαίνοερχόμαστε στον Άρη για πλάκα, ήταν επειδή τα αρτιοσκληρωτικά μυαλά πελάγωναν σε ασήμα-

ντες λεπτομέρειες και δεν έβλεπαν το απλό κι εφικτό που βρισκόταν μπροστά στα μάτια τους. Χρειαζόταν τόλμη, φαντασία, εξυπνάδα και κοινός νους, όλα εκ των οποίων διέθετα και με το παραπάνω. Κι αν αυτοί οι γεροσυντηρητικοί-ρες δεν ήταν ικανοί να μοιράσουν δυο γαϊδουριών άχυρο είχε έρθει επιτέλους η στιγμή να τους βάλει τα γυαλιά ένα δωδεκάχρονο παιδί-θαύμα –εγώ!

Άρχισα να σχεδιάζω το πρώτο μου διαστημόπλοιο. Πρώτα το όνομα, που θα έπρεπε να είναι πιασιάρικο. «Κεραυνός» ήταν το πρώτο που μου ήρθε στο μυαλό και το κράτησα. Μετά το σχήμα. Αυτές οι ακαλαίσθητες σωλήνες που έφτιαχναν τόσο οι Αμερικάνοι όσο και οι Ρώσοι δεν μου έλεγαν τίποτα. Για καλή μου τύχη έπεσε την εποχή εκείνη στα χέρια μου ένα γαλλικό κόμικ του Tintin με τίτλο «Objectif Lune» (και η συνέχεια του «On a Marché sur la Lune»). Ο πύραυλος που απεικονιζόταν εκεί ήταν αυτό ακριβώς που ζητούσα. Κομψός και αεροδυναμικός. Ούτε πολυώροφο που διαλύεται κομμάτι-κομμάτι και μένει στο τέλος ένας θαλαμίσκος κουτσουλιά, ούτε τίποτα.

Α, ναι. Πρέπει να πω εδώ πως το μοντέλο του πολυώροφου με υγρά καύσιμα το είχα απορρίψει, κατόπιν επισταμένης μελέτης. Είχα υιοθετήσει την ιδέα του ατομικού κινητήρα, που θα μου επέτρεπε μακρινά ταξίδια μ' ένα μίνιμουμ ενέργειας και είχα λύσει το πρόβλημα μόλυνσης του εδάφους και των εγκαταστάσεων από ραδιενέργεια (που κυρίως απασχολούσε τους συνάδελφους) μ' έναν απλό και ευφύεστατο τρόπο. Ο πύραυλος θα καθόταν πάνω σ' ένα αποσπώμενο τμήμα με κινητήρα που θα λειτουργούσε με υγρά καύσιμα. Το τμήμα αυτό θα αποσπόταν όταν θα έφερνε το κυρίως σκάφος αρκετά ψηλά, οπότε θα έμπαινε σε κίνηση ο ατομικός κινητήρας. Πώς είπατε; Τι θα γίνει με το πλήρωμα που θα βρεθεί εκτεθειμένο στη ραδιενέργεια; Απλό. Μια μόνωση μολυβιού κι όξω από την πόρτα. Ορίστε πώς λύνονται τα πιο πολύπλοκα προβλήματα! Λίγο μυαλό χρειάζεται μόνο.

Εκτός από τον κυρίως κινητήρα είχα προβλέψει και τέσσερις μικρούς που ήταν τοποθετημένοι στις βάσεις των πυ-

ραυλοειδών απολήξεων των φτερών, που θα χρησίμευαν για να στρίβει το διαστημόπλοιο στο διάστημα, όπου δεν υπάρχει ατμόσφαιρα κι επομένως δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε πηδάλιο, όπως στα αεροπλάνα.

Η καμπίνα διακυβέρνησης θα είχε μύτη από πλεξιγκλάς, όπως τα βομβαρδιστικά Lancaster του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, για να έχουμε πλήρη εικόνα του περιβάλλοντος, αντί για τα μίζερα φινιστρίνια που κοτσάρουν στους μίζερους αμερικάνικους και ρώσικους θαλαμίσκους. Ο πίνακας ελέγχου θα ήταν απλούστατος. Πέντε διακόπτες on/off για καθέναν από τους κινητήρες, ένα αλτίμετρο (για όταν μπαίνουμε στην ατμόσφαιρα του πλανήτη), έναν ασύρματο για επικοινωνία με τη Γη (στα υπερβραχέα), ένα κουμπί για τον κλιματισμό (ζεστό/κρύο), ένα κουμπί για ν' ανοίγουμε και να κλείνουμε την εξωτερική μπουκαλέρτα και διακόπτες για τα φώτα. Αυτά ήταν όλα, δεν χρειαζόταν τίποτ' άλλο. Είπαμε, όσο πιο απλά, τόσο πιο καλά. Α, ναι, ξέχασα και το ραντάρ, που θα μας επισημαίνει τους επικίνδυνους αστεροειδείς, αλλά και τυχόν ιπτάμενους δίσκους που μπορεί να μας πλησίαζαν.

Υπήρχαν βέβαια μερικές ακόμα λεπτομέρειες και προβλήματα να λυθούν, όπως το σύστημα πλοήγησης χωρίς πυξίδα (αφού δεν υπάρχει μαγνητικός βορράς στο διάστημα), που μάλλον θα στηριχθεί στη θέση των αστεριών, την ανανέωση του οξυγόνου που αναπνέουμε, τις προμήθειες σε τρόφιμα και νερό κι άλλα τέτοια μικροπράγματα, που τα μελετούσα και θα τα έλυνα σιγά-σιγά.

Όσο για τη στολή του αστροναύτη... αυτή κι αν ήταν το απλούστερο των απλών! Απλά θα χρησιμοποιούσα το σκάφανδρο των δυτών, με τη διαφορά πως η περικεφαλαία θα ήταν φτιαγμένη εξ' ολοκλήρου από άθραυστο πλεξιγκλάς, το ίδιο όπως η μύτη του διαστημοπλοίου. Υλικό που θα εφεύρισκα ο ίδιος –σιγά τα δύσκολα! Ούτε έξοδα, ούτε τίποτα. Χρησιμοποιούμε απλά αυτά που έχουμε, με μικρές μετατροπές και είμαστε κύριοι.

Υπολόγιζα, χονδρικά και λαμβάνοντας υπ' όψη τον χαμένο χρόνο στο σχολείο και τα μαθήματα, πως αν ξεκινούσα

αμέσως, μέσα το πολύ σε πέντε χρόνια ο «Κεραυνός» θα ήταν έτοιμος να ταξιδέψει στο διάστημα.

Έμενε να διαλέξω τον πρώτο μου στόχο.

Αυτό με δυσκόλεψε λίγο. Υπήρχε βλέπεις ο περιορισμός της απόστασης. Θα έπρεπε στα πρώτα ταξίδια του «Κεραυνού» να συμβιβαστώ με κάποιον κοντινό προορισμό και μετά, ανάλογα με τις διορθώσεις και τις βελτιώσεις που θα έκανα, ν' ανοίξουμε τα φτερά μας για άλλους, πιο συναρπαστικούς κόσμους... τον μυστηριώδη Κρόνο, τον Ουρανό, τον Ποσειδώνα, τον Πλούτωνα κι εκτός του ηλιακού συστήματος –γιατί όχι– στον Εγγύτατο του Κενταύρου... Αυτό όμως αφού συλλέγαμε γνώση κι εμπειρίες από τα κοντινά.

Η Σελήνη; Χμμμ... όχι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα μιας και δεν είχε ατμόσφαιρα κι επομένως ούτε ζωή. Να πάω να κάνω τι; Να φωτογραφίσω πέτρες; Αμ, αν ήταν έτσι πάω και στα Τζουμέρκα.

Ο Άρης παρουσίαζε ενδιαφέρον γιατί και ατμόσφαιρα είχε, αν και πιο αραιή, και ενδείξεις για ζωή –αφού είδαν με το τηλεσκόπιο πως υπάρχει εκεί ολόκληρο δίκτυο καναλιών.

Προσωπικά όμως μ' ενδιέφερε πολύ περισσότερο η Αφροδίτη. Και δεν ήταν μόνο επειδή, όντας το πιο λαμπρό αστέρι στον ουρανό, θα ήταν εύκολο να τη βρεις, αλλά και για ένα σωρό άλλους λόγους που θα προσπαθήσω να εκθέσω επιστημονικά κι εν συντομία.

Πρώτα απ' όλα η Αφροδίτη, απ' όλους τους πλανήτες του ηλιακού συστήματος, ήταν εκείνη που έμοιαζε περισσότερο με τη Γη. Σχεδόν το ίδιο μέγεθος, πυκνή ατμόσφαιρα και πιθανότατα με βλάστηση και νερό. Η μέση απόστασή της από τη Γη είναι περίπου 43 εκατομμύρια χιλιόμετρα. Οπότε, αν υποθέσουμε πως ο «Κεραυνός» θα αναπτύξει ταχύτητα 100.000 χιλιομέτρων την ώρα (άνετα), αυτό σημαίνει πως σε 18 μέρες φτάσαμε κιόλας στον προορισμό μας. Αθήνα-Θεσσαλονίκη με τα πόδια δηλαδή –που λέει ο λόγος.

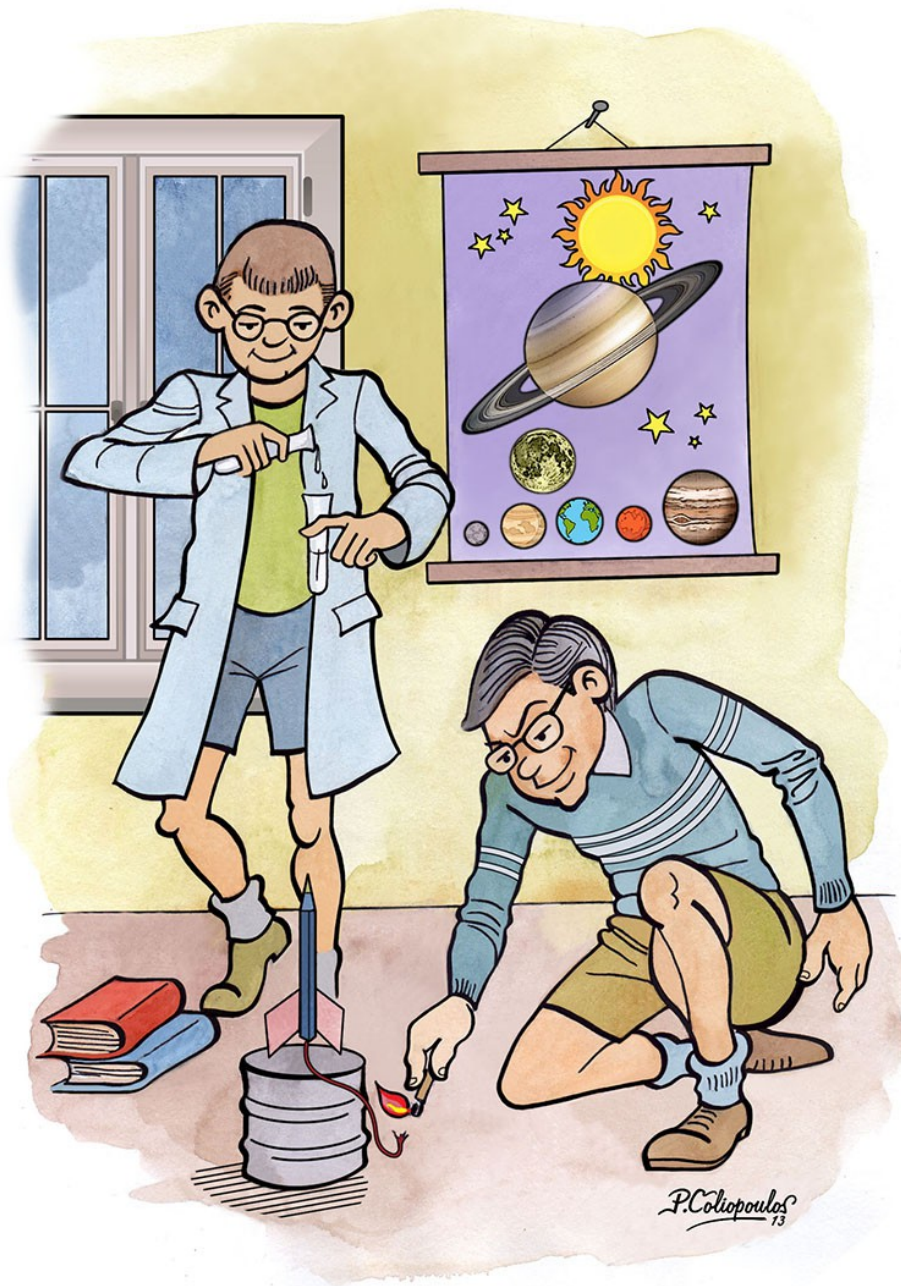
Οι αλήθεια είναι πως οι συνάδελφοι αστρονόμοι ξέρουν την τυφλαμάρα τους για τον εν λόγω πλανήτη, καθόσον, λέει, σκεπάζεται μονίμως από σύννεφα και οι θερμοκρασία

είναι κόλαση. Αλλά εμένα κάτι μου λέει πως οι συνθήκες στην επιφάνεια πρέπει να είναι όπως στη Γη, μόνο με πολλή περισσότερη βλάστηση. Να φανταστείτε δηλαδή κάτι σαν την Αφρικάνικη ζούγκλα, στο πιο άγριο. Και με περισσότερη ζέστη, γιατί είναι πιο κοντά στον ήλιο. Οπότε θα χρειαστεί να είναι κανείς και λίγο Ταρζάν για να την εξερευνήσει –μιλάμε δηλαδή για το στοιχείο μου! Άσε που μπορεί να υπάρχουν εκεί και φυλές Αμαζόνων, σαν τις μυθικές τις δικές μας, μόνο ασύγκριτα πιο όμορφες. Οπότε, είναι να διαστάζουμε; Αφροδίτη, σου 'ρχομαι!

Ένα τελευταίο πρόβλημα είναι το όνομα του ήρωα αστροναύτη. Δεν πάει αυτό που έχω, δεν είναι πιασιάρικο και σιγά μην το θυμούνται οι Αμερικάνοι! Πρέπει να βρεθεί κάτι καλύτερο. Κάτι σαν... Captain Pan... ή Flash Panos... ή κάτι τέτοιο. Θα το επεξεργαστώ κι αυτό μαζί με τις άλλες λεπτομέρειες.

Ο Άλλος Τρελός Επιστήμονας

Ήταν μεγάλη τύχη που από το Δημοτικό ακόμα βρήκα άνθρωπο να συμμερίζεται το αστροναυτικό μου όνειρο. Και τι άνθρωπο! Ο Πάνος Β. ήταν μια μυστήρια προσωπικότητα. Μέτριος μαθητής, αλλά με φοβερές γνώσεις σε ότι είχε σημασία, πρακτικό μυαλό, που όμως γεννούσε πρωτότυπες ιδέες, παράτολμος μέχρι επικινδυνότητας, λιγόλογος και ουσιαστικός στις παρεμβάσεις του, ήταν ίσως ο πιο αλλοπρόσαλλος και αντισυμβατικός άνθρωπος που γνώρισα ποτέ. Η μάνα μου δεν τον χώνευε κι αυτό ήταν φυσικά μια αλάνθαστη ένδειξη πως ο τυπάκος μέτραγε.

Μέλος του fun club της Κάκκας –αλλά από τους συγκρατημένους αυτός– κι ένθερμος οπαδός της «κατασκοπίας», έβλεπε την εξερεύνηση του διαστήματος με εξαιρετικό ενδιαφέρον. Είχε κι ένα επιπλέον προσόν. Ο πατέρας και ο θείος του ήταν φαρμακοποιοί, πράγμα που σήμαινε πως προερχόταν από οικογένεια επιστημόνων, άρα ήταν σαφέστατα πλεονεκτικά τοποθετημένος στον χωροχρόνο, σε αντίθεση με μένα, που ήμουν φυσικά ο πρώτος επιστήμων που έβγαζε το σόϊ μου.

Ο Πάνος ήταν ασυναγώνιστος στο να ανακαλύπτει αδυναμίες στο κατά τα άλλα άψογο σχέδιό μου για το επικό ταξίδι στο διάστημα.

–Πού θα βάλεις τα τρόφιμα που χρειάζονται για το ταξίδι; ρώτησε όταν του ‘δειξα το σχέδιο του «Κεραυνού».

–Σε ειδικά διαμορφωμένη αποθήκη, απάντησα λίγο μαγκωμένος.

–Θα χαλάσουν. Και μετά, πώς θα μαγειρεύεις σε περιβάλλον χωρίς βαρύτητα;

Βηξ απορία ψάλτου.

–Θα χρειαστούμε συμπυκνωμένες τροφές σε χάπια, εξήγησε.

–Υπάρχουν τέτοιες τροφές;

–Θα τις εφεύρουμε εμείς.

Φυσικά! Πώς δεν το ‘χα σκεφτεί πιο πριν;!!!

–Το ίδιο και με το νερό, συνέχισε.

–Σε χάπια; απόρησα.

–Όχι, ρε. Σε αέριο.

Ξανά βηξ απορία...

–Το νερό τι χημική σύνθεση έχει; με ρώτησε υπομονετικά.

–Χμμ...

–Υδρογόνο 2 - Οξυγόνο. Αν ενώσουμε δύο μέρη υδρογόνου με ένα μέρος οξυγόνου κάνουμε νερό. Θα το παίρνουμε λοιπόν από τον αέρα που θα αναπνέουμε στο διαστημόπλοιο.

–Και πώς θα διαχωρίζουμε το υδρογόνο από το οξυγόνο για να τα ενώσουμε μετά στις σωστές αναλογίες;

Γέλιο ανωτερότητας.

–Με μια απλή συσκευή.

–Που υπάρχει;

–Όχι. Θα την εφεύρουμε εμείς.

Πώς δεν το σκέφτηκα!

–Και με τον αέρα που αναπνέουμε τι θα κάνουμε; ρώτησα με την ευκαιρία. Πόσες μπουκάλες θα χρειαστεί να πάρουμε μαζί μας;

–Τίποτα. Δυο μεγάλες μπουκάλες φτάνουν και περισσεύουν.

–Πώς;...

–Θα ανακυκλώνουμε τον αέρα, εξήγησε υπομονετικά. Τι κάνουν τα φυτά;

–Τι κάνουν; απόρησα.

–Παίρνουν το διοξείδιο του άνθρακος που εκπνέουμε και το μετατρέπουν σε οξυγόνο.

–Α, οπότε θα πάρουμε μαζί μας φυτά;

–Όχι, ρε. Μια απλή συσκευή που θα κάνει τη δουλειά των φυτών.

–Που θα εφεύρουμε εμείς;

–Ακριβώς.

Είχε αρχίσει να μαζεύεται μια αρκετά μεγάλη λίστα από εφευρέσεις που θα έπρεπε να εφεύρουμε.

–Επίσης για τη θέρμανση..., συνέχισε. Θα χρησιμοποιήσουμε ενέργεια από τον κινητήρα, οπότε γλυτώνουμε τις μπαταρίες.

–Ατομική ενέργεια για θέρμανση;!!!

–Παράξενο σου φαίνεται; Στην Αμερική το κάνουν ήδη. Και για θέρμανση και για ηλεκτρισμό. Τέρμα οι μπαταρίες και οι γεννήτριες.

–Και η... ραδιενέργεια;

–Έλα, ρε, τώρα! Μόνωση μολύβδου. Αλλά πράγματα.

Απλούστατα.

–Και με το σύστημα πλοήγησης τι γίνεται; ρώτησα δειλά. Θα χρησιμοποιούμε τα' αστέρια, ε;

–Χμμ... Θα χρειαστούμε ένα είδος πυξίδας που θα δείχνει συνεχώς ένα συγκεκριμένο σημείο –ας πούμε τον Πολικό. Έτσι θα ξέρουμε ανά πάσα στιγμή πού βρισκόμαστε,

γιατί στο διάστημα δεν υπάρχει πάνω, κάτω, δεξιά, αριστερά.

Δεν έκανα καν τον κόπο να ρωτήσω αν υπήρχε τέτοια πυξίδα. Την πρόσθεσα στη λίστα των εφευρέσεων.

–Σε περίπτωση που συναντήσουμε εξωγήινα εχθρικά διαστημόπλοια το σκέφτηκες τι εξοπλισμός χρειάζεται; ρώτησε ξαφνικά.

–Δυο πολυβόλα Browning, ανάγγεια υπερήφανα. Σε ειδικές θέσεις στη μύτη, όπως στα Lancaster.

Έβαλε τα γέλια.

–Και πώς θα λειτουργήσουν, ρε, οι σφαίρες στο διάστημα όπου υπάρχει κενό αέρος; Η πυρίτιδα χρειάζεται οξυγόνο για ν' αναφλεγεί.

–Ειδικές σφαίρες; πρότεινα επιφυλακτικά. Κούνησε το κεφάλι του πέρα-δώθε.

–Κανόνια ακτίνων, είπε.

Κι εξήγησε.

–Στο διάστημα υπάρχουν θανατηφόρες ακτίνες Gamma. Αν τις συλλέξουμε σε έναν συσσωρευτή θα μπορέσουμε να τις εκτοξεύσουμε μετά από έναν ειδικά διαμορφωμένο πυροσωλήνα και μέσω ενός συστήματος φακών να τις κατευθύνουμε στον στόχο. Όπου πέφτουν η ζωή εξαφανίζεται.

–Υπάρχει τέτοιο όπλο; απόρησα.

Με κοίταξε ειρωνικά.

–Σιγά τη δυσκολία! είπε. Ένα κάτοπτρο, συσσωρευτής, πυροσωλήνας, φακοί, σύστημα σκόπευσης κι εκτόξευσης. Μιας μέρας δουλειά είναι.

Στη λίστα.

–Εννοείται πως ένα μικρότερο, φορητό μοντέλο, εν είδη τουφεκιού, θα μπορέσουμε να χρησιμοποιήσουμε κι όταν προσγειωθούμε στον πλανήτη. Σε περίπτωση που οι ιθαγενείς είναι εχθρικοί.

–Κι αν δεν συναντήσουμε ιθαγενείς, αλλά τίποτα πολύ πιο προηγμένους από μας;

–Τότε θα πούμε πως ερχόμαστε εν ειρήνη, είτε γελώντας. Αυτό λέγεται διαστημική διπλωματία.

Στο σχέδιο του «Κερανού» βρήκε ελλείψεις.

–Δεν βλέπω σκάλα...

–Τι σκάλα; απόρησα.

–Από τη μπουκαλέρτα στο έδαφος θα πηδάμε;

Είχε δίκιο! Ένα τόσο απλό, πρακτικό πράγμα πώς μου διέφυγε;

–Βάζουμε μια σιδερένια εξωτερική μόνιμα στερεωμένη στο σκάφος, πρότεινα.

Κούνησε το κεφάλι του.

–Θα παρουσιάζει αντίσταση στην ατμόσφαιρα και καθόλου απίθανο να λιώσει από τις υψηλές θερμοκρασίες, είπε.

–Τότε; ρώτησα ετοιμάζοντας το μολύβι για να προσθέσω μια ακόμη εφεύρεση στη λίστα.

–Θα έχουμε μια από σκοινί που διπλώνει, είπε. Την ξεδιπλώνουμε όταν θέλουμε να κατέβουμε και είμαστε εντάξει.

Ανακούφιση!

–Δεν βλέπω airlock, είπε μετά.

–Ορίστε;

–Όταν ανοίγουμε τη μπουκαλέρτα χάνουμε όλον τον αέρα από το εσωτερικό, εξήγησε. Δεν έχεις δει στα έργα; Έχουν ένα μικρό δωματάκι, σαν ασανσέρ, με δυο πόρτες, μια εσωτερική και μια εξωτερική. Μπαίνουμε μέσα, κλείνουμε την εσωτερική –φοράμε σκάφανδρα, έτσι;–αδειάζουμε τον αέρα πίσω στο θάλαμο διακυβέρνησης. Μετά ανοίγουμε την εξωτερική και είμαστε εντάξει. Μια αντλία χρειάζεται μόνο.

–Που υπάρχει..., είπα με ελπίδα.

–Υπάρχει, αλλά εμείς θα τη βελτιώσουμε.

Πάλι καλά!

Έπρεπε ν' ανασκουμπωθούμε.

–Επίσης θα χρειαστεί να πειραματιστούμε με τα υγρά καύσιμα, δήλωσε ο Πάνος. Να βρούμε το σωστό μείγμα. Και το πιο φτηνό βέβαια.

–Πώς όμως;

Σήκωσε θριαμβευτικά το BIC που κρατούσε.

–Το τέλειο μοντέλο πυραύλου, ανακοίνωσε. Το φουλάρουμε, κλείνουμε τον πάτο με τσίχλα, ένα φυτίλι και είμαστε κύριοι.

Το πρώτο πείραμα έγινε, με κάθε επισημότητα, στην πίσω αυλή του σχολείου, με όλους τους συμμαθητές παρόντες. Το καύσιμο ήταν ακάθαρμο οινόπνευμα, το πιο φτηνό. Τοποθετήσαμε τον πύραυλο λοξά σε μια πέτρα, ανάψαμε το φυτίλι και περιμέναμε την μεγαλειώδη έκρηξη που θα εκτόξευε το σκάφος μας στα ουράνια.

Το οινόπνευμα πήρε φωτιά...

–Ανάφλεξη! φώναξε θριαμβευτικά ο κύριος συνάδελφος.

...και μετά άρχισε να λιώνει το πλαστικό...

Μια ωραιότατη μπάλα φωτιάς, μαύρος καπνός...Το (άσχετο) κοινό χειροκρότησε ενθουσιασμένο. Τέλος, ο μεταλλικός θαλαμίσκος –η μύτη του BIC– αποσπάστηκε από το φλεγόμενο σκάφος κι έπεσε στις πλάκες μ' ένα απογοητευτικό «γκλίνγκ».

Η εκτόξευση απέτυχε.

–Χμμμ... Θα δοκιμάσουμε καθαρό οινόπνευμα αύριο, είπε ο επιστήμων. Αυτό εδώ δεν φτουράει.

Δοκιμάσαμε καθαρό οινόπνευμα, βενζίνη, οινόπνευμα και βενζίνη... Το ίδιο αποτέλεσμα.

–Χρειαζόμαστε έκρηξη προκειμένου να έχουμε προώθηση, εξήγησε ο δικός μας Φον Μπράουν. Πρέπει να βάλουμε μπαρούτι.

Ευτυχώς που ο κύριος Βίκτωρ, ο δάσκαλος, πήρε επιτέλους είδηση τα πειράματα εκτόξευσης και μας τσουβάλιασε. Αλλιώς...

–Χρειαζόμαστε εκπαίδευση, ανακοίνωσε μια μέρα ο Πάνος. Όπως οι αεροπόροι.

–Οι αεροπόροι εκπαιδεύονται με αεροπλάνα, είπα εγώ επιφυλακτικά.

–Ναι, αλλά εκπαιδεύονται και χωρίς τα αεροπλάνα. Με αλεξίπτωτα ας πούμε...

–Και πού θα τα βρούμε εμείς τα αλεξίπτωτα;

–Έχουμε ομπρέλες, το ίδιο πράγμα είναι.

Κι έτσι άρχισε η εκπαίδευσή μας στην πίσω αυλή του σπιτιού μου, όπου πηδούσαμε από τη χαμηλή –ευτυχώς– ταράτσα του πλυσταριού σ' έναν σωρό άμμο, που είχε μείνει από μαστορέματα, με τις ομπρέλες ανοιχτές, σαν τη Μαίρη Πόππινς. Αυτό μέχρι που μας πήρε είδηση η μάνα μου βέβαια...

–Πρέπει ν' αποφασίσουμε από πού θα ξεκινήσουμε την εξερεύνηση του διαστήματος, μου είπε ο συνάδελφος μια μέρα.

–Σκεφτόμουν την Αφροδίτη, λέω εγώ διστακτικά.

–Την Αφροδίτη! Τι να κάνουμε στην Αφροδίτη; Ένα μάτσο χάλια είναι η Αφροδίτη. Ένας απέραντος ωκεανός και η ατμόσφαιρα... χέστα. Άσε πια η ζέστη!

–Είχα την εντύπωση πως η επιφάνεια είναι δασώδης, είπα. Ζούγκλες και τέτοια.

–Έτσι πίστευαν πριν από εκατό χρόνια. Τώρα ξέρουμε πως δεν ισχύει αυτό. Εκτός κι αν σ' αρέσει το ψάρεμα. Αλλά και πάλι... με σκάφανδρο δεν λέει...

Επιφυλάχτηκα, μετά από τέτοια πρόγκα, ν' αναφερθώ στις Αμαζόνες.

–Εσύ πού λες; ρώτησα.

–Χμμ... Μια καλή ιδέα θα ήταν να φτιάξουμε μια βάση στη Σελήνη, όπως σχεδιάζουν οι Ρώσοι. Αλλά αυτό θα μας καθυστερήσει. Εγώ βλέπω Άρη.

–Άρη!!!

–Ο Άρης έχει ενδιαφέρον. Πρώτον δεν είναι πολύ μακριά. Δεύτερον έχει ατμόσφαιρα που μάλλον είναι όμοια με της Γης, αλλά πιο αραιή. Και τρίτον... υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να κατοικείται.

–Από προηγμένα όντα λες;

–Δεν ξέρω, αλλά κάτι μου λέει πως οι ιπτάμενοι δίσκοι από κει έρχονται.

–Πράγμα που σημαίνει πως μπορεί να είναι και εχθρικοί, παρατήρησα επιφυλακτικά.

Σήκωσε τους ώμους του.

–Και τι μας νοιάζει; Θα έχουμε τα όπλα με τις ακτίνες Gamma.

Που θα πρέπει όμως να εφεύρουμε πρώτα.

–Υπάρχει κι άλλο πλεονέκτημα, συνέχισε ο επιστήμων. Αν η ατμόσφαιρα είναι σαν τη δική μας θα μπορέσουμε ν' ανανεώσουμε την προμήθειά μας σε οξυγόνο για το ταξίδι της επιστροφής.

–Κι αν δεν είναι;

–Δεν πειράζει, θα έχουμε τον «Ανανεωτή».

Ναι, ξέρω, από τη λίστα των «προς εφεύρεση».

–Λες, ε;

–Σίγουρα. Δεν το συζητάω. Άρης με τα μάτια κλειστά.

Άρχισα τους υπολογισμούς.

–Να δούμε τι χρόνο θα μας πάρει το ταξίδι... Πόση λες να 'ναι η ταχύτητα του «Κεραυνού»; Εγώ την υπολογίζω γύρω στα 100.000 χιλιόμετρα την ώρα.

–Πολύ είναι. Για πρώτο ταξίδι... Μέχρι να στρώσει η μηχανή... Πες 40.000 για να 'μαστε μέσα.

–40.000!!! ανέκραξα. Μα τι, αραμπάς είναι;

–Μετά το βελτιώνουμε. Για πρώτη φορά 40 είναι καλά.

Δεν ήταν, αλλά έδωσα τόπο στην οργή.

–Πόση η μέση απόσταση από τη Γη;

Ανοιξαμε τα κιτάπια μας. 73 εκατομμύρια χιλιόμετρα! Πολύ πιο μακριά από την Αφροδίτη –σχεδόν η διπλή απόσταση! Κάναμε τις πράξεις (με χίλια ζόρια... γαμώ τα μαθηματικά τους γαμώ!...)... έβγαινε 76 μέρες! Δυόμιση μήνες.

–Δυόμιση μήνες! ανέκραξα. Τι θα κάνουμε δυόμιση μήνες κλεισμένοι σ' ένα κουβούκλιο;

–Θα παίζουμε σκάκι, πρότεινε ο συνάδελφος.

–Θα σιχαθούμε το σκάκι!

Κούνησε την κεφαλα του σκεφτικός.

–Μήπως να την σπρώχναμε λίγο τη μηχανή; είτε.

–Να τη σπρώξουμε. Τι διάολο, ολόκληρο πυρηνικό κινητήρα θα 'χουμε... να μην πιάνουμε τουλάχιστον 60.000 χιλιόμετρα την ώρα;

–Το ζορίζουμε, είτε ο Πάνος. Βάλε καλύτερα 50.

Βάλαμε πενήντα και πέσαμε πάλι στις πράξεις.

Μπα! Δυο μήνες έβγαιναν πάλι. Φτου! Αναγκαστήκαμε να πουςάρουμε τη μηχανή στα 60 για να πετύχουμε 51 μέρες ταξίδι. Πολύ πράγμα!

–Αν όμως πετύχουμε το σημείο όπου οι δυο πλανήτες βρίσκονται στην πιο κοντινή τους απόσταση τότε έχουμε να διανύσουμε μόλις 56 εκατομμύρια χιλιόμετρα, είτε ξαφνικά ο επιστήμων. Πώς δεν το σκεφτήκαμε αυτό;

Τώρα μας έβγαιναν μόνο 39 μέρες! Ένας μήνας και κάτι... Του κερατά! Ένας μήνας παλεύεται. Πέντε τόμοι του «Μικρού Ήρωα» υπόθεση ήταν. Πότε όμως οι δυο πλανήτες θα βρίσκονταν τόσο κοντά; Κανένα κιτάπι δεν μας διαφώτιζε επ' αυτού.

–Να πάρουμε στο Αστεροσκοπείο Αθηνών, πρότεινε ο πάντα πρακτικός συνάδελφος.

–Και θα μας πουν; δίστασα εγώ.

–Θα πούμε πως μας βάλαν μια εργασία στο σχολείο... Παραμύθι.

Πήραμε. Και μας είπαν. Το 1967, λέει. Δηλαδή σε έξι χρόνια από τώρα.

–Μόλις που θα τελειώνουμε το Γυμνάσιο, μουρμούρισε ο Πάνος. Δεν προλαβαίνουμε ούτε να σπουδάσουμε.

–Ε, και; είπα. Τόσο το καλύτερο.

–Ναι, αλλά δεν θα μας πάρουν στα σοβαρά χωρίς πτυχίο.

–Ποτέ τους να μην μας πάρουν! φώναξα. Θα τους διαψεύσουμε πανηγυρικά.

–Θα προφτάσουμε όμως;

–Γιατί να μην προφτάσουμε; Τα σχέδια τα 'χουμε σχεδόν έτοιμα. Διορθώσεις χρειάζονται.

–Ναι, αλλά πρέπει να το μελετήσουμε σε βάθος...

–Θα το μελετήσουμε.

–Και πού θα κατασκευάσουμε το διαστημόπλοιο;

–Στο γκαράζ του σπιτιού μου, είπα. Ο πατέρας μου έχει μια ντουλάπα γεμάτη εργαλεία –ότι μπορείς να φανταστείς.

–Αλλά θα μας αφήσουν;

–Γιατί να μη μας αφήσουν; απόρησα.

–Γιατί οι μεγάλοι είναι μυστήριοι ώρες-ώρες κι αν τους πούμε ότι φτιάχνουμε διαστημόπλοιο μπορεί να βάλουν τις

φωνές. Θυμάσαι τη μάνα σου όταν κάναμε εκπαίδευση στο αλεξίπτωτο;

–Δεν θα τους πούμε ότι φτιάχνουμε διαστημόπλοιο, είπα εκνευρισμένος με την αφέλειά του.

–Και τι θα πούμε;

–Ότι φτιάχνουμε κοτέτσι.

–Και θα μας πιστέψουν;

–Αυτό άστο πάνω μου, κάγχασα με ανωτερότητα. Το αναλαμβάνω ο ίδιος.

Το κοτέτσι-πύραυλος «Κεραυνός» είχε ξεκινήσει πλέον –έστω και σαν ιδέα.

Άρη, σου ρχόμαστε!

Σχέδιο του Ταξιδιού στον Άρη

Είχαμε την ημερομηνία του ιστορικού ταξιδιού ορισμένη –από τις περιστάσεις. Είχαμε το σχεδιάγραμμα του διαστημοπλοίου σχεδόν έτοιμο. Απόμεναν μόνο μερικές λεπτομέρειες να ρυθμιστούν, όπως η πραγματοποίηση της καθημερινά διογκούμενης λίστας των εφευρέσεων που έπρεπε να κάνουμε και φυσικά... η κατασκευή του πυραύλου. Ευτυχώς που τον ατομικό κινητήρα θα τον παίρναμε έτοιμο –μεταχειρισμένο από την Αμερική, για να μας έρθει φτηνός– γιατί, αν ήταν να τον κατασκευάσουμε κι αυτόν θα μπλέκαμε.

Δυστυχώς, ο κύριος συνάδελφος, όσο πρακτικός ήταν στον θεωρητικό τομέα –ιδίως στο να βρίσκει λάθη στους άλλους– τόσο αναβλητικός και κοπανατζής αποδεικνυόταν όταν έπρεπε να γίνει κάτι. Για παράδειγμα...

Είχαμε χωρίσει τη λίστα των εφευρέσεων στα δυο, μισές εγώ, μισές εκείνος, για να κερδίσουμε χρόνο. Πρώτο πράγμα στη δική μου λίστα ήταν οι συμπιεσμένες τροφές σε χάπια, που θα μας γλίτωναν από το μαγείρεμα και τον χώρο που θα χρειαζόμασταν αλλιώς για να στοιβάξουμε τσουβάλια και κασόνια. Εκείνος θα φρόντιζε για τη συσκευή ανανέωσης του οξυγόνου στο διαστημόπλοιο.

Η μάνα μου τώρα, να με δει ν' ανακατεύομαι με την κουζίνα και να μ' ενδιαφέρει η μαγειρική απόρρησε. Της εξήγησα πως ασχολιόμουν με μια σπουδαία εφεύρεση, αλλά δεν εντυπωσιάστηκε.

–Κόψε το λαιμό σου, μου είπε. Αλλά να το ξέρεις... την κουζίνα θα την αφήνεις όπως τη βρήκες. Όλα πλυμένα και τακτοποιημένα, γιατί φίδι κολοβό που σ' έφαγε, κακομοίρη μου!

Αλλά τι να καταλάβουν τώρα οι γυναίκες από επιστήμη;

Το πρόβλημα ήταν πως ότι και να δοκίμαζα, όσους συνδυασμούς κι αν έκανα, τίποτα δεν γινόταν. Με κανένα Χριστό δεν κατάφερα να συμπιέσω τα ρηματοτρόφιμα. Είχα αρχίσει ν' απελπίζομαι όταν ένα τυχαίο γεγονός μου άνοιξε τα μάτια. Έτσι δεν συμβαίνει συνήθως με τις μεγάλες ανακαλύψεις;

Η μάνα μου έφτιαχνε συχνά κουλουράκια για τον καφέ. Άλλοτε με γεύση βανίλιας, που δεν μου άρεσαν, άλλοτε με γεύση κανέλας, για τα οποία τρελαινόμουν. Και ξαφνικά άστραψε στο μυαλό μου η μεγαλοφυής ιδέα! Τα κουλουράκια ήταν πολύ θρεπτικά, αυτό δεν μου 'λεγαν όλη την ώρα; Επίσης διατηρούνταν επ' άπειρο, δεν χρειάζονταν ούτε ψυγείο, ούτε τίποτα. Τώρα, αν στα κουλουράκια προσθέταμε ειδικές βιταμίνες –που θα προμηθευόμασταν από το Φαρμακείο του πατέρα του Πάνου– και τα φτιάχναμε σε μέγεθος χαπιού, ορίστε η συμπιεσμένη μας τροφή! Κατάφερα να πείσω τη μάνα μου να μου δώσει ζυμάρι, έβαλα μπόλικη ζάχαρη, κανέλα, αλάτι κι ότι άλλο μπαχαρικό βρήκα στην κουζίνα, τα έφτιαξα σε μορφή χαπιού –λίγο πιο μεγάλη από το κανονικό, αλλά αυτό διορθωνόταν εύκολα– και την έβαλα να μου τα ψήσει. Η γεύση δεν μπορώ να πω πως ήταν σπουδαία, αλλά τόσο το καλύτερο, γιατί θα μας έκοβε την όρεξη και δεν θα τρώγαμε πολύ.

Την επομένη στο σχολείο παρουσιάζω με υπερηφάνεια την εφεύρεσή μου, προσεκτικά τακτοποιημένη μέσα σ' ένα τσίγκινο κουτί από μέντες, στον κύριο συνάδελφο.

–Παξιμάδια; απορεί αυτός.

–Συμπιεσμένη τροφή, τον διορθώνω εγώ με καμάρι.

Δοκιμάζει ένα... Έκφραση αηδίας.

–Σαν σκατά είναι, μου λέει.

–Η γεύση διορθώνεται, του λέω πειραγμένος. Η ουσία είναι πως πέτυχα να φτιάξω συμπιεσμένη τροφή.

Κούνησε το κεφάλι του.

–Εντάξει, λέει επιφυλακτικά. Αλλά να φτιάξεις διάφορες γεύσεις για να μη βαρεθούμε τα ίδια και τα ίδια.

–Κι εσύ πώς πας με το σύστημα ανανέωσης του οξυγόνου; τον ρωτάω.

Τον είδα να κομπιάζει.

–Το έλυσα, μου λέει. Όλα καλά.

–Τι, έφτιαξες τη συσκευή;

–Δεν θα χρειαστούμε συσκευή, απαντάει μ' ένα χαμόγελο.

–Δεν θα χρειαστούμε συσκευή;!!!

–Όχι, θα πάρουμε μαζί μας φυτά. Πολλά φυτά. Αυτή τη δουλειά δεν κάνουν; Θα είναι και ωραία στη διακόσμηση.

Μου ερχόταν να τραβήξω τα μαλλιά μου.

–Και το βράδυ που τα φυτά τραβάνε οξυγόνο κι εκπέμπουν διοξείδιο του άνθρακος; αναφωνώ.

Έξυσε το κεφάλι του.

–Κανένα πρόβλημα, λέει μετά. Το βράδυ θα τα βάζουμε στο airtlock, που είναι αεροστεγές. Το πρωί τα ξαναφέρνουμε μέσα.

–Και υπάρχει πρωί και βράδυ στο διάστημα; βάζω τις φωνές εγώ.

Ξανα-έξυσε το σοφό του κεφάλι.

–Χμμ... αυτό είναι σωστό, λέει. Καλά... μη σκας... Θα βρω εγώ τον τρόπο... Στην ανάγκη κουβαλάμε μερικές μπουκάλες οξυγόνο παραπάνω –χώρο έχουμε.

Μάλιστα.

Αμ, το άλλο...

Σχεδιάζαμε και ξανασχεδιάζαμε τον «Κεραυνό». Του πήγαινα το τελικό σχέδιο.

–Τουαλέτα δεν βλέπω, έλεγε. Πού θα κατουράμε;

Άντε ξανά το σχέδιο από την αρχή! Του έφτιαχνα τουαλέτα.

–Χμμ... Τα τέσσερα βοηθητικά μοτέρ στα φτερά δεν τα χρειαζόμαστε, μου έλεγε.

–Και πώς θα στρίβουμε;

–Θα στρίβει ο κεντρικός κινητήρας, μ' ένα ηλεκτρικό σύστημα, μου εξηγούσε. Μεγάλη οικονομία.

Βλαστημώντας ξανάφτιαχνα το σχέδιο, χωρίς τους βοηθητικούς κινητήρες.

–Δεν βλέπω φυμέ τζάμια στον θάλαμο διακυβέρνησης, ερχόταν η παρατήρηση. Στο διάστημα το φως του ήλιου είναι εκτυφλωτικό. Χρειαζόμαστε οπωσδήποτε φυμέ τζάμια.

Με τα πολλά το σχέδιο έφτασε στο στάδιο εκείνο όπου κανείς δεν θα μπορούσε –και να ήθελε– να βρει λάθος.

–Να το δείξουμε στον Φυσικό να δούμε τι θα μας πει, πρότεινε ο συνάδελφος.

–Και τι ξέρει αυτός ο μούχλας; αντέδρασα εγώ που φοβόμουν νέα ανακατασκευή.

–Όσο να 'ναι κάτι θα ξέρει. Μπορεί να βρει κάτι που εμείς ξεχάσαμε.

Πήγαμε το λοιπόν στον μούχλα.

–Τι 'ναι τούτο, βαρελότο; ρώτησε αυτός.

–Διαστημόπλοιο, του εξήγησε ο συνάδελφος.

–Α!

Το κοίταξε από 'δω, το κοίταξε από κει... Δεν φάνηκε ιδιαίτερα εντυπωσιασμένος.

–Με βαρελότο μοιάζει, μουρμούρισε στο τέλος.

Του εξηγήσαμε πως λειτουργεί, παραλείποντας φυσικά ν' αναφέρουμε τι σκοπεύαμε να κάνουμε μ' αυτό.

Ο μούχλας κούνησε την κεφαλα του.

–Αντί να σπαταλάτε το χρόνο σας σε βλακείες, καλύτερα να συγκεντρωθείτε στα μαθήματά σας, κατέληξε (προβλέψιμα).

Ήταν η πρώτη απόρριψη από το κατεστημένο της απολιθωμένης και χωρίς φαντασία επίσημης επιστήμης.

Αλλά ήμασταν πολύ σκληροτράχηλοι για ν' αφήσουμε κάτι τέτοιες λεπτομέρειες να μας καταβάλουν. Στρωθήκαμε λοιπόν να καταστρώσουμε τα πλάνα ενός ταξιδιού που θα 'μενε στην Ιστορία.

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μας η κατασκευή του «Κεραυνού» θα μας έπαιρνε τρία, βία τέσσερα, χρόνια. Ο συνάδελφος είχε μια φαιινή ιδέα.

–Αν χρησιμοποιήσουμε υλικά που ήδη υπάρχουν όχι μόνο θα γλυτώσουμε τα έξοδα, αλλά θα συντομεύσουμε και τον χρόνο κατασκευής, είπε.

–Δηλαδή;

–Αν, ας πούμε, αντί να κατασκευάσουμε την άτρακτο από την αρχή, που θα χρειαστούμε υλικά, εργαλεία, οξυγονοκόλληση κι άλλα πολλά, πάρουμε ένα παλιό αεροπλάνο, που δεν χρησιμοποιούν πια και το 'χουν παρατημένο;

–Τι αεροπλάνο;

–Ότι να 'ναι. Αεριωθούμενο κατά προτίμηση. Του αλλάζουμε τον κινητήρα μ' έναν ατομικό, προσθέτουμε και τον αποσπώμενο κάτω όροφο με τα υγρά καύσιμα, το κάνουμε αεροστεγές και είμαστε έτοιμοι.

–Και πού θα βρούμε παλιό αεροπλάνο;

–Στην Αεροπορία, ρε. Ένα σωρό πεταμένα έχουν. Τι να τα κάνουν; Θα μας πουν κι ευχαριστώ. Με τρία χιλιάρικά που θα μαζέψουμε από το χαρτζηλίκι μας το επισκευάζουμε σ' ένα συνεργείο –στον πατέρα του φίλου σου του Γιώργου, για παράδειγμα– και είμαστε κύριοι.

–Και θα μας δώσουν;

–Αν τους πούμε τι το θέλουμε; Με τα χίλια! Σκέψου τι διαφήμιση θα ‘ναι για την Ελλάδα!

–Και τα σχέδια για τον «Κεραυνό»;...

–Τα προσαρμόζουμε. Σιγά το πράγμα!

Δεν μ’ άρεσε, μετά από τόσο κουπί που τράβηξα σχεδιάζοντας και ξανα-σχεδιάζοντας, αλλά οφείλω να παραδεχτώ πως η ιδέα του ήταν πρακτική. Άλλωστε τα αεριωθούμενα έμοιαζαν λίγο με τον «Κεραυνό».

Με το διαστημόπλοιο έτοιμο κι όλες τις εφευρέσεις απίκο (εγώ πάντως το επισιτιστικό το έλυσα), δεν έμεναν παρά οι λεπτομέρειες του ταξιδιού και φύγαμε!

Το πρόβλημα ήταν πως ο καιρός περνούσε και οι προτεραιότητές μας άλλαζαν ελαφρά. Ο Πάνος άρχισε ν’ ασχολείται με σκι και ορειβασίες, εγώ με τον στίβο και τα κορίτσια... δεν μας έμενε πολύς χρόνος ελεύθερος ν’ αφιερώσουμε στο μεγαλεπήβολο σχέδιό μας. Κι έτσι κι αλλιώς, αφού είχαμε λύσει το πρόβλημα της κατασκευής του διαστημόπλοιου με το παλιό αεριωθούμενο, εφησυχάζαμε.

–Το πολύ δυο-τρεις μήνες θα μας πάρουν οι μετατροπές και οι επισκευές, με διαβεβαίωνε ο συνάδελφος. Οπότε δεν υπάρχει καμιά βιασύνη.

–Και οι εφευρέσεις;

–Σιγά το δύσκολο! Σ’ ένα μήνα τις έχουμε ξεπετάξει όλες. Έτσι κι αλλιώς τη συμπυκνωμένη τροφή τη φτιάξαμε.

Οπότε γιατί να βιαζόμαστε;

Κι έτσι, μια και είχαμε καιρό, αφήσαμε το σχέδιο «Ταξίδι στον Άρη» για αργότερα και πιο αργότερα κι ακόμα πιο αργότερα.

Και να πω την αλήθεια αυτό με βόλευε λίγο, γιατί στο μεταξύ είχα αλλάξει πεδίο δόξας και –χωρίς να εγκαταλείψω τελείως την ιδέα του ένδοξου εξερευνητή του διαστήματος– είχα δώσει προτεραιότητα σ’ ένα άλλο μεγαλειώδες εγχείρημα.

Θα γινόμεν Ολυμπιονίκης του Δεκάθλου! Μεγαλύτερος

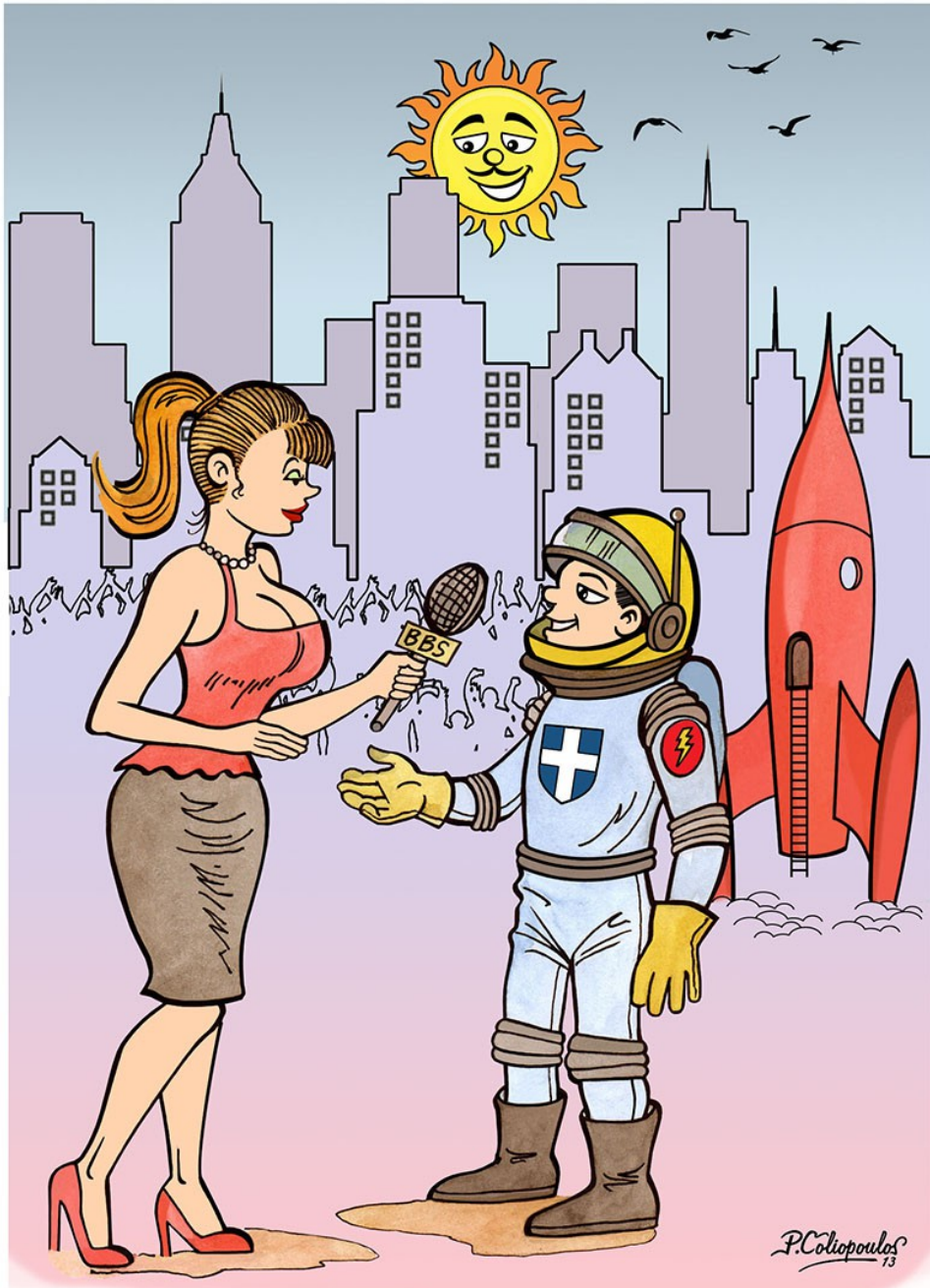
φυσικά από τον Ραϊήφερ Τζόνσον, τον Γιανγκ και τον Κουζ-
νυετσώφ. Είχα ήδη αρχίσει μυστικές προπονήσεις στην
αυλή του σπιτιού μου κι απ' ότι έβλεπα το όλο πράγμα θα
ήταν για μένα παιχνιδάκι.

Μετά, αφού έπαιρνα το χρυσό μετάλλιο και κατέρριπτα
το παγκόσμιο ρεκόρ, έκανα και μια βόλτα από τον Άρη. Ο
πρώτος ολυμπιονίκης αστροναύτης στην Ιστορία της Αν-
θρωπότητας!

Ε, ρε, μεγαλεία!

Συνέντευξη του Θριαμβευτή Αστροναύτη

Ένα από τα πρώτα πράγματα που έκανα όταν συνέλαβα τη μεγαλειώδη ιδέα της εξερεύνησης του διαστήματος, υπό εμού του ιδίου, ήταν να φανταστώ, εν είδει κινηματογραφικής ταινίας την αποθεωτική υποδοχή που θα είχα όταν επέστρεφα.

Εννοείται πως θα προσγειωνόμουν στη Νέα Υόρκη, γιατί εκεί ξέρουν να υποδέχονται τους ήρωες με κάθε (καρακίτσουλέ) μεγαλοπρέπεια, όχι όπως εδώ που θα φέρναν κλαρίνα και νταούλια να παίξουν την «Καραγκούνα» και το «Μαύρη είναι η νύχτα στα βουνά», να μας κάνουν ρεζίλι.

Νέα Υόρκη λοιπόν και ο θριαμβευτής να τσουλάει αργά-αργά μέσα σε μια ανοιχτή Κάντιλακ, ενώ τα πλήθη θα αλάλαζαν και εκατομμύρια κομφετί θα έπεφταν από τους ουρανοξύστες και στις μεγάλες λεωφόρους τεράστια πανώ θα αναγράφουν «Welcome back Πητ Κάραβαν» (γιατί στο μεταξύ βέβαια θα είχα αλλάξει το όνομά μου στο απείρως πιο πιασιάρικο Πητ Κάραβαν). Α, ναι... ξέχασα να σας πω πως στην Κάντιλακ θα βρίσκονται και τέσσερις από τις πιο εντυπωσιακές βυζούδες σταρ του Χόλλυγουντ: η Ανίτα Έκμπεργκ, η Τζαίην Μάνσφελντ, η Τζαίην Ράσσελ και η Σοφία Λώρεν, όλες με αποκαλυπτικές βραδινές τουαλέτες σε διαφορετικά χρώματα (στο τέλος θα ξεφορτωνόμουν τις άλλες, που είναι παντρεμένες ή λογοδοσμένες, και θα κρατούσα την Ανίτα Έκμπεργκ).

Μετά την παρέλαση –πάντα πλαισιωμένος, εννοείται,

από τις βυζούδες– θα παραχωρούσα συνέντευξη στους δημοσιογράφους, που θα είχαν μαζευτεί εκεί απ’ όλα τα μέρη της Υψηλίου –εκτός ίσως από την Ελλάδα που δεν θα ‘στελναν γιατί θα τσιγκουνεύονταν τα εισιτήρια, οι λιγούρηδες!

Εδώ να πω πως η υποδοχή και η συνέντευξη υλοποιήθηκαν στη φαντασία μου πριν μπει στο προσκήνιο ο άλλος τρελός επιστήμων Πάνος Β., οπότε το εγχείρημα υπολόγιζα να το φέρω εις πέρας μόνος μου.

Ιδού ένα μικρό δείγμα από την ιστορική συνέντευξη:

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Πρώτα απ’ όλα, κύριε Πητ Καραβαν, συγχαρητήρια για το μεγαλειώδες κατόρθωμά σας κι επιτρέψτε μου, εξ’ ονόματος όλων των συναδέλφων, να εκφράσω τον αμέριστο θαυμασμό μας για το πρόσωπό σας.

ΠΗΤ ΚΑΡΑΒΑΝ: Μα τι λέτε... Το καθήκον μου...

Δ.: Είστε ο πρώτος αστροναύτης στην Ιστορία που πάτησε το πόδι του σε άλλον πλανήτη. Πώς αισθάνεστε;

ΠΚ.: Περίφημα. Όπως όλοι οι μεγάλοι ήρωες που επιτελούν ένα ανεπανάληπτο επίτευγμα με ηρωισμό και αυταπάρνηση.

Δ.: Κατασκευάσατε το διαστημόπλοιά σας μόνος σας, χωρίς βοήθεια από πουθενά. Πώς τα καταφέρατε;

ΠΚ.: Με όλη τη μετριοφροσύνη που με διακρίνει, πρέπει να ομολογήσω πως είμαι μάλλον μια επιστημονική μεγαλοφυΐα.

Δ.: Πώς σας φάνηκε η Αφροδίτη;

(Τότε ακόμη, αν θυμάται ο αναγνώστης, είχα επιλέξει την Αφροδίτη σαν πρώτο μου προορισμό. Μετά με έπεισε ο κύριος συνάδελφος για τον Άρη –που εξακολουθώ να πιστεύω πως δεν ήταν καλή ιδέα).

ΠΚ.: Ακριβώς όπως την περίμενα. Ένας θαυμάσιος πλανήτης σκεπασμένος από απέραντες τροπικές ζούγκλες.

Δ.: Και πώς καταφέρατε να επιβιώσετε σε τέτοιο αφιλόξενο ζουγκλικό περιβάλλον;

ΠΚ.: Αφιλόξενο για πολλούς ίσως, μα όχι για μένα. Μην ξεχνάτε πως προπονούμαι για Ταρζάν από πολύ μικρός. Οι ζούγκλες της Αφροδίτης ήταν για μένα παιχνιδάκι.

Δ.: Και τα άγρια θηρία;

ΠΚ.: Από τότε ένας Ταρζάν φοβάται τα άγρια θηρία;

Δ.: Κατοικείται η Αφροδίτη, κύριε Πητ Κάραβαν;

ΠΚ.: Κατοικείται από μια φυλή πανέμορφων Αμαζόνων, που αμέσως με συμπάθησαν και κατόπιν των εκεί ηρωικών μου κατορθωμάτων κατέληξαν να με θεωρούν δικό τους.

Δ.: Υπήρξαν μήπως και κάποιες... χμμμ... αισθηματικές ιστορίες;

ΠΚ.: (γελώντας) Παρακαλώ, κύριοι... Δεν είναι πρόπον να εκθέτουμε κυρίες. Πλην, οφείλω να ομολογήσω πως υπήρξαν μερικά περιστατικά που θα μπορούσαν άνετα να γίνουν ταινία.

Δ.: Σκοπεύουν αυτές οι Αμαζόνες να επιτεθούν στη Γη;

ΠΚ.: Μα τι λέτε, κύριε! Εδώ πίνουν νερό στο όνομά μου τα κορίτσια! Δεν θα έκαναν ποτέ κάτι που θα με στενοχωρούσε.

Δ.: Τι εγγυήσεις έχουμε γι' αυτό;

ΠΚ.: Έχετε τον λόγο του Πητ Κάραβαν.

(Χειροκροτήματα – Ουρανομήκεις ζητωκραυγές).

Δ.: Και οι ιπτάμενοι δίσκοι;

ΠΚ.: Οι ιπτάμενοι δίσκοι έρχονται μάλλον από τον Άρη, που σκοπεύω να εξερευνήσω στο επόμενο ταξίδι μου.

Δ.: Θα ταξιδεύσετε και στον Άρη λοιπόν;

ΠΚ.: Φυσικά. σε ολόκληρο το ηλιακό σύστημα.

Δ.: Μα δεν είναι επικίνδυνο αυτό;

ΠΚ.: Ο κίνδυνος είναι σύντροφός μου. Οι δυο μας τα πάμε περίφημα.

Δ.: Οι γονείς σας θα είναι φαντάζομαι υπερήφανοι για το κατόρθωμά σας. Το ίδιο και οι δάσκαλοί σας.

ΠΚ.: Οι γονείς μου δεν έχουν ιδέα από αστροναυτική. Όσο για τους δασκάλους μου... μιλάμε για κούτσουρα απελέκητα.

Δ.: Υπάρχει κάποια κοπέλα εδώ στη Γη που περίμενε την επιστροφή σας με χτυποκάρδι;

ΠΚ.: Ίσως και να υπάρχει, πλην όμως δεν θέλω να μιλήσω γι' αυτό για να μη ζηλέψουν τα εκατομμύρια των κοριτσιών ανά την Υφήλιο που με θαυμάζουν και με ονειρεύονται τη στιγμή αυτή.

Δ.: Πότε σκοπεύετε να πραγματοποιήσετε το επόμενο ταξίδι;

ΠΚ.: Αμέσως μόλις κάνω μερικές απαραίτητες μετατροπές στον «Κεραυνό». Υπολογίζω σ' ένα μήνα το πολύ.

Δ.: Δεν φοβάστε μην σας προλάβουν οι Ρώσοι ή οι Αμερικάνοι;

ΠΚ.: (γελώντας με σεμνή ανωτερότητα) Χαχαχά... Και οι μεν και οι δε βρίσκονται πολύ πίσω σε τεχνολογία από τον Πητ Κάραβαν. Μέχρι να φτάσουν αυτοί στον Άρη εγώ θα έχω ταξιδεύσει εκτός ηλιακού συστήματος.

Δ.: Α, σκοπεύετε να φτάσετε τόσο μακριά;

ΠΚ.: Φυσικά. Ο πρώτος μου στόχος είναι το αστέρι Proxima, στον αστερισμό του Κενταύρου.

Δ.: Και με το σχολείο τι θα κάνετε; Δεν φοβάστε μην μείνετε από απουσίες;

ΠΚ.: Μα θ' αφήσουμε τώρα τον γάμο να πάμε για πουρνάρια; Ποιος σκοτίζεται για το σχολείο; Εδώ προέχει η εξερεύνηση του διαστήματος.

Δ.: Ο Γιούρι Γκαγκάριν σας έστειλε συγχαρητήριο τηλεγράφημα.

ΠΚ.: Ευχαριστώ τον Γιούρι, που είναι ο μεγάλος μου ήρωας και που ήταν η αιτία ν' ασχοληθώ με το διάστημα.

Δ.: Αν σας ζητούσαμε ν' αφιερώσετε το μεγαλειώδες σας κατόρθωμα σε κάποιον ή κάποιους;

ΠΚ.: Ναι, είναι καλή ιδέα. Αφιερώνω λοιπόν το ιστορικό μου επίτευγμα στον Γιώργο, τον Τάσο και τη Βαγγελίτσα, που τους έχω σαν αδέρφια, στα παιδιά της γειτονιάς, τον Σταύρο, τον Θυμιάκη, τον Τσίλα, τον αρχηγό μας τον Νικολάρα και τους άλλους, στην Κάκια, την Εύη, τη Γιούλα και τα άλλα κορίτσια του σχολείου, στη mademoiselle Ελένη, από το Γαλλικό Ινστιτούτο, στη Βασούλα, από τη γειτονιά – ξέρει αυτή– στην ξαδερφούλα μου τη Σοφία, που λατρεύω, και φυσικά στην Ανίτα, τις δυο Τζαίην και τη Σοφία, που βρίσκονται εδώ παρούσες.

(Γέλια, χειροκροτήματα, ουρανομήκεις ζητωκραυγές).

Μια σεμνή συνέντευξη που σίγουρα θ' αφήσει εποχή.

Ταρζάν

Από τους ηρωικούς χαρακτήρες που θα διάλεγα να ήμουν τρεις ήταν αυτοί που με συνάρπαζαν ιδιαίτερα. Ο Ρομπέν των Δασών, ο Ζορρό κι ο Ταρζάν. Οι δυο πρώτοι παρουσίαζαν προβλήματα μεταφερόμενοι στην εποχή μας, γιατί ούτε με τόξα και βέλη, ούτε με σπαθιά λύνονταν πια τα προβλήματα στη σύγχρονη κοινωνία. Ταρζάν όμως θα μπορούσες να είσαι οποτεδήποτε. Μερικά δέντρα χρειάζονται μόνο και πολύ ταλέντο.

Στις Άγιες Ζούγλες της Πορταριάς

Για τη μάνα μου –και όλες τις μανάδες που ξέρω– κινηματογράφος είναι οι κοκκινομύτες που κλαψουρίζουν συνέχεια επειδή τις άφησε ο τυπάκος με το μουστακάκι για κείνη τη μελαχρινή που περπατάει στο δρόμο και τρίζουν οι μαλτεζόπλακες. Αν δεν πέσει το κλάμα της αρκούδας και δεν μουσκέψουν δυο-τρία μαντηλάκια το έργο δεν λέει.

Για μένα πάλι το πράγμα ήταν –και είναι– απλούστατο. Αν δεν ταυτιστώ με το παληκαράκι και δεν ερωτευθώ το κορίτσι, τζάμπα χάσαμε δυο ώρες στο σκοτάδι.

Καμιά φορά η μάνα μου έκανε την καρδιά της πέτρα και με πήγαινε σε κανένα έργο της προκοπής. Βλαστημούσε μέσα της, είμαι σίγουρος, και ήταν μέσ' στη γκρίνια –για να μ' εκδικηθεί ούτε λεμονάδα δεν μου αγόραζε– αλλά αυτά έχει η μητρότητα, θυσιαζόμαστε για τα παιδιά μας (που δεν το εκτιμούν βέβαια ποτέ, τα αχάριστα) και δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς.

Σε μια απ' αυτές τις ελάχιστες φορές με πήγε να δω Ταρζάν, με τον Τζώννυ Βαϊσμύλλερ. Κι έμεινα ξερός! Γιατί συνειδητοποίησα ακαριαία πως αυτό ακριβώς ήθελα να είμαι (όχι ξερός... Ταρζάν), αλλά μέχρι τη στιγμή εκείνη δεν το ήξερα.

Πέντε χρονών λοιπόν και το μέλλον μου είχε ήδη προδιαγραφεί.

Κείνο το καλοκαίρι παραθερίζαμε στην Πορταριά, στο Πήλιο. Γιατί στην Πορταριά; Για δυο λόγους. Ο πρώτος ήταν πως «ο αέρας του βουνού είναι ότι πρέπει για το παιδί» (ο ίδιος μισούσα το βουνό –ακόμα το μισώ– και λάτρευα τη θάλασσα, αλλά σιγά μη με ρωτούσαν). Ο δεύτερος ήταν η γκρίνια της μάνας μου, που «ούτε το καλοκαίρι δεν μπορούσε να έχει μια στιγμή να ανασάνει, με το μαγείρεμα, το συγγύρισμα, το πλύσιμο, το σιδέρωμα (που δούλα σας έχω γίνει πια)», οπότε, ο πατέρας μου, για να γλυτώσει τη μοίρα, έκλεισε δωμάτια σ' ένα ξενοδοχείο που του συνέστησαν στην Πορταριά. Ούτε τώρα ήταν ευχαριστημένη η μάνα μου –αφού το φαγητό ήταν άνοστο, τα δωμάτια χάλια, τα σεντόνια τσαλακωμένα και τα γκαρσόνια (που τα 'χε πρήξει) αυθάδη, αλλά τι να κάνουμε, δεν μπορεί να τα 'χει κανείς όλα στη ζωή αυτή!

Το πρόβλημα το δικό μου ήταν πως σκυλοβαριόμουν. Υπήρχαν κάτι παιδιά στο ξενοδοχείο βέβαια, αλλά δεν μ' άφηναν να παίξω μαζί τους «μην χτυπήσω», «μην τρέξω και ιδρώσω», «μη μάθω βρωμόλογα» κλπ. κλπ. Να διαβάσω ακόμα δεν μπορούσα και η Μερσίνα, το κορίτσι που είχε η μάνα μου για τις δουλειές (και που όταν μιλούσε με τις κολητές της ήταν «το δουλικό», ενώ με τους άλλους «η υπηρεσία»), ήταν η κακομοίρα αγράμματη, οπότε η κατάσταση ήταν απελπιστική.

–Πες μου ένα παραμύθι, έλεγα της Μερσίνας.

–Δεν ξέρω, έλεγε εκείνη (και όντως δεν ήξερε, η άχαρη).

–Φτιάξε ένα με το μυαλό σου.

–Δεν μου 'ρχεται...

–Τότε να σου πω εγώ.

–Πες μου.

Κι έλεγα παραμύθια της Μερσίνας, τελείως ασυνάρτητα εννοείται, «για να περάσει η ώρα» –που δεν πέραγε με τίποτα όμως, η ρημάδα.

–Έλα να παίξουμε μπίλιες, της έλεγα.

–Δεν ξέρω, απαντούσε η φουκαριάρα.

–Τι ξέρεις; τη ρώταγα.

–Κουτσό.

–Το κουτσό είναι για τα κορίτσια.

–Μα, κορίτσι είμαι...

Κι αυτό ήταν το πρόβλημα. Γιατί, αν ήταν αγόρι θα μπορούσαμε να παίζουμε «στα-καμάν» ή κλέφτες κι αστυνομούς ή κάτι το συναρπαστικό τέλος πάντων. Αλλά, κορίτσι...

–Να παίζουμε κρυφτό τότε, πρότεινα.

–Εντάξει.

Δόξα τω θεώ, κρυφτό ήξερε!

–Θα τα φυλάς εσύ, έλεγα. Μετράς μέχρι το εκατό κι έρχεσαι να με βρεις.

–Δεν ξέρω μέχρι το εκατό.

–Μέχρι πόσο ξέρεις;

–Μέχρι το δέκα.

–Ε, μέτρα μέχρι το δέκα, αλλά αργά-αργά.

Μέτραγε η Μερσίνα, ξαμολιόμουν εγώ στον κήπο του ξενοδοχείου –από κρυψώνες άλλο καλό! Μ' έπαχνε η δυστυχισμένη, μ' έπαχνε... Πού να με βρει!

Αποκαρδιωνόταν.

–Βγες, δεν πάει έτσι, φώναζε. Δεν μπορώ να σε βρω.

Έβγαινα εγώ, καμαρώνοντας που είχα καταφέρει να γίνω αόρατος.

–Πού πήγες; με μάλωνε η Μερσίνα. Αν μας φώναζε η μάνα σου;...

–Δεν με βρήκες γιατί είμαι Ταρζάν, της εξηγούσα με καμάρι.

Με κοίταζε σαστισμένη.

–Τι είσαι;

–Ταρζάν.

–Τι είναι «Ταρζάν»;

–Ταρζάν είναι ο ήρωας που ζει μέσα στη ζούγκλα.

–Τι είναι η ζούγκλα;

–Η ζούγκλα είναι το δάσος της Αφρικής, εξηγούσα. Εκεί που έχει άγρια θηρία. Λύκους, αρκούδες, λιοντάρια... Απ' όλα.

Η Μερσίνα κοίταζε γύρω της θορυβημένη.

–Έχει λύκους εδώ;

–Έχει, πώς δεν έχει. Κάτι λύκους νάαααα! Άσε πια τους ελέφαντες!...

–Τι είναι οι ελέφαντες;

–Ελέφαντες είναι κάτι τεράστιοι λύκοι με προβοσκίδα.

–Προβοσκίδα;...

–Μια σωλήνα που βγαίνει από τη μύτη του θηρίου. Σου δίνει μια και σε πετάει δέκα μέτρα μακριά.

Η Μερσίνα δεν ένιωθε τώρα καθόλου άνετα. Βλέπεις, στο χωριό της, το Σκλήθρο, οι ελέφαντες δεν ήταν κάτι που έβλεπες καθημερινά να σουλατσάρει στην κεντρική πλατεία.

–Δεν πάμε καλύτερα μέσα; πρότεινε. Μη φωνάζει και η μάνα σου;...

Γέλαγα με ανωτερότητα (όπως οι κακοί στα έργα... χεχε-χέ...).

–Γιατί, σκιάζεσαι;

–Ε, λίγο...

–Μη σκιάζεσαι. Εγώ, άμα δω κανένα θηρίο, θα τρέξω να το παλέψω όπως ο Ταρζάν και θα σε σώσω.

Δεν νομίζω πως αυτό την καθυσχάζει, αλλά τα κορίτσια έτσι είναι, σκιάζονται με το τίποτα.

Μια μέρα κατάφερα να πείσω τη φοβισμένη Μερσίνα να με πάει στο δάσος, έξω από το ξενοδοχείο. Και μιλάμε βέβαια για κανονική ζούγκλα! Τεράστια δέντρα, θάμνοι, φυτά όλων των ειδών... ένας παράδεισος για τους επίδοξους Ταρζάν. Το πρόβλημα ήταν πως η Μερσίνα δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει για σκαρφάλωμα στα δέντρα.

–Αν πέσεις, η μάνα σου θα με σκοτώσει, είπε.

–Ο Ταρζάν δεν πέφτει ποτέ, απάντησα με δικαιολογημένη υπεροψία.

–Δεν ξέρω τι κάνει αυτός ο Ταρζάνης, αλλά εσύ θα πέσεις και θα χτυπήσεις.

–Ν' ανεβώ σ' αυτό εδώ το μικρό για να δεις;

–Όχι.

Χμμμ... Το καλό το παληκάρι ξέρει κι άλλο μονοπάτι.

–Έλα να παίξουμε κρυφτό, πρότεινα αθώα.

–Πού;... Εδώ;!!!

–Ναι, γιατί, φοβάσαι;

–Φοβάμαι.

–Μη φοβάσαι.

–Καλά... Αλλά, όχι μακριά, έτσι;

–Εντάξει.

Αρχίζει να μετράει η Μερσίνα, τρέχω εγώ κι ανεβαίνω όπως-όπως σε μια καστανιά... Ψάχνει η Μερσίνα... πού να με βρει; Φωνάζει... Τον ψόφιο κοριό εγώ.

Με τα πολλά τη λυπήθηκα. Περίμενα ν' απομακρυνθεί λίγο και κατέβηκα από το δέντρο. Το πρόβλημα ήταν πως στη βιασύνη μου είχα μια-δυο μικροαπώλειες. Το γόνατό μου κάπου γδάρθηκε και μάτωσε και το μπλουζάκι μου ξεσκίστηκε σε δυο μεριές. Κατά τα άλλα... τέλειος Ταρζάν!

Η Μερσίνα να με δει κόντεψε να πάθει συγκοπή.

–Πωπώωω! έσκουξε. Θα μας σκοτώσει η μάνα σου!

Η οποία βέβαια τα ‘βαλε με το άτυχο κορίτσι.

–Ξεμυαλισμένη! της φωνάζει. Πού έχεις το μυαλό σου, ζωντόβολο; Πώς μου τον έφερες έτσι, που να σε πάρει ο διάτανος και να σε σηκώσει; Ε;...

Η μάνα μου το είχε αυτό. Να είναι εξαιρετικά αβρή και ευγενής με τους ανθρώπους που δεν είχαν τη δυνατότητα να αμυνθούν.

Η Μερσίνα ξέσπασε σε λυγμούς.

–Δεν φταίει η Μερσίνα, μπαίνω στη μέση εγώ. Αυτή μου είπε να μην τρέχω, αλλά εγώ έτρεχα κι έπεσα.

Χωρίς να το καταλάβω συμπεριφέρθηκα σαν Ταρζάν, Ζορρό και Ρομπέν των Δασών μαζί. Και το ξύλο που εισέπραξα (επειδή... έπεσα!!!) δεν μ’ ένοιαξε καθόλου. Είχα κάνει το καθήκον μου, σαν μεγάλος ήρωας που ήμουν.

Και βέβαια, όπως όλοι οι ήρωες, είχα προσβληθεί πλέον από το μικρόβιο της περιπέτειας. Μια σκέψη και μόνο είχα στο μυαλό μου τώρα: να επιστρέψω στην απάτητη ζούγκλα της Πορταριάς.

Είχα όμως αντιληφθεί, από το πρώτο ατυχές περιστατικό δυο πράγματα. 1) Πως ότι αταξία έκανα εγώ θα την πλήρωνε η αθώα Μερσίνα, που είχε χρεωθεί την επίβλεψή μου και 2) ότι δεν υπήρχε περίπτωση να την πείσω να με ξαναπάει στον «τόπο του εγκλήματος».

Τι έμενε; Να το κάνω κρυφά, όπως κάθε τι που ήταν ενδιαφέρον και συναρπαστικό.

Μια κουβέντα είναι όμως αυτή, γιατί πώς δραπετεύει κανείς από τη φυλακή του ξενοδοχείου και τα άγρυπνα μάτια της Μερσίνας και της μάνας μου; Κι αν τα κατάφερα, πάλι ποιος θα πλήρωνε τη νύφη; Ναι, σωστά το κατάλαβατε... το «ζωντόβολο».

Τελικά η ευκαιρία παρουσιάστηκε μια μέρα που η μάνα μου έστειλε τη Μερσίνα στη γειτονική Μακρυνίτσα –με τα πόδια φυσικά– να της αγοράσει κλωστές για το κέντημα.

Ήταν και μια ευκαιρία να αποδείξω πως δεν ήταν δυνατόν να κρατάει κανείς έναν Ταρζάν φυλακισμένο για πολύ. Έρχεται η στιγμή που θα αποδράσει πανηγυρικά.

Και απέδρασα!

Η ωραιότερη μέρα της ζωής μου –ως τότε! Χωρίς κανέναν κερατά πάνω από το κεφάλι μου να μου λέει «μη». Έβγαλα το άχτι μου! Ανέβηκα στα δέντρα, γκρεμίστηκα, ξανα-ανέβηκα, έτρεξα, έκανα τσουλήθρα σε μια κατηφόρα σκεπασμένη με φύλλα, έκανα ότι ταρζανιά μπορεί να βάλει ο νους του ανθρώπου και το κατευχαριστήθηκα. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως κάποια στιγμή δίψασα και πείνασα.

Ώρα να επιστρέψουμε.

Αλλά πώς; Γύρω-γύρω δέντρα, που έμοιαζαν όλα μεταξύ τους και σιγά μη θυμόμουν από πού είχα έρθει! Τι θα έκανε ο Ταρζάν σε μια τέτοια περίπτωση; Θα έβγαζε την περίφημη κραυγή... ΑόοοοΟοοόοο... και θα έρχονταν οι ελέφαντες να τον πάνε. Αλλά, πού να βρεις ελέφαντες στη ζούγκλα της Πορταριάς; (Άλλο τι λέμε στη Μερσίνα για να την τρομάξουμε...). Τέλος πάντων, για κάθε ενδεχόμενο έβγαλα την κραυγή μερικές φορές... Περίμενα... Τίποτα. Ούτε ελέφαντας, ούτε καν η Τσίτα! Φτου!... Και τώρα;

Πήρα στην τύχη μια κατεύθυνση που μου φάνηκε σωστή. Πήγαινα, πήγαινα... Στο πουθενά! Κι αν ξεπεταγόταν κανένα λιοντάρι από τους θάμνους;... Ο Ταρζάν θα το σκότωνε βέβαια με το μαχαίρι, αλλά εγώ ούτε μαχαίρι είχα, ούτε τίποτα. Μάζεψα πάντως ένα κλαδί από κάτω, για καλό και για κακό... Και η ώρα περνούσε κι αποτέλεσμα μηδέν. Κι όχι ότι με πείραζε, αλλά διψούσα...

Ξαφνικά ακούω ένα «κρατς... κρατς» κάπου στα δεξιά. Έχει πλάκα!... Λιοντάρι; Αρκούδα; Λύκος;...

Πλησιάζω με προφυλάξεις... Κοιτάζω... Μια γριά χωριάτισσα μάζευε ξύλα. Α, ωραία, απ' αυτή την ιθαγενή θα μάθουμε τον δρόμο.

–Ανγκάλα! της λέω, όπως ο Ταρζάν όταν μιλούσε στους ελέφαντες.

Η γριά ανασηκώνεται, με κοιτάζει ξαφνιασμένη.
–Ποια Αγγέλα; μου λέει, μ’ αυτή τη βαριά προφορά των ιθαγενών.
Άντε να συνεννοηθείς τώρα!
–Καλημέρα, της λέω.
Η γριά με εξέταζε με περιέργεια.
–Ποιανού είσι ‘συ, βρε κούτσου; ρωτάει.
Ώρα για συστάσεις.
–Είμαι ο Ταρζάν, της λέω καμαρωτός.
–Ου Ταρζάν’(η);... Ποιος Ταρζάν’(η);
Και στην κορφή κανέλα!
–Απ’ το ξενοδοχείο, της λέω.
–Του ξιναδουχείου; απορεί αυτή. Κι τι γυρεύ’ς ιδώ πέρα μουναχό σ’;
Ξεροβήχω.
–Δεν θυμάμαι καλά το δρόμο..., λέω μασώντας τα λόγια μου.
Η γριά γέλασε.
–Α, ιέτσ’ι; Λιέου κι ‘γω!... Στάκα να φουρτουθώ τα ξύλα κι θα σι πάου ιγώ...
Φορτώνεται τα ξύλα –ακριβώς όπως κάνουν στα σαφάρι οι ιθαγενείς– και μπροστά εκείνη, πίσω εγώ, παίρνουμε τον δρόμο για το ξενοδοχείο. Στην εντελώς αντίθετη κατεύθυνση από κείνη που είχα πάρει εγώ.
Εννοείται πως έφαγα το ξύλο της χρονιάς μου.
Ούτε η Μερσίνα τη γλύτωσε.
–Αν δεν αργούσε να γυρίσει αυτό το ζωντόβολο δεν θα χάναμε το παιδί, εξηγούσε αργότερα στις φίλες της.

Όμως εγώ είχα ζήσει την πρώτη ζουγκλική μου περιπέτεια!

Ο Ταρζάν δεν Ξέρει Κολύμπι

Ήταν ένα από τα ωραιότερα καλοκαίρια της ζωής μου. Από μια μυστηριώδη –αλλά όχι σπάνια– μεταστροφή γνώμης, οι γονείς αποφάσισαν πως «το ιώδιο της θάλασσας είναι ότι το καλύτερο για το παιδί». Αυτό είχε σαν συνέπεια να ξεκολλήσουμε επιτέλους από τις εξορίες των βουνών και να κατηφορήσουμε, όπως όλος ο κόσμος, στην παραλία. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά θα πηγαίναμε στο Κόκκινο Νερό, όπου παραθέριζαν κάθε καλοκαίρι η κυρία Μαρίκα με τα παιδιά.

Δεν μπορούσα να πιστέψω στην καλή μου τύχη! Αυτό πια κι αν ήταν θαύμα! Όχι μόνο θάλασσα, αλλά και με παρέα τον Γιώργο, τον Τάσο και τη Βαγγελίτσα (αν κι αυτή η τελευταία μάλλον βάρος θα μας ήταν... κορίτσι... κούκλες... κουτσό..., αλλά δεν μπορεί να τα ‘χει κανείς όλα).

Εδώ λοιπόν θα μπορούσα να συνεχίσω απρόσκοπτα την Ταρζανική μου καριέρα, μαθαίνοντας και κολύμπι με την ευκαιρία, που θα μας χρειαζόταν ανυπερθέτως όταν θα πάλευα με τους κροκόδειλους.

Είχα υπολογίσει, δυστυχώς, για άλλη μια φορά χωρίς τον ξενοδόχο –τη μάνα μου.

–Σιγά... μην τρέχεις...

–Πρόσεξε... θα πέσεις...

–Βγες από τη θάλασσα... θα κρυώσεις.

–Όχι στα βαθιά... γύρνα πίσω...

- Μην πετάς νερά...
- Μην κάνεις βουτιές...
- Μη βάζεις το κεφάλι σου στο νερό...
- Μην κάθεται στον ήλιο...
- Μην πίνεις κρύα γκαζόζα...

Το ιδανικό θα ήταν βέβαια για κείνη να στέκομαι ακίνητος, αμίλητος κι αγέλαστος –σαν τις κούκλες της Βαγγελίτσας. (Και μετά, είναι περίεργο που τη μάνα μου δεν κατάφερα να τη συμπαθήσω ποτέ;).

Τα άλλα παιδιά ήταν στη θάλασσα από το πρωί ως το βράδυ. Εγώ, απαγορευόταν –γιατί θα κρύωνα, θα κουραζόμουν, θα πνιγόμουν κι άλλα τρομακτικά. Αν δεν πήγαινε δώδεκα το μεσημέρι δεν υπήρχε περίπτωση να μπω στο νερό. Κι αν δεν ήταν η κυρία Μαρίκα να πείσει τη μάνα μου να μ' αφήνει περισσότερο από τα δέκα λεπτά που είχε αποφασίσει εκείνη πως ήταν υπεραρκετά για τη... λήψη ιωδίου, μαύρο καλοκαίρι θα πέρναγα.

Υπήρχε κι ένα μικρό πρόβλημα. Δεν είχα μάθει ακόμα να κολυμπάω. Βλέπεις, οι γονείς μου, και οι δυο στεριανοί και με μια προγονική απέχθεια για το νερό, διάλεγαν πάντα τις πιο απίθανες εξορίες, πάνω στα όρη, στα άγρια βουνά, για ξεκαλοκαιριό και ούτε που τους πέρναγε ποτέ από το μυαλό πως το κολύμπι θα μπορούσε να είναι κάτι χρήσιμο στη ζωή του ανθρώπου. Πόσο μάλλον στη ζωή ενός εκκολλημένου Ταρζάν!

Πρώτη φορά στη θάλασσα λοιπόν και... αμηχανία.

Γύρω μου οι άλλοι πιτσιρίκοι να πλατσουρίζουν του καλού καιρού κι εγώ –που είχα έναν λόγο παραπάνω– να κάθεται στον αφρό, σαν κόπανος, μαζί με τις μανάδες, που είχαν πιάσει το κουτσομπολιό, βάζοντας κάθε τόσο και μια τσιριχτή φωνή «Πρόσεχε, Θανασάκη... κύμα», «Μην πας στα βαθιά, Χαρίλαε...», έτσι, για να δείξουν ότι κάτι κάνουν.

Ο Γιώργος μόλις είχε κουτσομάθει να επιπλέει –κουτα-

βηδόν– αλλά δεν κοιτούσε ακόμη να πάει στα άπατα. Η Βαγγελίτσα, ευτυχώς χειρότερη από μένα, έπαιζε με τα κουβαδάκια της, αλλά ο Τάσος δεν πιανόταν! Μαζί με την παρέα του, από μεγαλύτερα παιδιά, κολυμπούσαν μέχρι ένα βραχάκι, καμιά εικοσαριά μέτρα από το κύμα και μάζευαν μύδια, που έφερναν μετά υπερήφανα στις μανάδες.

Αν κατέβαινε ο θεός και μου ‘λεγε να μου κάνει μια χάρη, ότι ήθελα, αυτό θα του ζητούσα. Να με κάνει τόσο καλό κολυμβητή ώστε να πηγαίνω κι εγώ στο βράχο με τα μύδια. Τίποτ’ άλλο.

–Πώς το κάνεις και στέκεσαι πάνω; ρώταγα τον Γιώργο.

–Εύκολο είναι, ρε. Πέφτεις μπρούμυτα και κουνάς χέρια και πόδια.

Έλεφτα μπρούμυτα κι εγώ... Μολύβι στον πάτο. Ευτυχώς τα νερά ήταν ρηχά.

–Δεν προφταίνω να κουνήσω χέρια, πόδια, έλεγα διαολισμένος. Πάω κατευθείαν κάτω.

–Να κρατάς την αναπνοή σου, σου, συμβούλευε ο κολυμβητής.

Κρατούσα την αναπνοή μου... Μπλουμ!... Αύτανδρος.

Είδα κι απόειδα, άραξα σε είκοσι πόντους νερό και μπουσούλαγα στην άμμο. Πώς διάολο το ‘κανε αυτό το κρώουλ ο Τζωννυβαϊσμούλλερ;

Και να ‘χω και τη μάνα μου!

–Πολύ κάθισες μέσα... Βγες, θα κρυώσεις.

–Πέντε λεπτά ακόμα...

–Τώρα να βγεις. Θα τα πω όλα του πατέρα σου, κακομοίρη μου.

Ευτυχώς, ξεχνιόταν με το κουτσομπολιό.

Ο Τάσος, που ήταν πονόψυχος με μας τους πιτσιρικάδες, με είδε να ταλαιπωρούμαι και με λυπήθηκε.

–Ν’ ακουμπάς στον πάτο μόνο τα χέρια, μου λέει. Ν’ αφήνεις το σώμα να το σηκώνει το νερό. Μη σφίγγεσαι. Το μυστικό είναι να μη σφίγγεσαι, αλλιώς σε τραβάει κάτω.

Μου έδειχνε. Και βέβαια στον ίδιο, που ήταν κολυμβη-
ταράς, του έβγαине μια χαρά, για ρώτα όμως και μας τους
άλλους...

Τέλος πάντων, όργωσα ολόκληρη την παραλία στο
μπουσουλητό. Τίποτα του τίποτα. Ο Ταρζάν της ξεφτίλας!

Έβλεπα μετά τους «μεγάλους» να κάνουν εκείνα τα θε-
ματικά μακροβούτια, όπως ο Ταρζάν όταν πάλευε με τον
κροκόδειλο, κι έσκαγα από τη ζήλια μου.

–Ξέρεις εσύ, ρε, να κάνεις μακροβούτι; ρωτάω μια μέρα
τον Γιώργο.

–Ξέρω, πώς δεν ξέρω, μου λέει.

Και βουτάει το κεφάλι μέσα για να το ξαναβγάλει
αμέσως φτύνοντας νερό.

–Τι, τόσο λίγο; Ο Τάσος πάει δέκα μέτρα...

–Κι εγώ πάω, ρε... Κοίτα...

Μέσα το κεφάλι, πλάτσα-πλούτσα... το σώμα στον
αφρό. Αδύνατον να βουλιάξει.

Ήξερε βλέπεις να πλέει. Εδώ είχα το πλεονέκτημα.

–Κοίτα, ρε, πώς γίνεται, του λέω.

Βουλιάζω... Κανένα πρόβλημα. Αυτό που ήξερα να κάνω
καλύτερα από τον καθένα.

Μετά δώστου μπουσουλητό στην άμμο... μέχρι που μου
τελείωσε ο αέρας.

–Αυτό δεν πάει, ρε... Αφού ακούμπαγες κάτω, τσαντίζε-
ται ο Γιώργος.

–Δεν ακούμπαγα.

–Ακούμπαγες.

–Λίγο, με τα χέρια...

–Εγώ όμως δεν ακουμπάω καθόλου.
–Αλλά εσύ δεν πας κάτω από το νερό...
–Πάω.
–Δεν πας.
–Να σου δώσω μια μπουνιά να σου πω εγώ!... Κοίτα τώρα...
Κεφάλι μέσα... πλάτσα-πλούτσα... ο πισινός στον αέρα, σαν σημαδούρα.
–Να ρωτήσουμε τον Τάσο, προτείνω.
–Να τον ρωτήσουμε.
Τον ρωτάμε.
–Για να σας δω..., λέει αυτός. Με το ένα-δύο-τρία βουτάτε. Ένα... δύο... τρία...
Βουτάμε εμείς... πλάτσα-πλούτσα ο Γιώργος, μπουσούλα-μπουσούλα εγώ... Όταν βγήκαμε τον είχα περάσει ίσαμε τρία μέτρα.
–Αυτό δεν πάει! διαμαρτύρεται ο Γιώργος. αυτός μπουσουλάει!
–Κανείς σας δεν το κάνει σωστά, λέει ο Τάσος συμβιβαστικά. Ο ένας μπουσουλάει κι ο άλλος βάζει μόνο το κεφάλι μέσα. Κοιτάξτε εμένα.
Δίνει μια... τρέχα βρες τον!
–Όπως το κάνω εγώ, λέω του Γιώργου. Βλέπεις; Είναι όλος κάτω από το νερό.
–Εσύ μπουσουλάς, έρχεται η ξεροκέφαλη απάντηση.
–Μπουσούλα κι εσύ να δούμε ποιος θα πάει πιο μακριά, προτείνω.
–Έγινε.
Και δώστου υποθαλάσσιο μπουσουλητό. Πάλι τον κέρδισα. Ήμουν βλέπεις πιο αδύνατος κι ευκίνητος και δεν είχα να παλεύω με το νερό μη με σηκώσει όπως εκείνος.

- Δεν πάει, φωνάζει ο Γιώργος. Έφυγες πιο πρώτα.
–Να πούμε ένα-δύο-τρία.
–Ένα-δύο-τρία, λέει γρήγορα ο Γιώργος και φεύγει.
Άντε να τον πιάσεις τώρα!
–Το ‘πες γρήγορα, διαμαρτύρομαι.
–Πες το εσύ.
–Ένα... δύο... τρία...

Πλατς, ο Γιώργος, δίνει έναν πήδουκλο δυο μέτρα...
Κόντεψα να πνιγώ στο κύμα που έκανε.

Αλλά η ιδέα του μακροβουτιού μου άρεσε. Πρώτα απ’ όλα δεν ήταν απαραίτητο να ξέρεις κολύμπι. Όλο το μυστικό εδώ ήταν να κρατάς την αναπνοή σου. Κι αυτό μπορούσα να το κάνω μια χαρά.

Με είδε ο Τάσος που τα κατάφερνα, είχε μια ιδέα.

–Λοιπόν, μου λέει μια μέρα προς το τέλος. Για να μάθεις μπάνιο, ένας τρόπος υπάρχει. Να πας στα άπατα. Όχι πολύ... Ίσα να μην πατάς... Οπότε, τι θα κάνεις; Θα κολυμπήσεις.

–Μάλλον θα πνιγώ, είπα σκεπτικός.

–Όχι, ρε, μη φοβάσαι... θα σε κρατάω εγώ. Μόλις σ’ αφήσω εσύ κολυμπάς στο φουλ για έξω. Αν δεις ότι βουλιάζεις, κρατάς την ανάσα σου και κάνεις όπως στο μακροβούτι.

–Σίγουρα;

–Εγγυημένο. Όλοι έτσι μαθαίνουν.

Με πάει λοιπόν στα άπατα.

–Έτοιμος;

–Έτοιμος.

–Φύγαμε.

Και μ’ αφήνει. Φυσικά εγώ, παλιά μου τέχνη κόσκινο,

βουλιάζω. Αλλά ο βυθός είναι μακριά... Δεν σηκώνει μπουσουλητό... Ενστικτωδώς αρχίζω να κουνάω χέρια-πόδια και ω, του θαύματος, κολυμπάω μια χαρά –υποθαλασσίως.

–Αυτό είναι! μου λέει ο Τάσος ενθουσιασμένος. Κολύμπησες.

–Αλλά κάτω από το νερό...

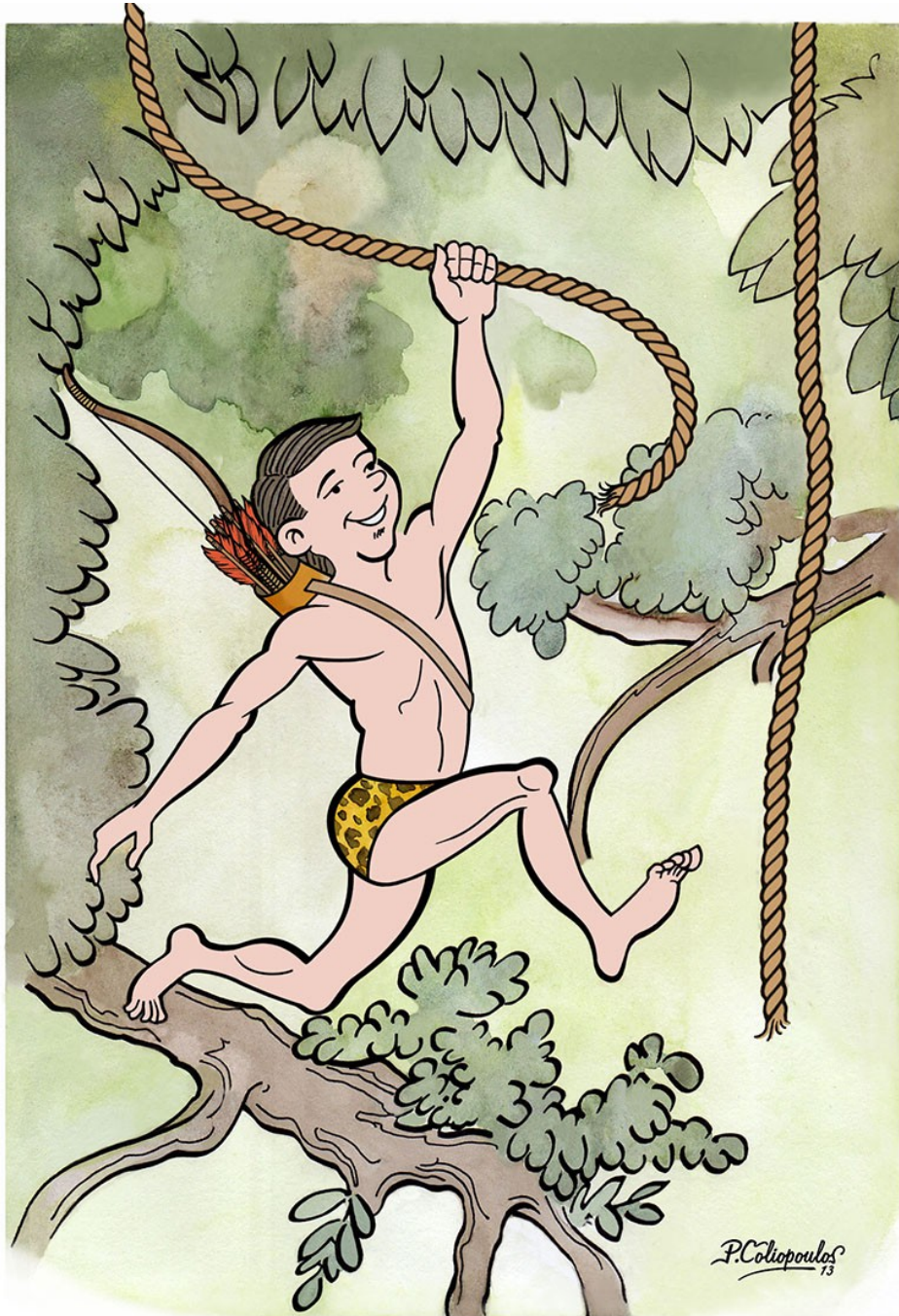
–Ε, σιγά-σιγά θα συνηθίσεις και πάνω...

Ο Ταρζάν τώρα μπορούσε άνετα να πολεμήσει τον κροκόδειλο κάτω από την επιφάνεια του νερού, αλλά δεν ήταν ακόμα σε θέση να σώσει το κορίτσι που κινδύνευε στον αφρό.

Εντάξει, αυτός εδώ ο Ταρζάν θα ήταν βουτηχτής, μέχρι να μάθει κανονικό κολύμπι, οπότε θα μπορούσε να κάνει κι άλλα κατορθώματα στην επιφάνεια.

Η Απάτητη Ζούγκλα του Τσέλιγκα

Ο Αγιόκαμπος ήταν τότε μια εξορία στην άκρη του πουθενά. Για να φτάσεις εκεί έπρεπε να πας στην Αγιά κι από κει με ιδιωτικό μέσο ή ένα σαράβαλο λεωφορείο, από τα αποσυρμένα που είχε βάλει το ΚΤΕΛ στις άγονες γραμμές, να σκαρφαλώσεις σε βουνά και σε ρουμάνια από κάτι στενούς χωματόδρομους κι αν δεν έπεφτες σε κανέναν γκρεμό ή δεν έμενες από σπασμένο ημιαξόνιο, κάποτε θα έφτανες στον... «επίγειο παράδεισο», όπως είχε βαφτίσει ο πατέρας μου αυτή τη συμφορά.

Ο «επίγειος παράδεισος» ήταν τέσσερα καφενεία μέσα στη σκόνη που κρατούσαν τέσσερις οικογένειες που δεν μιλιόνταν μεταξύ τους. Το καλοκαίρι πλάκωνε εκεί ολόκληρος ο κάμπος για παραθερισμό και τότε έβλεπες μια ατέλειωτη σειρά από καλύβια φτιαγμένα από κλαριά λυγαριάς και φτέρη να ξεφυτρώνει από τη μια άκρη της παραλίας ως την άλλη. Τα καφενεία δούλευαν με τους παραθεριστές, αλλά και τους φορτηγατζήδες που κουβαλούσαν ξύλα από το χτήμα του Βασιλιά, στο Πολυδένδρι.

Πίσω βουνό, μπρος θάλασσα, ενδιαμέσως χώμα, πέτρες και ντριβόλια –τα αγκάθια νάρκες, που σε τρέλαιναν έτσι και τολμούσες να πατήσεις κάτω ξυπόλητος.

–Συνδυάζει βουνό και θάλασσα, το διαφήμιζε ο πατέρας μου με καμάρι, λες και ήταν δικό του.

Πού πήγε και το ξετρύπωσε, δεν ξέρω.

Κείνο που ξέρω είναι πως από κείνη την καταραμένη στιγμή και πέρα ο «επίγειος παράδεισος» έγινε ο μόνιμος τόπος παραθερισμού μας. Τα χειρότερα καλοκαίρια της ζωής μου!

Έχτισε κι ένα έκτρωμα σ' ένα οικόπεδο που του πούλησε ο Τσέλιγκας, ένας από τους καφετζήδες. Το ονόμασε «η βίλα». Η βίλα ήταν ένα δωμάτιο, όπου κοιμόνταν οι γονείς, ένα χωλ –με απαίσιο μωσαϊκό για πάτωμα– όπου κοιμόμουν εγώ, μια βεράντα, όπου «απολάμβαναν τον καφέ τους το απόγευμα» και μια τρύπα για κουζίνα. Ο καμπινές ήταν ένα κουβούκλιο με τούρκικη λεκάνη έξω από το σπίτι. Νερό έπρεπε να τρομπάρουμε από την τουλούμπα, που άλλοτε δούλευε κι άλλοτε όχι, στην άλλη άκρη της αυλής κι όσο για ηλεκτρικό... ούτε κουβέντα. Λάμπες πετρελαίου και πολύ που ήταν! Ο κήπος ήταν άλλο έκτρωμα πάλι, γιατί οι γονείς ήθελαν να φυτεύουν ζαρζαβατικά, «χρήσιμα πράγματα», όχι τίποτα διακοσμητικές βλακείες, λουλούδια και τέτοια.

Μια συμφορά σου λέω. Η κατάρα του Φαραώ!

Ο πατέρας μου βέβαια ένωθε σαν να είχε κτίσει τον Παρθενώνα.

–Όταν πεθάνουμε, μου έλεγε, όλα να τα πουλήσεις, αυτό το στολίδι ποτέ.

(Όταν πέθαναν το πρώτο που έκανα ήταν να ξεφορτωθώ αυτό ακριβώς το «στολίδι»).

Τέλος πάντων, βρίσκομαι στον «επίγειο παράδεισο» της απελπισίας χωρίς να 'χω τίποτα να κάνω. Μόνη μου συντροφιά, πού και πού, ο Γιώργης, γιος ενός αγρότη γείτονα και η Σταματούλα, η μικρή κόρη του Τσέλιγκα. Και οι δυο στην ηλικία μου και οι δυο με δουλειές που τους φόρτωναν οι γονείς τους κι ελάχιστο ελεύθερο χρόνο που μπορούσαν να μου αφιερώσουν. Στα χωριά βλέπεις, τα παιδιά (και οι γυναίκες) είναι τζάμπα εργατικό δυναμικό, ώστε να μπορούν οι άντρες να την αράζουν στο καφενείο με το τσιπουράκι τους, απολαμβάνοντας πρέφα και τάβλι.

Μ' άλλα λόγια... μαύρη είναι η μέρα στα βουνά για τον Ταρζάν. Πώς και πώς περίμενα να πάει δώδεκα το μεσημέρι για να με πάει η μάνα μου για μπάνιο, όπου εκεί άρχιζε το μαρτύριο του «πρόσεχε... έλα πίσω... όχι στα βαθιά... βγες, θα κρυώσεις» κλπ. κλπ., αλλά είχα πια συνηθίσει και δεν έδινα σημασία. Επιπλέον τώρα πια είχα μάθει να κολυμπάω –κανονικά, σαν τον Τζωννυβαϊσμούλλερ– κι άντε να με πιάσεις!

Το μπάνιο ήταν η μοναδική διασκέδαση, ειδικά όταν μπορούσε να 'ρχεται και η Σταματούλα, οπότε όλα ήταν τέλεια, γιατί, αφενός μεν είχα συντροφιά, αφετέρου δε είχα ένα κορίτσι να θαυμάζει τις διάφορες ταρζανιές που έκανα στο νερό. Πέρα απ' αυτό όμως... μιζέρια και κακομοιριά. Τα χειρότερα καλοκαίρια άμα λέμε...

Πίσω από τη «βίλα» και μέχρι το βουνό εκτεινόταν τα περιβόλια του Τσέλιγκα. Ένα δάσος μηλιές, αχλαδιές, ροδακινιές κι άλλα τέτοια χρήσιμα οπωροφόρα που βρίσκονταν σε κατάσταση ημιεγκατάλειψης, γιατί ο μεν «καπετάνιος», όπως όλοι φώναζαν τον πατριάρχη της οικογένειας, δεν άδειαζε ν' αλλάζει καρέκλες στο καφενείο και να διηγείται κυνηγετικά και ψαράδικα κατορθώματα, ο Γιώργος, ο γιος του κρατούσε το καφενείο (βλαστημώντας), η Ελένη, η μεγάλη κόρη, τι να πρωτοπροφτάσει και η μικρή, η Σταματούλα, βοηθούσε τη μάνα της στην κουζίνα. Οπότε, τα «περιβόλια» είχαν γίνει κανονική ζούγκλα κι όταν το ανακάλυψα η καρδιά μου έκανε πέντε ανάποδες τούμπες από ενθουσιασμό. Εδώ ο Ταρζάν θα θριάμβευε επιτέλους!

Κάθομαι και φτιάχνω τόξο και βέλη. Λυγαριά για τόξο, κερωμένος σπάγκος για χορδή και βούρλα, που είναι ίσια, για βέλη. Μια χαρά έριχνε το όπλο κι ας ήταν το πρώτο που κατασκεύαζα –τα μετέπειτα μοντέλα παρουσίασαν μεγάλη βελτίωση.

Το πρόβλημα τώρα ήταν πώς ξεφεύγω από τη μάνα μου. Η πιο συνηθισμένη δικαιολογία ήταν πως πήγαινα να παίξω με τον Γιώργη. Με μισή καρδιά με άφηνε, αλλά μια και το σπίτι του εν λόγω σύντροφου ήταν δυο βήματα από το δικό μας, έκανε την καρδιά της πέτρα.

Τώρα έπρεπε να πείσω τον Γιώργη, που ήταν λίγο φοβητσιάρης, να με ακολουθήσει στη ζούγκλα.

–Κι αν έχει φίδια;

–Έχεις δει εσύ φίδια εδώ; τον αποπήρα.

–Όχι, αλλά...

–Τότε τι σκιάζεσαι; Και στο κάτω-κάτω έχουμε το τόξο.

–Τι είναι τόξο; απόρησε ο αστοιχείωτος Γιώργης.

Του έδειξα το τόξο κι έκανα μια επίδειξη.

–Και τα σκοτώνει αυτό τα φίδια; ρώτησε επιφυλακτικά.

–Όλα τα σκοτώνει το τόξο, απάντησα. Και φίδια και λιοντάρια... ακόμα και λύκους.

–Έχει λιοντάρια και λύκους εδώ; ανησύχησε ο φοβητσιάρης.

–Μπορεί και να ‘χει... Αλλά εμείς, όσο έχουμε το τόξο δεν φοβόμαστε τίποτα. Ούτε καν τους κανίβαλους.

–Τι είναι οι κανίβαλοι;...

Την πρώτη φορά που μπήκαμε στην απάτητη ζούγκλα του Τσέλιγκα νόμισα πως έμπαινα σε έργο με τον Τζωννυ-βαϊσμύλλερ! Δέντρα, θάμνοι, φτέρες, άγνωστα άγρια λουλούδια –πιθανώς σαρκοφάγα– πουλιά να πετούν ανάμεσα στα φυλλώματα... Μόνο η Τσίτα έλειπε! Μεγαλείο!

Ο Γιώργης με τράβαγε από τη φανέλα.

–Πάμε να φύγουμε τώρα, λέει.

–Ακόμα δεν ήρθαμε; Θα εξερευνήσουμε τη ζούγκλα.

–Τι είναι ζούγκλα;

–Το δάσος, ρε άσχετε.

–Οι... μηλιές;

Τι να του πεις; Αφού δεν είχε συναίσθηση!...

–Θα παίξουμε τον Ταρζάν, του εξηγώ.

–Τι είναι Ταρζάν;
Άλλη Μερσίνα με βρήκε, γαμώ την τύχη μου!
–Ο Ταρζάν είναι όπως στα έργα, του εξηγώ. Πετάει από κλαδί σε κλαδί και τιμωρεί τους κακούς και τα άγρια θηρία.
–Α!
–Εγώ θα είμαι ο Ταρζάν, λέω.
–Κι εγώ τι θα ‘μαι;
Τι θα μπορούσε να ‘ναι ο Γιώργης, έτσι μικροκαμωμένος που ήταν;
–Εσύ θα ‘σαι η Τσίτα, του λέω.
–Τι είναι η Τσίτα;
Άντε τώρα να εξηγείς τι είναι η Τσίτα...
–Ξέρεις να σκαρφαλώνεις στα δέντρα, ρε; τον ρωτάω.
–Ξέρω.
–Σκαρφάλωσε.
Εδώ ο Γιώργης ήταν μάστορης. Τσακ-τσακ να τος πάνω σε μια μηλιά.
–Ωραία, του λέω. Κάτσε εκεί και θα μου πεις αν έρχεται κανένας εχθρός.
–Τι... μόνος μου;
–Γιατί, ρε, σκιάζεσαι;
–Όχι, αλλά... αν βγει κανένα θηρίο;
–Σ’ εμένα θα ορμήσει, ρε, το θηρίο. Εσύ είσαι ασφαλής πάνω στο δέντρο.
–Κι άμα σε φάει τι θα πω εγώ στη μάνα σου;
Σαρκαστικό γέλιο εγώ.
–Ξεχνάς πως είμαι ο Ταρζάν και πως ο Ταρζάν νικάει όλα τα θηρία; του κάνω. Μια με το τόξο και πάρτο κάτω.

Δεν ξέρω αν τον έπεισα, αλλά το ότι εκείνος ήταν ασφα-
λής στα κλαριά πρέπει να τον καθησύχασε κάπως.

Κι έτσι μπόρεσα να κάνω την πρώτη μου εξερεύνηση
στην άγρια ζούγκλα του Τσέλιγκα.

Έκτοτε δεν έχανα ευκαιρία, με ή χωρίς την Τσίτα.

Έμαθα να σκαρφαλώνω κιάλας στα δέντρα και καμιά
φορά –όταν ήταν κοντά– να πηδάω από το ένα κλαδί στο
άλλο. Μεγαλεία! Γδερνόμουν βέβαια κάμποσο και σκότωνα
τα γόνατα, αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν είχε σημασία.
Ήταν τα ρίσκα του επαγγέλματος.

* * *

Προς το τέλος του καλοκαιριού είχαμε μια μουσαφίρι-
σα.

Τη λέγαν Σούλα. Ήταν κόρη ενός φίλου του πατέρα μου
και μόλις είχε μπει στο πανεπιστήμιο, οπότε οι δικοί της την
έστειλαν σε μας για μερικές μέρες, πριν αρχίσουν τα μαθή-
ματα. Η Σούλα ήταν μια πολύ όμορφη, έξυπνη και πρόσχα-
ρη κοπέλα –και με μαγιό μπουκιά και συχώριο. Εννοείται
βέβαια πως έκανα μια νοερή σημείωση να την παντρευτώ
(κι αυτή) όταν μεγάλωνα.

Η μάνα μου δεν τη χώνευε, όπως δεν χώνευε κανένα νέο
και όμορφο κορίτσι. Της ανέθεσε λοιπόν τη... φύλαξη μου
μιας και η ίδια... «σκλάβια σας έχω καταστήσει πια», δεν
άδειαζε από τις τόσες δουλειές που είχε (τι δουλειές;).

Η καλύτερή μου!

Η Σούλα βλέπεις με άφηνε με τις ώρες στη θάλασσα,
χωρίς φωνές και νουθεσίες, ενώ η ίδια είχε πιάσει φιλίες με
τους φορτηγατζήδες και τους ψαράδες –οπότε εγώ αλώνιζα
με την ησυχία μου.

Άσε που όταν την πήγα στη ζούγκλα ενθουσιάστηκε.

–Α, εδώ δεν υπάρχει ψυχή, αναφώνησε. Η τέλεια κρυ-
ψώνα!

Την επόμενη φορά έπεισε και τον Μήτσο, το μεγάλο γιο
του άλλου καφετζή, του εχθρού του «καπετάνιου», να έρθει
μαζί μας.

–Πήγαινε εσύ για εξερεύνηση και μη σε νοιάζει για την ώρα, μου είπε. Όταν είναι θα σε φωνάξω να πάμε για μπάνιο.

Έτσι, χάρη στην κατανόηση της Σούλας μπόρεσα να χωθώ όλο και βαθύτερα στην άγρια βλάστηση, μέχρι που έφτασα, να φανταστείς, ως το βουνό.

Αυτό κάθε μέρα. Η Σούλα καθόταν με τον Μήτσο να κουβεντιάσουν κι εγώ ξαμολιόμουν στη ζούγκλα. Μέχρι τη μέρα που ανακάλυψα ποιος στ' αλήθεια ήταν ο άθλιος Μήτσο και τι ρόλο έπαιζε.

Δεν θυμάμαι γιατί γύρισα πιο νωρίς από την εξερεύνηση κείνη τη φορά, αλλά ευτυχώς που γύρισα.

Τι να δω! Τον Μήτσο να 'χει βάλει κάτω τη Σούλα και να την κοπανάει, ενώ εκείνη έκανε «αχ... αχ... αχ...», ανήμπορη να αντιδράσει. Όστε λοιπόν ο Μήτσος ήταν από τους κακούς και είχε έρθει στη ζούγκλα με σκοπό να απαγάγει την ωραία Σούλα και να την πουλήσει στους βδελυρούς Άραβες εμπόρους σκλάβων!

Α, κύριε Μήτσο, λογαριάζεις χωρίς τον Ταρζάν!

Αμέσως βάζω ένα βέλος στο τόξο και το αμολάω. Αποτυχία, αλλά αμέσως ρίχνω και δεύτερο που πάει και καρφώνεται κατευθείαν στον πισινό του ελεεινού (τα είχα βελτιώσει τώρα, προσθέτοντας καρφίτσες στη μύτη τους).

Τινάζεται πάνω ο Μήτσος φωνάζοντας «τσογλάνι, θα σε σκίσω»... Πετάγεται και η Σούλα, ελευθερωμένη, φωνάζοντας «μη Μήτσο μου, παιδί είναι, δεν ξέρει»... ενώ εγώ, ατάραχος, σημαδεύω τον κακό με το τόξο.

–Ο Ταρζάν σε διατάζει να φύγεις από τη ζούγκλα αμέσως, του φωνάξω.

–Τι λέει, το μαλακισμένο; γυρίζει ο Μήτσος στη Σούλα (μαζεύοντας τα βρακιά του που του είχαν πέσει).

–Άστο, θα το κανονίσω εγώ, του λέει η Σούλα. Φύγε τώρα εσύ, μη σε δει κανένα μάτι...

Φεύγει το λοιπόν ο Μήτσος μουρμουρίζοντας –καθόλου

δεν του άρεσε που αποκάλυψα τον ποταπό του ρόλο– με παίρνει η Σούλα κατά μέρος.

–Ευχαριστώ που μ’ έσωσες από τον κακό, μου λέει.

–Αυτό είναι το καθήκον του Ταρζάν, απαντάω εγώ με μετριοφροσύνη.

–Κοίτα όμως... Μην πεις τίποτα της μάνας σου, γιατί μπορεί να μη μας αφήσει να ξανάρθουμε στη ζούγκλα. Έτσι;

Της το υποσχέθηκα.

–Ευτυχώς που έφτασα πάνω στην ώρα, της λέω όπως επιστρέψαμε στη «βίλα».

–Ναι, σκασμένο, απαντάει μέσα από τα δόντια της. Πάνω στο καλύτερο, πανάθεμά σε. Πάνω στο καλύτερο!

Ήταν το πρώτο κορίτσι που έσωξα ως Ταρζάν.

Το Μυστήριο του Αρχαίου Κάστρου

Στα χρόνια που ακολούθησαν το μαρτύριο του ξεκαλοκαιριού στον «επίγειο παράδεισο» του πατέρα μου συνεχίστηκε αδιαλείπτως, με τη διαφορά πως σιγά-σιγά αποκτούσα περισσότερη ελευθερία κινήσεων. Όχι πως οι γονείς μου άλλαξαν νοοτροπία, αλλά ίσως να κατάλαβαν πως δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Αν δεν μ' άφηναν θα το 'σκαγα.

Έτσι, γύρναγα τώρα από 'δώ κι από κει, με το μαγιό μου μόνο και πέδιλα (ένεκα τα προδοτικά ντριβόλια), οπλισμένος με το εξαιρετικά βελτιωμένο τόξο και με μια φαρέτρα στον ώμο για τα βέλη, που είχα φτιάξει μ' ένα κομμάτι παλιό καναβάτσο, καθώς κι ένα λαθραίο σουγιαδάκι που είχα βρει ξεχασμένο από κάποιον στην άμμο. Ο τέλειος Ταρζάν!

Έφευγα το πρωί, γύριζα για μπάνιο και φαγητό το μεσημέρι και την κοπάναγα πάλι μέχρι το βράδυ. Έφτασα έτσι να γνωρίζω τον «επίγειο παράδεισο» καλύτερα κι από τους ιθαγενείς.

Το μοναδικό μέρος που δεν είχα εξερευνήσει ακόμη ήταν το «Κάστρο». Κάτι ερείπια δηλαδή σ' έναν λοφίσκο στην δεξιά πλευρά της παραλίας, στα «βράχια», που ήταν είκοσι λεπτά δρόμος από το καφενείο του Τσέλιγκα, που αποτελούσε το ανεπίσημο κέντρο αυτού του παραθεριστικού εφιάλτη.

Κανείς από τους ιθαγενείς δεν είχε την παραμικρή ιδέα

για το τι διάολο ήταν αυτό το άλλοτε κάστρο και ποιος το είχε φτιάξει. Όλοι συμφωνούσαν όμως πως ήταν «αρχαίο». Αλλά αρχαίο γι' αυτούς ήταν και το πηγάδι του Αρτούρου, που άνοιξε ο παππούς του πριν πενήντα χρόνια. Πόσο πιο αρχαίο ήταν το κάστρο από το πηγάδι κανείς δεν ήξερε να πει.

Μια φορά είχα πάει όλη κι όλη, με τον πατέρα μου και τον Στέργιο, τον φορτηγατζή, και είχα μείνει έκθαμβος. Από τα τείχη δεν είχαν απομείνει παρά τα μεγαλύτερα κοτρόνια, που δεν μπόρεσαν να βουτήξουν οι χωριάτες για τις ξερολιθιές των χτημάτων τους, αλλά μέσα η βλάστηση ήταν κάτι το απεριγράπτο. Κανονική ζούγκλα, μιλάμε, με φτέρες που έφταναν τα δυο μέτρα. Τελείως σαν το χαμένο Οπάρ, την αρχαία πολιτεία που ανακάλυψε ο Ταρζάν στην καρδιά της Αφρικής, στα βιβλία του Edgar Rice Burroughs (τα τέσσερα πρώτα των οποίων διάβαζα και ξαναδιάβαζα –σε ελληνική μετάφραση από τις εκδόσεις «Άγκυρα»).

Από τότε μου κόλλησε στο μυαλό η ιδέα να εξερευνήσω το κάστρο λεπτομερώς, αλλά η απόσταση ήταν πρόβλημα. Χρειαζόταν οργάνωση και πονηριά, γιατί μια τόσο μεγάλη απουσία θα έκανε τη μάνα μου υστερική. Έπρεπε να φύγω πρωί-πρωί και να επιστρέψω πριν από το μπάνιο ή –καλύτερα– μετά το μεσημεριανό φαγητό, όπου όλοι ξεραίνονταν στον ύπνο.

Και η μέρα αυτή ήρθε επιτέλους. Φρόντισα φυσικά να λείπει ο πατέρας μου, για καλό και για κακό. Πήρα μαζί μου ένα παγούρι νερό, το τόξο, τα βέλη και τον σουγιά κι από την παραλία ξεκίνησα για τη μεγάλη περιπέτεια.

Πού ξέρεις... Ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση μπορεί ν' ανακάλυπτα κανέναν αρχαίο ναό, που από μια κρύπτη θα με οδηγούσε σε μια κρυμμένη απ' όλους πολιτεία, όπου δεν αποκλείεται να έβρισκα να με περιμένει μια ιέρεια, σαν την πανέμορφη Λα του Οπάρ, η οποία φυσικά θα μ' ερωτευόταν τρελά –όπως η Λα τον άλλο Ταρζάν.

Μέχρι να βρούμε τη Λα ωστόσο μας προέκυψε... Πόπη.

Η Πόπη ήταν ένα πανέμορφο κορίτσι, με ξανθές μπου-

κλες, ένα χρόνο μικρότερή μου και βαφτιστήρα του πατέρα μου. Η οικογένειά της έμενε στην Αγιά κι έρχονταν εδώ για ξεκαλοκαιριό. Έμεναν στις καλύβες, παραθαλάσσια.

Και κείνη τη μέρα έτυχε να είναι εύκαιρη και με διάθεση περιπετειώδη. Με είδε να περνάω από τις καλύβες, οπλισμένο κι αποφασισμένο, καθ' οδόν για το Μεγάλο Άγνωστο και μου φορτώθηκε.

–Πού πας εσύ; Να 'ρθω κι εγώ;

Τώρα εγώ ήθελα και δεν ήθελα. Για Τζαίην η Πόπη πληρούσε τις προδιαγραφές, με τις μπούκλες της τις ξανθές και τα ωραία της, όμως αυτή εδώ ήταν μια επικίνδυνη αποστολή –για άντρες. Τι να τα κάναμε τα θήλεα μαζί, για βάρος;

–Στο Κάστρο, της λέω. Δεν θα σ' αφήσει η μάνα σου.

Έκανε έναν μορφασμό μανταμίστικο. (Definitely Jane!).

–Σιγά μην της το πω! Θα της πω ότι πάμε για μπάνιο εδώ παρακάτω.

Και... μου φορτώθηκε!

Περίμενα τα γνωστά «μη τόσο γρήγορα»... «κάτσε να ξεκουραστούμε λίγο»... «α, βαρέθηκα, πάμε πίσω»..., αλλά η Πόπη ήταν αληθινή αποκάλυψη! Σαν πραγματική Τζαίην βάδιζε δίπλα μου κραδαίνοντας μάλιστα κι ένα καλάμι που είχε κόψει στον δρόμο «για όπλο»!

Η πορεία στην άμμο, μέσα στον ντάβανο του πρωινού, με τον ήλιο να χτυπάει κατακέφαλα δεν είναι ότι καλύτερο, όμως κάθε τόσο ρίχναμε και μια βουτιά στη θάλασσα για να 'ρθουμε στα ίσια μας.

Όταν προσπεράσαμε και την τελευταία καλύβα των παραθεριστών βρισκόμασταν πλέον σε αχαρτογράφητη περιοχή, όπως λένε και στα περιπετειώδη βιβλία. Ο πολιτισμός – του Αγιοκάμπου!... (λέμε τώρα...)– ξεμάκραινε ενώ μπροστά μας ανοιγόταν το αχανές άγνωστο! Ετοίμασα το τόξο μου, για κάθε ενδεχόμενο, και προχώρησα, με την Πόπη ν' ακολουθεί κατά πόδας. Ο Ταρζάν σε νέες περιπέτειες! Πού 'σαι Τζωννυβαϊσμούλλερ να με καμαρώσεις!

Φτάσαμε στο Κάστρο και σκαρφαλώσαμε στον λόφο. Απόλυτη ησυχία. Ψυχή πουθενά. Κάτω από τα πόδια μας εκτεινόταν η παρθένα ζούγκλα και κάπου κρυμμένος στην πυκνή βλάστηση ίσως ο αρχαίος ναός του Οπάρ με τους αμύθητους θησαυρούς του –και φυσικά τη Λα! (Κάπως όμως θα έπρεπε να ξεφορτωθώ τη Τζαίην όταν την έβρισκα).

Για μια στιγμή μπήκα στον πειρασμό να βγάλω την κραυγή του Ταρζάν, αλλά σκέφτηκα πως μπορεί να την άκουγαν οι πιθηκάνθρωποι του Οπάρ και να κρύβονταν, ντράπηκα κιόλας τη σύντροφο, οπότε το άφησα για αργότερα.

Βρήκα ένα ψευτομονοπάτι κι ακολουθώντας το κατέβηκαμε στον πάτο του Κάστρου, στη ζούγκλα. Αν είχε φίδια εδώ τη βάψαμε, γιατί το χορτάρι μου ‘φτανε στο στήθος.

Σαν να διάβασε τη σκέψη μου η Πόπη...

–Έχει φίδια εδώ; ρώτησε κάπως ανήσυχη.

–Μπα, της λέω. Αλλά και να ‘χει μη φοβάσαι, έχουμε το τόξο.

–Και θα σκοτώσεις φίδι μ’ αυτό;

Να και η αμφισβήτηση!

–Αμέ; Τι νομίζεις, θα του χαριστώ;

–Τα φίδια τρέχουν γρήγορα.

–Και οι σαΐτες του Ταρζάν γρηγορότερα, απάντησα ετοιμόλογα, θαυμάζοντας ενδόμυχα τον εαυτό μου.

Προχώρησα με προφυλάξεις κοιτάζοντας γύρω μου προσεκτικά για σημάδια που θα μας οδηγούσαν στον αρχαίο ναό –όπως στα έργα.

Η βλάστηση γινόταν όλο και πυκνότερη και κάτι σουρσίματα που άκουσα, ή που νόμισα πως άκουσα, δεν μ’ άρεσαν καθόλου. Αποφάσισα να σκαρφαλώσουμε λίγο στο κεντρικό λοφάκι, που κάποτε θα ήταν ίσως ο κεντρικός πύργος, κι από κει να συνεχίσουμε πιο άνετα την εξερεύνηση.

Κάπου θα τον πετύχαινα τον χαμένο ναό, πού θα μου πήγαινε...

Ξαφνικά ακούω ομιλίες. Στήνω αυτί... Ναι... ομιλίες!

–Έχει κόσμο, μου λέει η Πόπη ανήσυχη.

–Σουτ, της κάνω επιτακτικά.

Να ήταν άραγε οι πιθηκάνθρωποι Οπαριανοί ή μήπως τίποτα κανίβαλοι που είχαν βγει για κυνήγι; Με χίλιες προφυλάξεις και το τόξο σε ετοιμότητα, προχωρώ αθόρυβα φτέρη με φτέρη και θάμνο με θάμνο, με την Πόπη ν' ακολουθεί μαγκωμένη.

Οι ομιλίες δυναμώνουν...

Προχωράμε κι άλλο...

Ξαφνικά, σε μια στροφή, βλέπω να απλώνεται κάτω από τα πόδια μας κάτι σαν φυτεία... ντομάτας! Σειρές-σειρές οι ντοματιές, με αυλάκια για πότισμα κι απ' όλα. Φυτεύουν ντοματιές οι Οπαριανοί; Κάνω έτσι, λίγο πιο πέρα διακρίνω δυο ανθρώπινες φιγούρες. Ο ένας ήταν ο Μπάμπης, ο αγροφύλακας, τον άλλο δεν τον ήξερα.

Κάθονταν οι δυο τους σε μια πέτρα, με την πλάτη προς εμένα και φουμάριζαν στριφτά, λαθραία τσιγάρα.

Απογοήτευση.

–Πρώτο πράμα η παραγωγή, Κώτσο, ακούω τον αγροφύλακα να λέει του άλλου.

–Πρώτο πράμα! Θα γίνει ανάρπαχτο.

–Δέω να φυτέψουμε και τη μπρος μεριά, απαντάει ο Κώτσο.

–Μπλαα... Φτάνει αυτό εδώ, λέει ο Μπάμπης. Μη βρούμε κάνα διάολο...

Ο Μπάμπης και ο Κώτσο φυτεύουν ντοματιές κρυφά στο Κάστρο; Και φοβούνται μη βρουν κάνα διάολο αν τους ανακαλύψουν; Γιατί, απαγορεύονται οι ντοματιές;

–Τι κάνουν αυτοί εδώ; με ρωτάει ψιθυριστά η Πόπη, που είχε κολλήσει πάνω μου –κι αυτό ήταν ωραίο.

–Σουτ, της λέω. Κάτι με ντοματιές... Άσε να δούμε...

Καθίσαμε λίγο να παρακολουθήσουμε την κατάσταση, μην και ξεπετάγονταν τίποτα Οπαριανοί από πουθενά και τους έκαναν με τα κρεμμυδάκια... Δεν έγινε τίποτα... Βαρέθηκα.

–Πάμε, λέω της Τζαίην. Δεν γίνεται τίποτα.

–Πάμε, μου λέει. Γιατί βαρέθηκα στις ζούγκλες. Να κάνουμε και κανένα μπάνιο.

Γυναίκες!

Το ίδιο βράδυ ρώτησα τον φίλο μου τον Στέργιο, τον φορτηγατζή, γιατί φυτεύουν κρυφά ντοματιές.

–Ποιος φυτεύει κρυφά ντοματιές; απορεί εκείνος.

–Ο Μπάμπης, ο αγροφύλακας, κι ένας Κώστος που δεν τον ξέρω, λέω.

–Και πού τις φυτεύουν αυτές τις... ντοματιές;

–Στο Κάστρο, λέω. Τους είδα το απόγευμα.

–Σε είδαν αυτοί; ρωτάει ο Στέργιος ανήσυχος.

Γέλασα με ανωτερότητα.

–Τον Ταρζάν να δουν; λέω. Ήμουν κρυμμένος.

–Α, τα καθήκια! αναφωνεί ο Στέργιος. Ντοματιές, ε; Κοίτα... Ταρζάν... Μην ξαναπάς εκεί πέρα... Είναι επικίνδυνο... Ακούς;

–Έχω το τόξο μου...

–Βρε χέστο το τόξο! Μην ξαναπάς... Μέχρι να σου πω εγώ... Εντάξει; Το λόγο σου;

–Το λόγο μου, λέω με μισή καρδιά, μην καταλαβαίνοντας την πρεμούρα του φιλάρα.

–Κόλλα το...

Το κολλήσαμε.

–Μπέσα, ε;

–Μπέσα.

Σε δυο μέρες γυρίζαμε από το μπάνιο με τη Σταματούλα όταν είδαμε πολύ μεγάλη κινητικότητα μπροστά στο καφενείο της. Ένα μεγάλο τζηπ της Χωροφυλακής ήτα παρκαρισμένο εκεί πέρα και οι χωροφυλάκοι με ντουφέκια κι αυτόματα –όπως στα έργα– έσουρναν τον Μπάμπη και τον Κώτσο με χειροπέδες στα χέρια. Τους τσουβάλιασαν στο τζηπ κι έφυγαν φουλαριστοί.

Τρυπώσαμε στο καφενείο και στήσαμε αυτί.

–Ολόκληρη φυτεία είχαν τα καθήκια! έλεγε ο Γιώργος, ο αδερφός της Σταματούλας.

–Κάτω από τη μύτη μας, είπε ένας άλλος.

–Και πρώτη ποιότητα, απ' ότι λένε, είπε ένας τρίτος.

–Α, ρε κρεμάλα που τους χρειάζεται!

Γυρίζω στη Σταματούλα.

–Θα τους κρεμάσουν για τις ντομάτες; απορώ.

–Δεν ήταν ντομάτες, μου λέει εκείνη. Κάτι άλλο θα ήταν που απαγορεύεται.

Έστω, κάτι άλλο. Πες ότι ήταν λάχανα. Θα τους κρεμάσουν για τα... λάχανα;!!! Το ίδιο απόγευμα είδαμε πυκνό καπνό να υψώνεται από το Κάστρο.

–Οι χωροφυλάκοι καίνε τη μαύρη, σχολιάζει ο «καπετάνιος» κουνώντας πέρα-δώθε το σοφό του κεφάλι με την αιώνια τραγιάσκα.

–Να φυσήξει κατά 'δω να κάνουμε κεφάλι, γελάει ένας φορτηγατζής.

Όταν ξαναείδα τον Στέργιο αυτός με χτύπησε γελώντας στην πλάτη.

–Γειάσου, ρε Ταρζάν, με τα ωραία σου! μου λέει. Αν δεν ήσουν εσύ το εμπόριο της... ντομάτας θα 'δινε και θα 'παίρνε.

–Μπορώ τώρα να πάω στο Κάστρο, τον ρωτάω συνωμοτικά –γιατί είχαμε τη συμφωνία.

–Ελεύθερα, μου λέει αυτός. Ελεύθερα. Μόνο άσε να περάσουν κάνα-δυο μέρες, να φύγει η μπόχα μην και μαστουρώσεις.

Δεν τόλμησα να τον ρωτήσω τι θα πει «μαστουρώσεις» –ένας περπατημένος Ταρζάν σαν εμένα!

Όταν ξαναπήγα βρήκα τη ζούγκλα μου καμένη σύρριζα. Ένα μαύρο πράγμα, να σε πιάνει η ψυχή σου.

Κι ούτε κρυμμένος ναός, ούτε τίποτα.

Να δούμε πού θα ‘φαχνα τώρα για τη Λα του Οπάρ!

Σε Αναζήτηση της Τζαίνυ

Στη γειτονιά ήμασταν όλοι –περιττό να το πω– υποψήφιοι Ταρζάν. Με ήρωά μας τον τεράστιο, τον τρισθεώρατο, τον μοναδικό, τον ανεπανάληπτο Τζωννυβαϊσμούλλερ –έργο του οποίου δεν χάναμε μακάρι και τι!– και τακτική εβδομαδιαία ενημέρωση από τον θρυλικό «Γκαούρ-Ταρζάν» του Νίκου Β. Ρούτσου, ο καθένας μας, ποιος λίγο, ποιος πολύ, έβλεπε τον εαυτό του να αιωρείται μελλοντικά από λιάνα σε λιάνα και από δέντρο σε δέντρο, στην καρδιά της Αφρικάνικης ζούγκλας.

Κι αν ο Γιάννης, ο αδερφός του Νικολάρα, είχε (μάλλον επάξια) κερδίσει το προσωνύμιο «Τζωννυβαϊσμούλλερ», χάρη στην εκπληκτική του ικανότητα να μιμείται την κραυγή του Ταρζάν, ωστόσο πιο κοντά απ' όλους στην υλοποίηση αυτής της ευγενούς φιλοδοξίας (της ταρζανιάς δηλαδή) ήμουν... εγώ. Μόνο που δεν το ήξερε κανείς τους, γιατί απέφευγα να διηγούμαι τις συναρπαστικές μου περιπέτειες στις ζούγκλες του Αγιόκαμπου, από φόβο μη με πάρουν στο ψιλό.

Το καλό με τον Αγιόκαμπο ήταν το ότι είχα τα δέντρα πρωτίστως και τη θάλασσα δευτερευόντως, ώστε να εξασκούμε στο ταρζανικό λειτούργημα. Το κακό είναι πως δεν είχα μάρτυρες να πιστοποιήσουν του λόγου το αληθές. Ξέρω, είναι ένα δράμα που βιώνουμε όλοι εμείς οι μοναχικοί τυχοδιώκτες της περιπέτειας, αλλά πολύ φοβάμαι πως γιατρεία δεν υπάρχει –το πολύ να γράφουμε βιβλία με τα κατορθώματά μας *μετά*.

Σκέψου τον αθλητή του επί κοντώ που κάνει παγκόσμιο ρεκόρ στην αυλή του σπιτιού του. Ποιος θα τον πιστέψει; Ούτε η μάνα του.

Τέλος πάντων, δεν πειράζει. Εγώ ήξερα την αξία μου κι αυτό είναι που έχει σημασία σε τελική ανάλυση. Άσε τους άλλους να έχουν αυταπάτες.

Στο σχολείο πάντως –μιλάμε για Δημοτικό ακόμη– τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά. Όπως ήμουν ο πιο ψηλός και γεροδεμένος δεν ήταν καθόλου δύσκολο να πείσω το ακροατήριο πως ήμουν ικανός για κόλπα που οι άλλοι ούτε στον ύπνο τους να δουν... Καμιά φορά τα κόλπα δεν έπιαναν, αλλά ποιος είναι τέλειος; Εδώ ολόκληρος Τζωννυ-βαϊσμούλλερ και του τύχαινε να γκρεμιστεί από τα δέντρα.

Στην πίσω αυλή του σχολείου είχαμε μια κληματαριά που της είχαν φτιάξει έναν υποτυπώδη σιδερένιο σκελετό, μια κρεβατίνα. Ανεβαίνοντας στο πεζούλι του παράθυρου και δίνοντας ένα σάλτο μορτάλε μπορούσες να πιαστείς από το οριζόντιο σίδερο του σκελετού και να αιωρηθείς. Ήταν ένα από τα κόλπα που λανσάρισα –με εξαιρετική επιτυχία. Όποιος είχε λίγο ύψος (και θάρρος) τα κατάφερνε, οι άλλοι γκρεμίζονταν πανηγυρικά.

Η επίδειξη μάζευε όλον τον καλό κόσμο στα διαλείμματα και φυσικά τα κορίτσια –για χάρη των οποίων γινόταν όλο αυτό το πατιρντί άλλωστε. Τι άλλο να ζητήσει ο σεμνός πλην φιλόδοξος ήρωας; Τα ‘δινε όλα.

Σιγά-σιγά ξεθαρρεύαμε και πηγαίναμε χέρι-χέρι από σίδερο σε σίδερο ως την άλλη άκρη της κληματαριάς. Όχι όλοι βέβαια –πλην η μετριοφροσύνη μ’ εμποδίζει να γίνω πιο συγκεκριμένος. Όποιος κατάλαβε, κατάλαβε.

Η ταρζανιά αυτή είχε άδοξο τέλος, όταν σε μια επίδειξη ο σγκουριασμένος σκελετός της κρεβατίνας υποχώρησε με συνέπεια η μεν κληματαριά να γκρεμιστεί ο δε Ταρζάν της στιγμής εκείνης να μην μπορεί να κλείσει τις παλάμες του για μέρες από τις μανιασμένες απανωτές χαρακίες του κυρίου Βίκτορα –που ως καλός χριστιανός πίστευε στη αξία του ξυλοδαρμού ως μέσου βελτίωσης του χαρακτήρα. (Μια άλλη

καλή χριστιανή, η μάνα μου, συνέχισε και συμπλήρωσε το θεάρεστο έργο του δασκάλου αργότερα στο σπίτι).

Όμως, όπως προχωρούσε η ταρζανική μου εξέλιξη, έβλεπα πως υπήρχε μια μικρή πλην σημαντική λεπτομέρεια που θα έπρεπε, αργά ή γρήγορα, να ρυθμισώ. Ποια θα ήταν η δική μου Τζαίην;

Ένας από τους λόγους που ήμουν ταρζανικός αντί για γκαουρικός, ήταν ότι ενώ ο «μελαψός γίγαντας» είχε δίπλα του έναν θεοκόμματο σαν την Ταταμπού, ο ίδιος –από σεμνότητα– κοιμόταν τις νύχτες έξω από τη σπηλιά τους! Δηλαδή... δεν κατάλαβα... Να έχω εγώ την Ταταμπού και να κάθομαι απέξω να κοιτάω τ' άστρα στον αστερισμό της Μεγάλης Άρκτου; Πόσο στόκος μπορεί δηλαδή να 'ναι ο άνθρωπος!

Ενώ ο Ταρζάν, που δεν είχε τέτοια τζεντλεμανικά κολλήματα, κοιμόταν μια χαρά παρέα με τη γυναικούλα του κι όλα ωραία και καλά.

Χρειαζόμουν μια Τζαίην –επειγόντως.

Αλλά δεν ήταν και τόσο εύκολη δουλειά να βρεις την κατάλληλη. Γιατί, μην το ξεχνάμε παρακαλώ, έχουμε να κάνουμε με την Αφρικάνικη ζούγκλα, όχι παίξε-γέλασε. Και η ζούγκλα δεν είναι για τις μη-μου-άπτου και για φρουρού κι αρώματα. Χρειάζεται θάρρος, πυγμή, γενναιότητα και να μην τσιρίζεις κάθε φορά που βλέπεις κατσαρίδα. Δεν μπορεί ολόκληρος Ταρζάν, κυρία μου, κάθε φορά να παρατάει στη μέση τα κατορθώματα και να τρέχει να σε σώσει εσένα από το... ζωύφιο! Σώσου μόνη σου. Ε, μα πια!

* * *

Η πρώτη Τζαίην που σκέφτηκα ήταν φυσικά η Κάκια. Θα μπορούσε όμως η Κάκια να πετάει από κλαδί σε κλαδί και να βουτάει από ψηλά στο ποτάμι, που έχει κροκόδειλους και ιπλοπόταμους; Ίσως και να μπορούσε... Αν της έδειχνα.

Με λεπτότητα βάλθηκα να βολιδοσκοπήσω την κατάσταση.

–Τι γνώμη έχεις για τη ζούγκλα; τη ρωτάω μια μέρα.

– Έχει πολλά θηρία, μου απαντάει ετοιμόλογα.
– Άσε τα θηρία, της λέω. Σαν τοπίο, σου αρέσει;
– Πολύ, μου λέει χαμογελώντας.
– Θα ζούσες ποτέ εκεί; ρίχνω εγώ την ερώτηση-κλειδί.
Το σκέφτηκε.
– Σε τι, σε σπίτι ή σε αντίσκηνο; ρωτάει τέλος.
– Σε σπίτι, τη διαβεβαιώνω. Πάνω στα δέντρα, όπως
στον Ταρζάν.
– Και πώς θ’ ανεβαίνω;
Καλά, δεν είχε δει ποτέ Ταρζάν;!!!
– Με ασανσέρ που τραβάει ένας ελέφαντας, εξηγώ.
– Α, τότε καλά.
Αυτό ήταν! Βρήκαμε τη Τζαίην!
Ξαφνικά θυμάται κάτι.
– Δεν μου λες; με ρωτάει. Θα ‘χει και φίδια;
Κομπιάζω.
– Ε, δεν θα ‘χει; λέω. Αφρική είναι...
– Αλαπαπαπά! αναφωνεί η Κάκια σαν κορυφαία τραγω-
δίας. Αλαπαπαπά! Φίδια εγώ ούτε ζωγραφιστά... Μπρρρρ!
Ξεχνάμε την Κάκια. Με σπαραγμό ψυχής, αλλά την ξε-
χνάμε.
Η Εύη; Για να δούμε...
– Τα φοβάσαι τα φίδια; τη ρωτάω μια μέρα.
Το σκέφτεται (καλό σημάδι).
– Όπως όλοι, λέει μετά. Όχι ιδιαίτερα. Περισσότερο φο-
βάμαι τα λυσσασμένα σκυλιά.
Μια χαρά! Σκυλιά στη ζούγκλα δεν υπάρχουν. Τα ‘χουν
φάει τα λιοντάρια και οι πάνθηρες.

–Ταρζάν έχεις δει στο σινεμά; ρωτάω με ελπίδα.

–Ναι και μ' αρέσει πολύ, έρχεται η αυθόρμητη απάντηση.

Να σε φιλήσω! (Που λέει ο λόγος...)

–Άρα, θα μπορούσες να ζήσεις στη ζούγκλα, όπως η Τζαίην, συμπεραίνω.

Μου χαμογελάει γλυκά. Να έχει καταλάβει πού το πάω; Σίγουρα. Τα κορίτσια σε πουλάνε και σ' αγοράζουν χωρίς να το πάρεις είδηση. Στην παρούσα συγκυρία αυτό βέβαια μας συμφέρει.

–Και βέβαια θα μπορούσα, λέει. Θα ήταν πολύ ωραία. Στο σπίτι στα δέντρα... Κολύμπι στο ποτάμι... Θαύμα!

Αυτό είναι! Κυρίες και κύριοι σας παρουσιάζω τη Τζαίην!

Τη βλέπω να διστάζει σε μια στιγμή κι ένα άσχημο προαίσθημα κάνει το στομάχι μου κόμπο.

–Μόνο τους κροκόδειλους δεν μπορώ, λέει ξαφνικά και με στέλνει. Αυτό το απαίσιο πλάσμα με κάνει ν' ανατριχιάζω. Αν δω κροκόδειλο μπροστά μου θα λιγοθυμήσω.

Πάει κι αυτή...

Περνάμε στα δύσκολα τώρα. Τα πολύ δύσκολα.

Η mademoiselle Ελένη των Γαλλικών θα ήταν, χωρίς καμιά συζήτηση, η ιδανική Τζαίην. Χωρίς γυαλιά θα ήταν φτυστή η Brenda Joyce!

Αλλά... πες ότι δεν φοβάται τα φίδια και τους κροκόδειλους... Πες πως της αρέσει να ζει στο δεντρόσπιτο... Τι διάολο, γαλλικά θα μιλάμε στη ζούγκλα; Θα το ξεφτιλίσουμε τελείως! Άσε που μπορεί να θελήσει να με βάζει και τιμωρία όταν, ως Ταρζάν, κάνω του κεφαλιού μου! Από την άλλη μεριά όμως, η mademoiselle, με μαγιό λεοπάρδαλης... στη ζούγκλα!... Πωπώ!

Εδώ όμως χρειαζόταν διπλωματία. Είπαμε, περάσαμε στα δύσκολα. Δεν μπορείς να πας στη δασκάλα σου να τη

ρωτήσεις, εν ψυχρώ, αν θέλει να 'ναι Τζαίην στη ζούγκλα με σένα Ταρζάν!...

Η ευκαιρία δόθηκε ένα απόγευμα που –εντός μαθήματος– πιάσαμε την κουβέντα για ταξίδια. Ο καθένας πεταγόταν κι έλεγε –γαλλιστί, πανάθεμά την για γλώσσα– ποια χώρα θα ήθελε να επισκεφθεί. Η συντριπτική πλειοψηφία βέβαια έλεγε Γαλλία, στο Παρίσι, που ήταν εύκολο μια και είχαμε κάνει πρόσφατα το «Monsieur Legrand va à Paris» (άλλη βαρεμάρα κι αυτό!).

Έρχεται η σειρά μου...

–Αφρική, λέω.

(Οι διάλογοι μεταφρασμένοι για ν' αποφύγουμε κάπως την ξεφτίλα).

–Πού στην Αφρική; ρωτάει η mademoiselle.

–Στη ζούγκλα του Κονγκό, απαντώ εγώ ατάραχος.

–Για πείτε μας λοιπόν δυο λόγια για τη ζούγκλα του Κονγκό, μου λέει.

Δυο λόγια; Βιβλίο ολόκληρο να σου απαγγέλλω, μαμζέλ. Αλλά όχι στα γαλλικά –έλεος!

Τέλος πάντων, λέω ότι μπορώ και τελειώνοντας, τσάαα-ακ... πετάω το δόλωμα.

–Εσείς, mademoiselle, θα μπορούσατε να ζήσετε στη ζούγκλα; ρωτάω.

–Εγώ ζω στη ζούγκλα του μαυροπίνακα, απαντά αυτή χαμογελώντας και κάνοντας πνεύμα.

–Ναι, αλλά στη ζούγκλα της Αφρικής; επιμένω εγώ.

–Θα μπορούσα, λέει.

–Φίδια, κροκόδειλους... δεν φοβάστε; ρωτάω επιδέξια.

–Όχι ιδιαίτερα.

Τέλεια! Να η Τζαίην που ψάχναμε! Λίγο δύσκολο να την πείσουμε βέβαια, αλλά δεν ξέρει κανείς ποτέ... Και με λεοπαρδαλέ μαγιό!...

–Θα μπορούσα να ζήσω οπουδήποτε, συνεχίζει η μέλ-
λουσα κυρία Ταρζάν. Αλλά πουθενά χωρίς βιβλία, θέατρο
και μουσική.

Αν μιλάμε για κατακρημνισμένα όνειρα!...

Εντάξει, ξέραμε έτσι κι αλλιώς πως θα ‘ταν δύσκολο.

Η έρευνα συνεχίζεται.

Στον Αγιόκαμπο είχα δυο σοβαρές υποψηφιότητες. Τε-
λείως διαφορετικές η μια από την άλλη, αλλά η καθεμιά με
τις χάρες της.

Η πρώτη ήταν φυσικά η Σταματούλα. Σκληραγωγημένη,
γυμνασμένη από τις δουλειές, θαυμάσια κολυμβήτρια και
φίλη μου παιδιόθεν. Έφερνε περισσότερο στην Ταταμπού
βέβαια παρά στη Τζαϊν, αλλά αυτό ήταν κάτι που ουδόλως
μας χάλαγε –τουναντίον.

Δεν χρειαζόταν να τη ρωτήσω αν θα μπορούσε να ζήσει
στη ζούγκλα. Όποιος ζούσε σ’ ένα μέρος σαν τον Αγιόκαμπο
θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα και στην Κόλαση ακόμη –
καλύτερα κι από τον Βελζεβούλη.

Τη ρώτησα για τα φίδια και τα άλλα θηρία, αλλά ήξερα
την απάντηση από πριν.

–Τα φίδια να φοβηθώ; γέλασε. Τα αρπάω απ’ την ουρά
και τα βροντάω καταή.

Ούτε θέατρο, μουσική και βιβλία θα της έλειπαν, γι’
αυτό δεν έκανα καν τον κόπο να ρωτήσω. Άρα είχα βρει το
ιδανικό κι έμενε να μας πει το ναι. Με το θάρρος της φιλίας
μας –μαζί της δεν μπέρδευα τα λόγια μου όπως με τις
άλλες– της έθεσα το θέμα ξεκάθαρα.

–Κοίτα, της λέω. Εγώ, με το που θα τελειώσω το Γυ-
μνάσιο, θα πάω να ζήσω στην Αφρική σαν Ταρζάν. Έρχεσαι
μαζί σαν Τζαϊν; (Ή και Ταταμπού, δεν θα τα χαλάγαμε
εδώ).

Το σκέφτηκε.

–Εγώ έρχομαι, μου λέει τέλος. Θα μ’ αφήκει όμως η

μάννα μου; Δεν θα μ' αφήκει. Γιατί, αν φύγω, ποιος θα τη βοηθάει στις δουλειές;

–Έχει την Ελένη, της λέω εγώ.

Η Ελένη ήταν η μεγαλύτερη αδερφή της.

–Η Ελένη θα παντρευτεί. Τι εδώ θα κάτσει;

Που θα πει ότι για να γλυτώσει κανείς από τούτον εδώ τον «επίγειο παράδεισο» μόνο παντρεμένος ή πεθαμένος – που είναι, όπως ανακάλυψα πολύ αργότερα, το ίδιο πράγμα.

Τζίφος το οποίο και με την τελειότερη ως τώρα υποψήφια για τον ρόλο.

Έμενε η Πόπη, η δεύτερη επιλογή εξ' Αγιοκάμπου. Η προσωρινή Τζαίην σ' εκείνη την υπόθεση με τις «ντοματιές» του Κάστρου.

Τώρα με την Πόπη δεν είχα το θάρρος που είχα με τη Σταματούλα, οπότε ανέθεσα σ' αυτή την τελευταία να τη βολιδοσκοπήσει.

–Μπα, δεν κάνει, μου λέει η φίλη μου όταν της το 'πα.

Ξαφνιάστηκα.

–Πώς δεν κάνει; διαμαρτύρομαι. Μια χαρά Τζαίην θα είναι.

–Μπορεί και να 'ναι, αλλά δεν γίνεται, επιμένει η Σταματούλα.

–Γιατί δεν γίνεται;

–Γιατί είσαστε συγγενείς.

–Τι συγγενείς; διαολίζομαι εγώ.

–Δεν είναι βαφτισιμιά του πατέρα σου;

–Ε, και;

–Τότε έχετε συγγένεια. Ο Δεσπότης θα το απαγορέψει.

–Γιατί, έχει Δεσπότη στη ζούγκλα; εξανίσταμαι εγώ.

–Δεν έχει;

–Εμ, δεν έχει.

Μου έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα.

–Δηλαδή αστεφάνωτη θες να την πας εσύ τη Τζαϊν στην Αφρική; μου κάνει αυστηρά.

Να κάτι που δεν είχα σκεφτεί.

Μετά απ' αυτό η Σταματούλα μου 'κανε μούτρα για μέρες.

Ναι, τελικά η επιλογή της Τζαϊν είναι μπορώ να πω πιο δύσκολη υπόθεση κι από την εκπαίδευση ενός Ταρζάν.

Δεν απελπίζομαι όμως... Στο τέλος κάτι θα βρεθεί.

* * *

Αν τώρα ξέρετε καμία που να 'ναι όμορφη, ατρόμητη, να μην φοβάται φίδια και κροκόδειλους, να μη χρειάζεται θέατρο και τέτοιες αηδίες και να μην την νοιάζει αν θα ευλογήσει ή όχι ο Δεσπότης... εδώ είμαστε.

Αήττητος Εραστής

Αρραβωνιάστηκα για πρώτη φορά όταν ήμουν πέντε χρονών. Μια Μπουμπού, στο Νηπιαγωγείο. Η Μπουμπού με πρόδωσε. Πρόσφερε καραμέλα στον χειρότερο εχθρό μου, έναν Σταμάτη ξανθομπάμπουρα. Τιμώρησα την άπιστη με μια ξεγυρισμένη κλωτσιά στο καλάμι. Με διώξαν απ' το Νηπιαγωγείο, σαν απροσάρμοστο λέει, γιατί η Μπουμπού έτυχε να είναι κόρη της Διευθύντριας. Περιστό να περιγράψω τι υποδοχή μου επεφύλαξαν στο σπίτι.

Το λογικό συμπέρασμα που θα 'πρεπε να είχα βγάλει από τότε είναι πως οι γυναίκες είναι μεγάλος μπελάς. Επέλεξα να το αγνοήσω. Καλά να πάθω.

Η Μοιραία της Τρίτης

ή Έρως και Κατασιοπία

Η πρώτη γυναίκα που ερωτεύθηκα συνειδητά στην ζωή μου ήταν η... Ρίτα Χαίηγουωρθ.

Ήμουν δεν ήμουν εφτά χρονών τότε και η μάνα μου με πήγε να δούμε στον κινηματογράφο τη «Gilda». Θυμάμαι ότι είχα αντιρρήσεις, γιατί στο «Παλλάς» έπαιζε ένα πολεμικό με τον Τσεφ Τσάντλερ, αλλά όπως δεν υπήρχε περίπτωση να υπερिσχύσει η δική μου γνώμη, έκανα την καρδιά μου πέτρα και συμβιβάστηκα και μ' αυτή τη «σούπα» που θα τρώγαμε στη μάπα –η μάνα μου όλο τέτοια έβλεπε. Από καθόλου σινεμά καλό και το ρεζιλικο σινεμά.

Όταν όμως άρχισε η ταινία και βγήκε η θεά, ξέχασα και τις αντιρρήσεις μου, και τη γκρίνια μου κι όλα. Μου 'χε κοπεί η ανάσα. Τέτοια γυναίκα δεν θυμάμαι να 'χα ξαναδεί ποτέ. Σαν υπνωτισμένος την κοίταζα να κινείται στο χώρο, λες και δεν πατούσε κάτω αλλά πέταγε. Όταν τη χαστούκισε ο Γκλεν Φόρντ, έτριξα τα δόντια μου κι ορκίστηκα, όταν μεγαλώσω, να πάω να του σπάσω τα μούτρα (από τότε δεν τον χωνεύω τον κακομοίρη). Όταν δε είδα τη Τζιλντα να χορεύει και να τραγουδάει εκείνο το αξέχαστο «Amando mio», ένιωσα να λιώνω και να χάνομαι.

Βγαίνοντας απ' τον κινηματογράφο η μάνα μου –που είχε μείνει κατάπληκτη με το πόσο ήσυχος είχα καθίσει– με ρώτησε αν μου άρεσε το έργο.

–Όταν θα μεγαλώσω, της είπα σοβαρά-σοβαρά, θα πάω να πλακώσω στο ξύλο αυτόν τον ηλίθιο και θα παντρευτώ το κορίτσι.

Από τότε άλλαξα πολλές κατά φαντασία «ερωμένες», αλλά στην πρώτη μου αυτή αγάπη έμεινα απόλυτα πιστός. Καμιά απ’ όσες, για μεγάλο ή μικρό χρονικό διάστημα, τράβηξαν την προσοχή μου δεν μπόρεσε να με μαγέψει σαν τη Ρίτα Χαίγουορθ στη «Gilda».

Ωστόσο, από τότε ακόμη, στα «ερωτικά» μου επικρατούσε ένα μικρό χάος. Δεν ξέρω πώς την είχα δει έτσι τη δουλειά. Είχα χωρίσει τα πράγματα. Άλλο ν’ αγαπάς με αίσθημα κι άλλο ν’ αγαπάς αλλιώς (με πόθο, αλλά τότε ακόμη δεν ήξερα τι σήμαινε). Έτσι, ναι μεν η καρδιά μου ήταν ταγμένη στη θεϊκή Ρίτα, αλλά από κοντά ακολουθούσε κι ένας μικρός στρατός από «δευτερεύοντα» αισθήματα. Για παράδειγμα, όταν είδα τη Λωρήν Μπακόλ στο «To Have and to Have Not» την ερωτεύθηκα κι αυτήν αμέσως –όχι έτσι απόλυτα σαν τη Gilda, αλλά πάντως αρκετά. Μετά ήρθε η Άβα Γκάρντνερ. Πώς θα ’ταν δυνατό να μείνω ψυχρός κι ασυγκίνητος σ’ αυτό το τέλειο πρόσωπο με τα μάτια του πάνθηρα; Ή πάλι την αέρινη Χέντυ Λαμάρ («Σαμψών και Δαλιδά»), ή τη Λη Ρέμικ, τη Σέντα Μπέργκερ... Σιγά-σιγά είχα αρχίσει να φτιάνω ολόκληρο χαρέμι. Και μην νομίσει κανείς ότι σνομπάριζα τις Ελληνίδες. Κάθε άλλο. Η Τζένη Καρέζη πρώτη-πρώτη, η Ειρήνη Παπά (αυτό το τέλειο δωρικό πρόσωπο με παλάβωνε) και η Βέρα Κρούσκα ήταν από τις σπουδαιότερες «κρυφές» μου αγαπημένες.

Αλλά, όπως μεγάλωνα άρχισα να προσέχω κι άλλα πράγματα στις γυναίκες, στα οποία δεν έδινα πολλή σημασία μικρός. Άρχισα να παρατηρώ και τα σωματικά τους χαρίσματα. Έτσι σχηματίστηκε και μια δεύτερη λίστα αγαπημένων γυναικών που με τραβούσαν «αλλιώς», δηλαδή, όχι ακριβώς με «αίσθημα», αλλά με κάτι που δεν μπορούσα (στην αρχή τουλάχιστον) να προσδιορίσω. Έτσι, κοντά στο πρώτο χαρέμι των ιδανικών ερωμένων, προστέθηκε κι ένα δεύτερο, από κυρίες που πολύ θα ’θελα να ’χω κοντά μου σ’ ένα ερημικό νησί του Ειρηνικού ή στη ζούγκλα (όπου, σαν μεγάλω-

να, θα πήγαινα να γίνω Ταρζάν), να μου ρίχνουν βεντούζες όταν κρύωνα. Εδώ είχαμε τη Τζαίην Μάνσφελντ, με κείνους τους φοβερούς βύζους, την Ανίτα Έκμπεργκ (άλλοι φοβεροί βύζοι!), τη Σοφία Λώρεν (βύζων συνέχεια), την Έλκε Σόμμερ κι από τις δικές μας τη φοβερή Ελένη Προκοπίου και κάπως την Ζέτα Αποστόλου. Οπότε, τις μεν τις είχα για να ικανοποιούνται οι συναισθηματικές μου ανάγκες και τις δε για τις «άλλες» ανάγκες. Δεν υπήρχε περίπτωση να παντρευτώ ας πούμε τη Σοφία Λώρεν. Αντίθετα, τη Σέντα Μπέργκερ (απ' την πρώτη λίστα) με χίλια!

Αλλά δεν περιοριζόμουν μόνο στις θεές της οθόνης. Αυτές καλές και χρυσές ήταν, όμως κομμάτι απόμακρες, βρε παιδί μου. Μου χρειαζόταν και κάτι πιο κοντινό, πιο εφικτό και οικείο.

Μέχρι τη Δευτέρα, Τρίτη του Δημοτικού τα κορίτσια μόνο σαν μπελά τα βλέπαμε. Δεν υπήρχε επαφή και δεν υπήρχε συνεννόηση. Τι να τα κάναμε; Μπάλα δεν ξέραν, τριπλούν δεν πηδούσαν, στα-καμάν δεν έπαιζαν, από ποδόσφαιρο κι ομάδες δεν σκάμπαζαν, από σινεμά ακόμα χειρότερα. Οπότε... Τι, να παίζουμε με τις κούκλες; Δεν είμαστε καλά!... Σιγά-σιγά όμως, όπως μεγαλώναμε, η οπτική μας γωνία άρχισε ν' αλλάζει. Τώρα, στο σχολείο, όλο και ξεκλέβαμε καμιά ματιά προς τα θρανία των κοριτσιών, όλο και τους πετούσαμε καμιά κουβέντα στο διάλειμμα, όλο και κάναμε βλακείες για να τους τραβήξουμε την προσοχή. Αλλά και πάλι, συνεννόηση δεν υπήρχε, ούτε σημείο επαφής. Τι να τους πούμε και τι να μας πουν; Χάος! Ανήκαμε σε δυο διαφορετικά ζωικά είδη.

Απ' την Τετάρτη όμως και πέρα αρχίσαμε να ... ερωτευόμαστε! Όλο και κάποια κοπελίτσα στην τάξη μας θα ξεχώριζε απ' τις άλλες, όλο και κάποιες ματιές θα ανταλλάσσονταν, όλο και κάποια λόγια «με σημασία» θα λέγονταν... Ο καθένας μας πια το θεωρούσε σχεδόν υποχρέωσή του να διαλέξει μια «κρυφή αγαπημένη». Μεγαλώναμε.

Αλλά κι εδώ τα πράγματα ήταν αρκετά μπερδεμένα για μένα.

Και πρώτα απ' όλα, απ' την Τρίτη ακόμα, αποχωρίστηκα τους φίλους μου της γειτονιάς. Για κάποιον λόγο –μια διαφωνία που προέκυψε ανάμεσα στον πατέρα μου και τον Διευθυντή– χρειάστηκε ν' αλλάξω σχολείο στη μέση της χρονιάς. Το καινούργιο μου σχολείο ήταν ιδιωτικό και βρισκόταν στην άλλη άκρη της πόλης. Στην αρχή το 'φερα βαρέως, γιατί εκεί πέρα δεν ήξερα κανέναν, αλλά και γιατί οι συμμορίτες του μαχαλά είχαν έναν επιπλέον λόγο να με λένε «βουτυρόπαιδο», σιγά-σιγά όμως ως την επόμενη χρονιά και προσαρμόστηκα και φιλίες έκανα.

Πολύ γρήγορα ξεχώρισα δυο-τρεις τύπους που φαινόταν λιγότερο κοιμισμένοι και βουτυρομπεμπέδες από τους άλλους και –αναπόφευκτα– έφτιαξα την πρώτη μου συμμορία, τη «Συμμορία του Μαύρου Ιππότη», σκοπός της οποίας ήταν, εκτός των άλλων, και η σύλληψη των... κατασκόπων που –κατά τις μυστικές πληροφορίες που είχαμε– λυμαίνονταν την περιοχή! (Μόλις είχα δει στο σινεμά το «Γορίλας ο υπ' αριθ. 3 Μυστικός Πράκτωρ» και είχα καταμαγευτεί. Τόσο που το σκεφτόμουνα σοβαρά ν' αφήσω την καριέρα του Ταρζάν, προσωρινά, και ν' ασχοληθώ με την Κατασκοπία).

Η τάξη μας –η Τετάρτη πλέον– συστεγαζόταν στην ίδια αίθουσα με την Τρίτη. Αυτό ήταν καλό, γιατί ο δάσκαλος έκανε μάθημα μισή ώρα στη μια και μισή στην άλλη. Όταν τελείωνε το δικό μας μάθημα μπορούσαμε να πάρουμε διάφορα βιβλία απ' τη βιβλιοθήκη και να διαβάζουμε ή να ζωγραφίζουμε ή να ασχολούμαστε με οτιδήποτε, αρκεί να μην κάνουμε φασαρία. Εμείς φυσικά, οι συμμορίτες, καταπιανόμασταν να φτιάξουμε ταυτότητες (σαν της FBI), μυστικούς κώδικες και μηνύματα που ανταλλάσσαμε κάτω από τα θρανία και που αφορούσαν τις κατασκοπικές μας δραστηριότητες.

Στην Τρίτη υπήρχε μια κοπελίτσα, η Κάκια, ένα όμορφο πλάσμα, με καστανά μπουκλωτά μαλλιά, πανέμορφα μάτια κι ένα χαμόγελο ίδια η Άνοιξη. Όπως ήταν φυσικό, με την πρώτη ματιά που της έριξα σκλαβώθηκα οριστικά κι ανεπανόρθωτα. Κάνοντας πως ασχολούμαι με κάτι τη χάζενα με

τις ώρες. Τη χάζευα κι ένιωθα την καρδιά μου να χοροπηδάει απείθαρχα. Το κακό ήταν ότι, από τις ίδιες καρδιακές αρρυθμίες έπασχε και το συντριπτικό ποσοστό των αρσενικών των δύο τάξεων. Αλλά το ακόμα χειρότερο ήταν ότι, στην ίδια κατάσταση βρίσκονταν και οι υπόλοιποι της κατασκοπικής συμμορίας, οι τρεις καλύτεροί μου φίλοι.

Ο Πάνος Ι., ο Πάνος Β. (ήμασταν τρεις οι Πάνοι) κι ο Βασίλης. Κι όσον αφορά τον Πάνο Ι. το πράγμα δεν ήταν ιδιαίτερα σοβαρό, γιατί το παιδάκι ήταν ντροπαλό κι άτολμο, ο Πάνος Β. όμως δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητος αντίπαλος. Δραστήριος, πρωτότυπος στις ιδέες, αθλητικός, «ο Διάολος μεταμορφωμένος», όπως έλεγε η μάνα μου, τράβαγε την προσοχή και δεν παλευόταν εύκολα. Ο Βασίλης τέλος ήταν η ευγένεια κι η φρονιμάδα προσωποποιημένες, αλλά δεν ήταν να του 'χεις εμπιστοσύνη, γιατί αφενός μεν ήταν πολύ όμορφο παιδί και τον πρόσεχαν τα κορίτσια, αφετέρου δε, όπως πήγαινε στην Τρίτη, είχε το προνόμιο να κάθεται στο θρανίο που βρισκόταν ακριβώς πίσω από της Κάκιας –τρομακτικό πλεονέκτημα.

Την κοινή μας αδυναμία για το πρόσωπο των ονείρων μας δεν την είχαμε ομολογήσει ο ένας στον άλλον βέβαια, αλλά χωριό που φαίνεται κολαούζο δεν θέλει. Ο καθένας μας έκανε ότι περνούσε απ' το χέρι του για να «σβήσει» τους ανταγωνιστές του.

Στο πίσω μέρος της αυλής, δίπλα στην αποθήκη του πριονιδιού για τις σόμπες, υπήρχε μια αποθηκούλα μισοερειπωμένη στην οποία είχαμε εγκαταστήσει το αρχηγείο μας. Αυτό ήταν το Γενικό Επιτελείο της Συμμορίας του Μαύρου Ιπλότη. Από κει ξεκινούσε η μέρα μας κι εκεί τέλειωνε. Πρώτη μας δουλειά, μόλις πατάγαμε το πόδι στο σχολείο, ήταν να τρέξουμε στο «Καταφύγιο». Κανείς άλλος, εκτός από μας τους τέσσερις, δεν είχε το δικαίωμα να μπαίνει εκεί μέσα, ούτε καν οι «μεγάλοι» της Πέμπτης και της Έκτης.

Αυτό το προνόμιο δεν το αποκτήσαμε βέβαια αναίμακτα. Έλεσε ξύλο φοβερό για να το πετύχουμε, αλλά όπως

έτυχε να είμαστε εμείς οι πιο τρελοί και λυσσασμένοι (μέχρι μαχαιράκια ξυλογλυπτικής στην κάλτσα κουβαλούσαμε) στο τέλος επιβληθήκαμε στους λαπάδες των τελευταίων τάξεων και μας άφησαν ήσυχους.

Το πρώτο μας μέλημα ήταν βέβαια να μάθουμε αν είχε φανεί η δεσποσύνη των ονείρων μας.

–Έρθε, ρε σεις, η Κάκια;

–Όχι ακόμα. Έρθε η φίλη της, η Κική.

–Και γιατί δεν ήρθε η Κάκια;

–Μήπως είναι άρρωστη;

–Να πάει ένας να ρωτήσει την Κική.

–Ποιος;

–Να πάει ο Βασίλης που 'ναι στην ίδια τάξη.

–Πάλι εγώ; Γιατί όλο εγώ;

–Γιατί, ρε, φοβάσαι; Άμα φοβάσαι να μας το πεις.

–Κι αν καταλάβει τίποτα;

–Εδώ σε θέλω! Να βάλεις κατασκοπία, να μην καταλάβει.

Έφευγε ο Βασίλης και μας ξαναρχόταν σε λίγο λάμποντας.

–Έρθε!

–Έρθε! Την είδες, ρε, την είδες;

–Άμα σας λέω...

Αυτό ήταν. Σκορπιζόμασταν αμέσως, ψάχνοντας, ο καθένας μας για λογαριασμό του, την ευκαιρία που θα του επέτρεπε να την πλησιάσει, να της μιλήσει. Αυτό το βιολί μέχρι να χτυπήσει κουδούνι.

Μέσα στην τάξη άρχιζαν να δουλεύουν τα σημειώματα. Κρυπτογραφικά βέβαια, για να μην μας καταλαβαίνουν οι... κατάσκοποι.

«ΑΜΜΙΕΛΑΙΔ ΟΤΣ ΕΜΥΟΝΑΚ ΙΤ?» Δηλαδή: «Τι κάνουμε στο διάλειμμα;», ανάποδα (μεγάλη πατέντα!).

Απάντηση: «ΑΛΑΚΣ ΗΤΣ», (Στη σκάλα).

«РЕВО», (Όβερ).

Καμιά φορά ο δάσκαλος μας έπαιρνε είδηση.

–Τι είναι αυτό, βρε; Για να δω... Χμμμ, συνθηματικά, ε; Την ώρα του μαθήματος! Δεν μπορείτε να περιμένετε το διάλειμμα;

–Στο διάλειμμα, κύριε, απαντούσε ο Πάνος Β., έχουμε *άλλα πράγματα* να κάνουμε.

Και κοιταζόμασταν με σημασία, υπερήφανοι που ήμασταν τόσο τρομεροί ήρωες.

Η «Σκάλα» ήταν μια επινόηση του Πάνου Β. –ποιου άλλου; Το σκέφτομαι και νιώθω ακόμα και τώρα μια ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά.

Ο κανονισμός του παιχνιδιού ήταν πολύ απλός. Η «Σκάλα» ήταν μια πέτρινη σκάλα με δώδεκα σκαλοπάτια, στην πίσω αυλή, που οδηγούσε στον πρώτο όροφο του σχολείου.

Ο κάθε διαγωνιζόμενος στο ευγενές αυτό άθλημα έπρεπε να πηδήξει απ' όσο πιο ψηλά μπορούσε κάτω στις πλάκες. Όσο πιο ψηλά, εννοείται, τόσο πιο καλά.

Κάθε φορά που αποφασίζαμε «Σκάλα» όλο το σχολείο μαζευτόταν στην πίσω αυλή.

Φυσικά και η Κάκια.

Συνήθως αρχίζαμε απ' το τέταρτο σκαλί. Όλος ο κόσμος είχε δικαίωμα να δοκιμάσει, αλλά όταν περνάγαμε το έκτο, έβδομο, σκαλί μέναμε οι τέσσερις «κατάσκοποι».

Ο Βασίλης έφτανε μέχρι το όγδοο, ο Πάνος Ι. στο ένατο ενώ ο Πάνος Β. κι εγώ –σαν πιο παλαβοί– δεν σταματάγαμε πριν απ' το δέκατο, είχαμε το ρεκόρ. Αλλά το είχαμε μαζί. Δεν πήγαινε. Ένας από τους δυο έπρεπε να αραιώνει.

Τέλος μια μέρα, ο τρελός επιστήμονας, ανέβηκε στο εν-

δέκατο σκαλί. Στο ακροατήριο νεκρική σιγή. Όλοι κρατούσαν την αναπνοή τους. Εδώ πηγαίναμε για... Παγκόσμιο Ρεκόρ! Μέχρι την τελευταία στιγμή είχα την ελπίδα ότι ο αντίζηλός μου θα συνειδητοποιούσε το χάος κάτω από τα πόδια του και θα κώλωνε. Έντεκα σκαλιά! Γαμώτο! Όμως, ο αφιλότιμος άντρας, δεν μου 'κανε τη χάρη. Δίνει μια και πάρτον κάτω στις πλάκες...

Τουλάχιστον να 'χε σπάσει κάνα χέρι, κάνα πόδι...

Ούτε αυτό. Ο νέος πρωταθλητής σηκώθηκε, χαμογελαστός και τροπαιούχος, για να εισπράξει συγχαρητήρια απ' όλους και –φυσικά– από την Κάκια, που χτυπούσε τα χέρια από χαρά.

Τώρα; Τώρα δεν είχα άλλη επιλογή. Θα 'πρεπε να κάνω κι εγώ το ίδιο. Έντεκα σκαλιά!

Ανέβηκα στη σκάλα... Το φιλοθεάμον κοινό από κάτω ετοιμάστηκε για νέες συγκινήσεις. Εφτά, οχτώ, εννιά, δέκα... Γιατί σήμερα η σκάλα μου φαινόταν πιο ψηλή; Έντεκα σκαλιά... Κοιτάζω κάτω, η αυλή μου φάνηκε χιλιόμετρα μακριά. Η Κάκια είχε φέρει τα χέρια στο πρόσωπό της και κοίταζε προς τα πάνω με αγωνία. Περίφημα! Χωρίς να συνειδητοποιήσω τι κάνω ανεβαίνω ένα σκαλί. Τώρα αγνάντευα τον κόσμο από το κεφαλόσκαλο. Ένα «Ωωω!» διέτρεξε το πλήθος. Δώδεκα πέτρινα σκαλοπάτια ανάμεσα σε μένα και το έδαφος το στρωμένο με πλάκες –επίσης πέτρινες– και θα 'πρεπε να διασχίσω αυτό το χάος μ' ένα σάλτο.

Και βέβαια σκέφτηκα να κάνω πίσω, και βέβαια παρακαλούσα να χτυπήσει το κουδούνι να γλυτώσω, αλλά ούτε το ένα γινόταν, ούτε το άλλο. Πήρα μια βαθιά ανάσα... Έκανα την προσευχή μου... Λύγισα τα πόδια... Στον αέρα...

Όπως άφηνα το σκαλοπάτι είδα τον δάσκαλο να στρίβει φουριόζος στη γωνία. Ο δάσκαλος με είδε στον αέρα, πάτησε μια φωνή, εγώ είδα τον δάσκαλο να 'ρχεται κατά πάνω μου (εγώ δηλαδή πήγαινα κατά πάνω του), έβγαλα κι εγώ μια φωνή...

Contact!

Ο δάσκαλος με δέχτηκε πάνω στο στήθος του και βρεθήκαμε κουτρουβάλα στις πλάκες, μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο από φωνές, βλαστήμιες κι ουρλιαχτά.

Σαν πιο ελαφρύς ήμουν ο πρώτος που στάθηκε στα πόδια του. Ο δάσκαλος είχε κάποιες δυσκολίες, αλλά τα κατάφερε κι αυτός. Όμως σε τι κατάσταση βρισκόταν ο ταλαίπωρος ο άνθρωπος! Το παντελόνι του σκισμένο στο αριστερό γόνατο, το πουκάμισό του στραπατσαρισμένο και λερωμένο από τις σόλες των παπουτσιών μου κι η φάτσα του κόκκινη σαν παντζάρι.

Το χαστούκι που έφαγα μου άφησε δαχτυλιές που έκαναν ώρες να φύγουν. Αλλά... Ήμουν ήρωας! Είχα κάνει κάτι που δύσκολα μπορούσε να επαναληφθεί. Πήδηξα απ' την κορυφή της σκάλας. Το ρεκόρ ήταν δικό μου και μόνο δικό μου! Όπως δικός μου ήταν κι ο θαυμασμός της Κάκιας!

–Αχ, πως φοβήθηκα! μου είπε μετά.

Ούτε χρυσό μετάλλιο σε Ολυμπιακούς Αγώνες, τι λέμε τώρα!

Μια άλλη «κατασκοπευτική» διασκέδαση που είχαμε βρει ήταν οι αγώνες μποξ, πάλι στην πίσω αυλή. Αλλά, όταν λέμε μποξ, εννοούμε, μποξ με γάντια (παλιά πέτσινα γάντια που τα 'χαμε παραγεμίσει με βαμβάκι) και κανονισμούς, όχι αστεία.

Ήταν κι αυτό ιδέα του Πάνου Β.

Και πάλι μαζευόμασταν στην πίσω αυλή και οργανώναμε «τουρνουά». Το πλήθος αποφάσιζε για τους πόντους που παίρναν οι μονομάχοι κι έτσι διάλειμμα με διάλειμμα προχωρούσαμε μέχρι τον τελικό, που συνήθως λάβαινε χώρα στο τελευταίο διάλειμμα, λίγο πριν σχολάσουμε, και ήταν βέβαια το κλου της ημέρας. Ο Πρωταθλητής διατηρούσε τον τίτλο του για μια ολόκληρη βδομάδα και μετά οι αγώνες άρχιζαν από την αρχή.

Μια-δυο φορές μας είχε κάνει τσακωτούς ο δάσκαλος και μας καταχέρισε κανονικά, αλλά σιγά μην μας σταματούσαν εμάς οι απαγορεύσεις!

Στο ιδιότυπο αυτό «μποξ» τα κατάφερνα μια χαρά. Νομίζω πως πρέπει να ήμουν ο πιο δυνατός, αλλά ο Πάνος Β. ήταν ο πιο γρήγορος, ο Πάνος Ι. ο πιο πεισματάρης κι ο Βασίλης ο πιο πονηρός, οπότε ερχόμασταν περίπου στα ίδια.

Έτσι ωραία και... ειρηνικά πέρναγαν οι μέρες μας, ώσπου ξαφνικά μια μέρα μας βρήκε το κακό απ' εκεί που δεν το περιμέναμε.

Κείνο το πρωί, οι τέσσερις κατάσκοποι, φτάσαμε μαζί στην πόρτα του σχολείου. Πάμε ν' αφήσουμε τις τσάντες στην τάξη και να κατεβούμε στο «Καταφύγιο» όταν ο επιμελητής μας σκάει το νέο.

–Τα κορίτσια κατέλαβαν το καταφύγιό σας.

Τιναχτήκαμε σαν να μας χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα.

–Τι έκανε λέει!

–Πηγαίνετε να δείτε.

Μπερδεμένοι και συγχυσμένοι παρατάμε τις τσάντες και τρέχουμε στο «Καταφύγιο».

Το αρχηγείο μας ήταν στα χέρια του εχθρού! Η Κάκια, η Κική και κάτι άλλες. Η Κάκια! Μας ήρθε ταμπλάς. Η Κάκια να μας κάνει αυτή την... την αθλιότητα!

Οι «εισβολείς» είχαν στηθεί μπροστά στην πόρτα και μας ατένιζαν χαχανίζοντας.

–Το Καταφύγιο είναι δικό μας... το Καταφύγιο είναι δικό μας!

–Από πού κι ως πού; αγριεύει ο Πάνος Ι. Το Καταφύγιο είναι δικό μας.

–Μπα; Μήπως το κληρονομήσατε από τον παππού σας; Χαχαχά, χουχουχού...

–Μα, κορίτσια, είναι το αρχηγείο μας! Το χρειαζόμαστε, τις καλοπιάνει ο Βασίλης.

–Κι εμείς το χρειαζόμαστε. Χουχουχού, χαχαχά...

–Ήμασταν πριν από σας.

–Τώρα όμως είμαστε εμείς.

Και δώσ' του «χουχού» και «χαχά».

Θέλησα να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου. Προσπάθησα να θυμηθώ τι έκφραση έπαιρνε σε παρόμοιες στιγμές ο Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ...

–Σας δίνω διορία μέχρι το πρώτο διάλειμμα, είπα. Άμα δεν βγείτε με το καλό υπάρχουν κι άλλοι τρόποι.

–Θα μας βγάλετε με το ζόρι; μου κάνει η Κάκια κεραυνοβολώντας με αυστηρά με το βλέμμα.

Χάμφρεϋ, βοήθεια!

–Ποτέ δεν χτύπησα γυναίκα. (Μεγάλε!)

Ωστόσο, ούτε στο πρώτο διάλειμμα, ούτε στο δεύτερο, ούτε στο τρίτο δεν μπορέσαμε ν' ανακαταλάβουμε το οχυρό. Τα κορίτσια τα κατάφερναν –δεν ξέρω πώς– να 'ναι πάντα εκεί πριν από μας.

Κάναμε συμβούλια και κόντρα συμβούλια, στο τέλος αποφασίσαμε ότι την επομένη το πρωί θα 'πρεπε να 'ρθουμε πιο νωρίς.

Δε βαριέσαι, τα κορίτσια ήταν πάλι πιο γρήγορα.

Τελικά ο Βασίλης κατέβασε μια σωστή ιδέα.

Χαρτάκια στο μάθημα, «Μεγάλος Τελικός στο μποξ. Πρωταθλητής εναντίον Πάνου Β. –Όβερ».

Έτσι στο διάλειμμα ο Πάνος κι εγώ (που ήμουν τότε πρωταθλητής της προηγούμενης μέρας), πήραμε τα γάντια και κατεβήκαμε στην αρένα. Φυσικά, όλος ο κόσμος είχε μαζευτεί εκεί για το πανηγύρι και βέβαια πρώτη και καλύτερη η Κάκια, που άφησε το πιο ζώον απ' τις φίλες της σκοπό στο Καταφύγιο και ήρθε με τις άλλες να παρακολουθήσουν τη «φοβερή σφαγή» (όπως το διαφημίζαμε).

Αρχίσαμε λοιπόν το τσίρκο με τον Πάνο. Και δώστου

ντιρέκτ, και δώστου κροσσέ, και δώστου άπερκατ, και το πήδημα του θανάτου, και βουτιές κι όλα τα μασάει ο Κουταλιανός! Το θέαμα πρέπει να ήταν συναρπαστικό (κοντεύαμε ν' αρπαχτούμε στ' αλήθεια), γιατί κανείς δεν πρόσεξε ότι, ούτε ο Πάνος Ι., ούτε ο Βασίλης ήταν παρόντες.

Κι έλειπαν βέβαια διότι βρισκόντουσαν σε «Αποστολή Κομάντο Καμικάζι», σύνθημα: «Μαύρος Αετός», κραυγή: κουκουβάγιας.

Πλησίασαν λοιπόν οι κατάσκοποι το κατειλημμένο αρχηγείο μας, η «σκοπός» απορροφημένη από την πάλη, δεν τους πήρε είδηση να πηδούν απ' το παράθυρο, ούτε και κατάλαβε πώς βρέθηκε έξω τσουβαλάτη.

Κραυγή κουκουβάγιας...

Σταματάμε τον αγώνα. (Δήθεν ότι τελείωσε ο «γύρος»).

–Πώς σου φάνηκαν οι γροθιές του αντίπαλου; ρωτάω την Κάκια (ο θρασύς).

–Οι δικές σου μου άρεσαν πιο πολύ, μου λέει αυτή (η ανύποπτη) χαμογελώντας.

Α, ευτυχία! Αν δεν ήταν και η... «σκοπός» που έβλεπα να καταπλέει στραπατσαρισμένη και φουριόζα...

–Κάκια, Κάκια... Μας πήραν το «Καταφύγιο» με μπαιμπεσιά.

Η Κάκια γύρισε και με κάρφωσε μ' ένα από τα περίφημα σκοτεινά της βλέμματα.

–Ωστε έτσι, ε;

Τώρα;

–Από σήμερα δεν θέλω να σε ξέρω. Ψεύτη!

Έτσι κερδίσαμε μεν το Καταφύγιο και χάσαμε την Κάκια. Ευτυχώς όμως αυτή η τραγική κατάσταση δεν κράτησε για πολύ. Γρήγορα φιλιώσαμε πάλι και μάλιστα της επιτρέψαμε να 'ρχεται να μας επισκέπτεται στα άδυτα των αδύτων.

Και μου φαίνεται ότι σιγά-σιγά κέρδιζα και την προτίμησή της.

Όλο και περισσότερη παρέα κάναμε στα διαλείμματα, όλο και πιο πολύ ξεκόβαμε από τους άλλους... κατάσκοπους. Της έλεγα αστείες ιστορίες και γέλαγε (μου άρεσε να τη βλέπω να γελάει), άλλοτε πάλι τηςμίλαγα για τα ταξίδια που θα 'κανα όταν μεγάλωνα –γιατί τελικά μάλλον εξερευνητής θα γινόμουν ή κυνηγός αγρίων θηρίων ή καπετάνιος σε κουρσάρικο– και κείνη πάλι μου 'λεγε τα δικά της, για τις φίλες της (που δεν την καταλάβαιναν), για τ' αγόρια (που ήταν άγαρμπα και χωρίς τρόπους), για τη γιαγιά της, που λάτρευε... Μια φορά μάλιστα της πρόσφερα κι ένα τριαντάφυλλο, κρυφά κι αφού την έβαλα να υποσχεθεί πως δεν θα το 'λεγε σε κανέναν.

Βέβαια, οι κατάσκοποι, κάθε άλλο παρά ευχαριστημένοι ήταν με την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα και «προδότη» μ' ανέβαζαν, «προδότη» με κατέβαζαν, αλλά πολύ που μ' ένοιαζε! Εγώ πετούσα στον έβδομο ουρανό, τι λέμε τώρα...

Έκανα και σχέδια για το μέλλον. Ίσως να άφηνα τις εξερευνηήσεις και τ' άγρια θηρία τελικά. Ίσως να ήταν καλύτερα να γίνω αρχαιολόγος. Τότε θα παντρευόμουν την Κάκια και μαζί θα ταξιδεύαμε σ' όλα αυτά τα μυθικά μέρη, την Αίγυπτο, το Περού, το Μεξικό, την Περσία, τις Ινδίες... Και θα ζούσαμε σ' ένα μεγάλο σπίτι με κήπο, οι δυο μας... Οι δυο μας!

Αλλά δεν ήταν γραφτό να κρατήσει πολύ αυτό το όνειρο.

Μια ωραία ημέρα φθάνει στο θρανίο μου ένα συνθηματικό σημείωμα απ' τον Βασίλη. «Στο διάλειμμα Καταφύγιο. Πολύ σοβαρή υπόθεση κατασκοπίας. Άκρως Απόρρητο. Όβερ –Βασίλης ΑΑ34-Χ». Δεν είχα καμιά όρεξη να χάσω το διάλειμμα με την Κάκια για τις «κατασκοπίες» του Βασίλη, αλλά ντρεπόμουν να κάνω κι αλλιώς. Έτσι, μόλις χτύπησε το κουδούνι είπα στην καλή μου πως έχω μια βιαστική δουλειά με τους φίλους και να με περιμένει, γιατί θα τελείωνα πολύ γρήγορα και θα 'τρεχα κοντά της.

–Θα σε περιμένω, μου είπε χαμογελώντας μ’ αυτό το υπέροχο χαμόγελο.

Προς το παρόν ήταν οι τρεις κατάσκοποι που με περίμεναν, σκυθρωποί και μυστηριώδεις, στο Καταφύγιο.

–Τι τρέχει; ρωτάω.

Οι κατάσκοποι αλληλοκοιτάχτηκαν.

–Τρέχει μια πολύ σοβαρή υπόθεση κατασκοπίας, με πληροφορεί ο Πάνος Ι.

–Ακούω.

–Πες του, ρε, λέει ο Β. του Βασίλη.

Ο Βασίλης ξερόβηξε.

–Αυτές τις μέρες έκανα μια κατασκοπία πολύ κατασκοπευτική, με πληροφόρησε.

Το πράγμα φαινόταν ενδιαφέρον.

–Τι πράγμα κατασκόπευσες; τον ρωτάω.

–Αφορά την Κάκια, είτε ο Βασίλης.

Αυτό πια κι αν ήταν ενδιαφέρον!

–Δηλαδή;

–Ανακάλυψα σπουδαία πράγματα.

–Εμείς πάθαμε πλάκα, με διαβεβαίωσε ο Πάνος Β.

Κάτι άρχιζε να μην μου πολυαρέσει σ’ αυτή την ιστορία.

–Πες του, ρε, λέει του Βασίλη ο Πάνος Ι., που ήταν πιο σκουντούφλης απ’ όλους.

–Πες μου, ρε, λέω κι εγώ ανήσυχος τώρα.

–Δεν θα σ’ αρέσει, με προειδοποιεί ο Βασίλης.

–Πες μου, ρε τσόγλανε, του φωνάζω και τον αρπάζω από το πέτο.

Ο Πάνος Β. μπήκε στη μέση.

–Κάτσε καλά, ρε, μου κάνει. Αντί να του πούμε μπράβο για την κατασκοπία θες να τον δείρεις κιόλας;

–Ποια κατασκοπία;

Ο Βασίλης ξαναξερόβηξε.

–Πριν έρθει σ' αυτό το σχολείο η Κάκια πού πήγαινε; με ρωτάει.

Η Κάκια ήρθε στο σχολείο λίγο μετά που άρχισαν τα μαθήματα.

–Πού θες να ξέρω εγώ; του κάνω.

–Στο Πρότυπο πήγαινε, μου σκάει θριαμβευτικά ο Βασίλης. Το ανακάλυψα με κατασκοπία.

–Ε, και;

–Γιατί έφυγε απ' το Πρότυπο, ξέρεις;

–Πού να ξέρω;

–Έφυγε γιατί τη διώξαν, με πληροφόρησε θριαμβευτικά ο κατάσκοπος.

–Και γιατί τη διώξαν; απορώ εγώ έκπληκτος, γιατί η Κάκια ήταν υπόδειγμα μαθήτριας.

–Πες του, ρε, τον προτρέπει ο Πάνος Ι.

–Τη διώξαν γιατί τα 'χε φτιάξει μ' ένα παιδί, μου πετάει τη χειροβομβίδα ο Βασίλης.

Έπεσε το ταβάνι στο κεφάλι μου και με πλάκωσε. Όλα περίμενα να τ' ακούσω, αλλά αυτό!

–Τι πράγμα;!!! φωνάζω.

–Έτσι όπως σου τα λέει είναι, σιγοντάρισε ο Β. Ακριβώς έτσι.

Για κάμποση ώρα δεν μπορούσα να μιλήσω. Η Κάκια... Τα είχε φτιάξει!!! Με έναν άλλο!!!...

Μετά όρμησα πάνω στον άμοιρο τον Βασίλη.

–Θα σε καρυδώσω, παλιοτσόγλανε! ουρλιάζω τελείως εκτός εαυτού.

Αλλά πέσαν οι άλλοι πάνω μου, μου κάναν λαβές στα χέρια και μ' ακινητοποίησαν.

Μόνο αφού έδωσα το λόγο μου ότι θα καθόμουν καλά μ' αφήσαν.

Καθίσαμε και οι τέσσερις αμίλητοι, με τα μάτια στο πάτωμα, χαμένοι σε παραπλήσιες σκέψεις. Μετά ζήτησα απ' τον Βασίλη να μας ξαναπεί αυτά που είχε ανακαλύψει. Μήπως είχε γίνει κανένα λάθος; Μήπως δεν ήταν η Κάκια, αλλά καμιά άλλη και τα μπέρδεψε;

Όχι, δεν υπήρχε περίπτωση λάθους. Η Κάκια ήταν, σίγουρα. Την κατασκοπική πληροφορία την πήρε από μια φίλη της αδερφής του, που ήταν συμμαθήτρια της καλής μας στο Πρότυπο. Καμιά αμφιβολία! Αφού μέχρι και τ' όνομα του παιδιού έμαθε. Σταύρο τον λέγαν.

Αυτόν τον άγνωστο Σταύρο τον μίσησα ακαριαία.

–Θα του σπάσω τα μούτρα! δήλωσα. Θα τον κάνω να φάει χώμα!

Αλλά πάλι... Δεν μπορούσα και να το πιστέψω.

–Δεν σε πιστεύω πάντως, είπα του Βασίλη.

Ο Βασίλης αναστέναξε.

–Κάτσε ν' ακούσεις και τ' άλλο, είπε.

Είχε κι άλλο;!!!

–Το μεσημέρι που σκολάμε πού πάει η Κάκια;

–Στο σπίτι της γιαγιάς της και μετά στο σπίτι της, του λέω (τόση κατασκοπία ήξερα κι εγώ).

–Κι όταν φεύγει απ' το σπίτι της γιαγιάς της ποιος την περιμένει;

Α, δηλαδή κάποιος την περιμένει;

–Ο Σταύρος! με πληροφόρησε ο Ι.

–Ποιος Σταύρος; (Δεν ήξερα άλλον Σταύρο εξόν απ' τον φίλο μου, στη γειτονιά).

–Ο γκόμενος, που τα ‘φτιαξε μαζί του στο Πρότυπο..., μου υπενθύμισε ο Βασίλης.

–Έρχεται και την παίρνει όπως σχολάει, συμπλήρωσε ο Β.

–Και πάνε μαζί στο σπίτι της, αποτέλειωσε ο Ι.

Ήμουν έτοιμος να χιμήξω πάλι.

–Και σεις πού το ξέρετε;

Ο Β. πήρε ύφος μυστηριώδες.

–Κατασκοπία! είπε.

–Όταν εσύ σαχλαμάριζες εμείς κατασκοπεύαμε, είπε ο Βασίλης.

–Δεν το πιστεύω.

Οι τρεις αντάλλαξαν άλλο ένα βλέμμα συνεννόησης.

–Μπορείς να το διαπιστώσεις και μόνος σου, μου λέει ο Βασίλης.

–Πώς;

–Όταν σχολάσουμε να την παρακολουθήσουμε και θα δεις, προτείνει ο Πάνος Ι.

–Εκτός κι αν φοβάσαι, συμπλήρωσε σαρδόνια ο Πάνος Β.

Το κουδούνι δεν μας άφησε να πούμε τίποτα άλλο. Στη γραμμή που κάναμε για να μπούμε στην τάξη η Κάκια γύρισε και μου ‘ριξε ένα επιτιμητικό βλέμμα.

–Σε περίμενα, ψιθύρισε.

–Δεν μπόρεσα, μουρμούρισα εγώ (αλλά πολύ ευχαρίστως θα τη χαστούκιζα κείνη τη στιγμή).

Με την άκρη του ματιού έπιασα τους κατάσκοπους να γελάνε σατανικά.

Στο σκόλασμα βάλαμε σ’ ενέργεια το σχέδιο «Παρακολούθηση». Δέντρο, δέντρο και κολόνα, κολόνα ακολουθήσαμε την άπιστη μέχρι που έφτασε στο σπίτι της γιαγιάς της,

ένα τετράγωνο μακριά απ' το σχολείο. Εκεί, κρυφτήκαμε πίσω από τη μάντρα του Πρώτου Γυμνασίου. Πέντε λεπτά, δέκα λεπτά...

–Αυτός είναι, με σκουντάει ο Βασίλης.

Ένα παιδί, στην ηλικία μας, ερχόταν απ' το βάθος του δρόμου με την σάκα ριγμένη μάγκικα στον ώμο.

–Ο Σταύρος! λέει ο Πάνος Β.

Ο Σταύρος –δεν μπορώ να πω, ήταν ωραίο παιδί (ένας λόγος παραπάνω να του σπάσω τα μούτρα)– έφτασε έξω από το σπίτι της γιαγιάς και κοντοστάθηκε. Συνθηματικό σφύριγμα... Σε λίγο, να την η καλή μας, πεταχτή και γελαστή. Στάθηκε για μια στιγμή ν' ανταλλάξει μερικές (πολύ οικείες) κουβέντες με τον άθλιο και μετά, μαζί, σχεδόν κολλητά, πήραν το δρόμο για το σπίτι της που, όπως ξέραμε, βρισκόταν λίγο παρακάτω.

–Με πιστεύεις τώρα; μου κάνει ο Βασίλης. Αν πίστευα λέει!

Πάλι, σαν τέλειοι κατάσκοποι που ήμασταν, πήραμε το ζευγάρι (ζευγάρι;!!!) από πίσω. Λίγο πριν φτάσουν στο σπίτι της σταμάτησαν, μίλησαν για λίγο ακόμη και μετά, η Κάκια, του 'δωσε ένα φιλί στο μάγουλο (ΦΙΛΙ!!!) κι έφυγε τρέχοντας.

Η προδοσία είχε επιτελεστεί, εκεί, μπροστά στα μάτια μου! Τόσο σοκαρισμένος ήμουν ώστε ξέχασα να ορμήσω, να σπάσω τον αλιτήριο στο ξύλο. Όλα μου τα όνειρα έγιναν μονομιάς συντρίμια, σαν ελληνική ταινία με τον Ξανθόπουλο. Πάει κι η αρχαιολογία, πάει και το σπίτι με τον κήπο, πάνε όλα... Μέσα σε λίγες ώρες ολόκληρη η ζωή μου ερχόταν τούμπα.

Προχωρήσαμε για κάμποσο σιωπηλοί, με το βάρος της γνώσης που μοιραζόμασταν να μας εκμηδενίζει. Τι να πει κανείς και τι να κάνει... Τέτοια προδοσία!

–Γυναίκες! είπε ξαφνικά ο Πάνος Β. κι έφτυσε στον δρόμο.

–Όλες το ίδιο! συμπλήρωσε φιλοσοφικά ο άλλος προδομένος Πάνος.

–Να μας γίνει μάθημα, κατέληξε ο Βασίλης.

–Εσύ δεν μιλάς; μου κάνει ο Β.

Εγώ, ο πιο προδομένος απ' όλους, τι να 'λεγα; Με το ζόρι μπορούσα να πάρω τα πόδια μου.

–Εγώ..., είπα αργά, δίνοντας δραματικό τόνο στη φωνή μου. Εγώ το πήρα απόφαση. Θα πάω να καταταγώ στη Λεγεώνα των Ξένων.

Έτσι δεν είχε κάνει ο Γκάρντ Κούπερ στο «Morocco» και στο «Beau Geste»?

–Και θα σε πάρουν; απορεί ο Πάνος Ι.

–Όλους τους παίρνουν, είπα εγώ, που πρόσφατα είχα διαβάσει ένα σχετικό βιβλίο.

–Και πώς θα πας; ρώτησε ο Βασίλης σαν πιο πρακτικό μυαλό.

Αυτό δεν το 'χα εξετάσει, αλλά...

–Με το λεωφορείο, είπα χωρίς να το πολυσκεφτώ.

–Και λεφτά;

–Δεν χρειάζεται λεφτά. Στο ΚΤΕΛ δεν πληρώνουμε, αφού ο μπαμπάς μου έχει λεωφορείο.

Το ΚΤΕΛ βρισκόταν στο δρόμο για το σπίτι. Μια και δυο μπαίνω μέσα και πάω γραμμή στον σταθμάρχη, τον κύριο Κώστα, που τον ήξερα από τις φορές που μ' έφερνε ο πατέρας μου.

–Βρε, Παναγιωτάκη, πώς από δω; μου κάνει ο άνθρωπος βλέποντάς με.

–Κύριε Κώστα, του λέω, μπορείτε να μου πείτε πότε έχει λεωφορείο για το Σίντι Μπελ Αμπές; (Τότε ακόμη έδρα της Λεγεώνας των Ξένων).

–Για πού; απόρησε ο άνθρωπος.

Του το επανέλαβα. Ο ανθρωπάκος έξυσε το κεφάλι του.

–Πρώτη φορά ακούω τέτοιο χωριό, μου λέει. Κατά πού πέφτει;

–Κατά την Αλγερία, τον πληροφορώ εγώ, απορώντας, πώς είναι δυνατόν άνθρωπος σε τέτοια υπεύθυνη θέση να έχει τόσο άγνοια.

Ο σταθμάρχης με κοίταξε για λίγο σκεφτικός, μετά κούνησε το κεφάλι του κι έπιασε το τηλέφωνο.

–Περίμενε να ρωτήσω, είπε. Εσύ κάτσε λίγο. Θες καραμέλα;

Για καραμέλα ήμουνα εγώ τώρα ή για παραθείο; Τον ευχαρίστησα και πήγα να καθίσω δίπλα σε κάτι χωριάτες με κοφίνια. «Ε και να 'ξεραν πού πάω εγώ!» σκέφτηκα. Και είδα τον εαυτό μου με τις χρυσές επωμίδες της Λεγεώνας, το κεπί με το λευκό μαντίλι, τις μπότες... Χαμένος στην έρημο της Αραβίας (τόσο καλή Γεωγραφία πια!), ανάμεσα σε τόσους και τόσους ανθρώπους «δίχως όνομα»...

–Βρε λουστράκο, πώς από δώ;

Ο πατέρας μου στεκόταν μπροστά μου και χαμογελούσε. Φαίνεται ότι ο κύριος Κώστας τον ειδοποίησε. Μονομιάς έγινα κόκκινος σαν παπαρούνα. Κάτι πήγα να πω, τα μπέρδεψα...

Ο πατέρας μου με πήρε απαλά από το χέρι.

–Τι μου λέει ο Κώστας; είπε. Ρώταγες πότε φεύγει λεωφορείο για... πώς το 'πες;

–Σίντι Μπελ Αμπές, μουρμούρισα.

–Πού είναι αυτό το χωριό; απόρησε ο πατέρας μου.

–Δεν είναι χωριό, μπαμπά, δυσανασχέτησα. Είναι εκεί που είναι η Λεγεώνα των Ξένων.

–Αααα! Η Λεγεώνα των Ξένων! έκανε ο πατέρας μου καταλαβαίνοντας επιτέλους. Βέβαια, πώς μου διέφυγε; Κι έλεγα, κάτι μου θυμίζει, κάτι μου θυμίζει... Έλα, πάμε σπίτι και μου τα λες στον δρόμο.

Χαιρετήσαμε τον κύριο Κώστα, που χαμογελούσε με κατανόηση και πήραμε το δρόμο για το σπίτι.

–Και πώς σου 'ρθε να πας στη Λεγεώνα των Ξένων; με ρώτησε ο μπαμπάς μου.

–Μου ήρθε, είπα.

–Μήπως... πήρες κανένα κακό βαθμό;

–Δέκα πήρα σ' όλα.

–Α μπράβο. Τότε... Μήπως σε μάλωσε ο δάσκαλος;

–Α μπα, όλο μπράβο μου 'λεγε σήμερα.

–Μπράβο, αγόρι μου! Μήπως... μάλωσες με κανένα φίλο σου;

–Μπα, σήμερα δεν μαλώσαμε... Μόνο λίγο μποξ παίξαμε...

–Μποξ;... Τέλος πάντων... Τότε... Έκανες τίποτα;

–Όχι, μπαμπά, ήμουν καλός.

–Τότε;...

Τσιμουδιά εγώ.

Ο πατέρας μου δεν επέμεινε.

–Και δεν μου λες, βρε; Με το λεωφορείο θα πήγαινες στη Λεγεώνα των Ξένων;

–Αμ πώς; (Μήπως ήξερα;)

–Αμ δεν πάνε με το λεωφορείο.

–Και πώς πάνε;

–Με το πλοίο.

Και πλοίο πού να βρεθεί στη Λάρισα;!!!

–Με πλοίο!

–Με πλοίο, για.

Περπατήσαμε για λίγο σιωπηλοί.

–Και δε μου λες; Θα πήγαινες να καταταγείς στη Λεγεώνα των Ξένων;

Έκανα «ναι» με το κεφάλι.

–Αμ δεν θα σε παίρναν.

Το φοβόμουν αυτό.

–Γιατί είμαι μικρός;

Ο πατέρας μου κούνησε το κεφάλι του.

–Μπα, όχι τόσο γι' αυτό, όσο που δεν έχεις απολυτήριο Γυμνασίου.

–Απολυτήριο Γυμνασίου;!!!

Αυτό πάλι!...

– Απολυτήριο Γυμνασίου! με διαβεβαίωσε ο πατέρας μου με άκρα σοβαρότητα. Χωρίς αυτό δεν σ' αφήνουν να μπεις μέσα.

Έφριξα. Μέχρι να πάρω εγώ το χαρτί του Γυμνασίου θα 'χα πεθάνει από ερωτική απογοήτευση.

–Κι εσύ πού το ξέρεις; ρώτησα δύσπιστα.

–Εγώ πού το ξέρω; απόρησε ο μπαμπάς μου. *Εγώ πού το ξέρω; Αμ πού έκανα το στρατιωτικό όταν πήγα κληρωτός;*

Αυτό πάλι ήταν από τα ανήκουστα! Ο πατέρας μου στη Λεγεώνα των Ξένων!

–Στη Λεγεώνα των Ξένων;

–Στη Λεγεώνα των Ξένων! είπε ο πατέρας μου σοβαρά-σοβαρά. Όπως σε βλέπω και με βλέπεις. Και βέβαια, όπως σου είπα και πριν, το πρώτο που μου ζήτησαν ήταν το απολυτήριο του Γυμνασίου.

–Αλήθεια, μπαμπά;

–Κι όχι μόνο αυτό, αλλά ήθελαν και βαθμό πάνω από δεκαοχτώ. Εγώ είχα δεκαεφτά και εννέα ενδέκατα και δεν ήθελαν να με πάρουν, αλλά το ευτύχημα ήταν εκεί ένας λο-

χαγός φίλος μου, ο Μήτσος ο Γκαντόλας από το Σατζιλάρ, που είπε: «Αφήστε τον Γιάννη, γιατί τον ξέρω προσωπικά». Αλλά, πα πα πα, πολύ δύσκολο να σε πάρουν χωρίς καλούς βαθμούς. Γιατί η Λεγεώνα των Ξένων, βλέπεις, είναι μόνο για τους αριστούχους...

Κι άρχισε να μου λέει μια από κείνες τις καταπληκτικές ιστορίες που ήξερε για τις περιπέτειές του, ως λεγεωνάριου (!) αυτή τη φορά. Μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι είχα ξεχάσει και την προδοσία της Κάκιας κι όλα. Ακούς εκεί, να 'χω πατέρα λεγεωνάριο και να μην το ξέρω!

Πριν μπούμε στο σπίτι κοντοστάθηκα.

–Μπαμπά...

Ο πατέρας μου με κοίταξε χαμογελώντας.

–Ναι, αγόρι μου;

Ξεροκατάπια.

–Καλύτερα να μην πούμε τίποτα στη μαμά...

–Αλίμονο! συμφώνησε ο λεγεωνάριος μπαμπάς μου. Αλίμονο! Αυτές είναι ανδρικές δουλειές, τι ν' ανακατεύουμε τις γυναίκες;

Την άλλη μέρα απέφυγα να βρεθώ μόνος με την Κάκια, την παράλλη το ίδιο. Μια βδομάδα, δυο βδομάδες. Μια μέρα όπως σκολάγαμε με περίμενε στην πόρτα.

–Θες να φύγουμε μαζί; μου κάνει.

Τι να 'λεγα, όχι; Μ' έπιασε απροετοίμαστο. Κούνησα το κεφάλι μου κι άρχισα να περπατάω δίπλα της.

–Δε μου λες; μου κάνει ξαφνικά. Έχεις τίποτα μαζί μου;

Ξαφνιάστηκα.

–Τι να 'χω δηλαδή; μουρμούρισα.

–Ξέρω 'γω, όλο μ' αποφεύγεις τελευταία. Σου 'κανα τίποτα;

–Τι να μου κάνεις;
–Ξέρω 'γώ; Εσύ να μου πεις.
–Εσύ ξέρεις, της κάνω απότομα.
–Δηλαδή, τι ξέρω εγώ; απόρησε (η σιγανοπαπαδιά).
–Εσύ ξέρεις, ξανάπα εγώ πεισματικά.
Είχαμε φτάσει έξω από το σπίτι της γιαγιάς της.
–Περίμενε μια στιγμή, να πω κάτι στη γιαγιά μου κι έρχομαι, μου λέει.
Και πριν προφτάσω ν' αντιδράσω, με παρατάει σύζυλο και χώνεται στον κήπο του σπιτιού.
Εγώ πια τα 'χα τελείως μπερδεμένα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, να σου τον και τον... γκόμενο να 'ρχεται απ' την άλλη μεριά του δρόμου σινάμενος και κουνάμενος!
Τώρα; Έκανα να γυρίσω, να φύγω, αλλά δεν πρόλαβα γιατί η Κάκια ξαναφάνηκε. Τώρα;
Ο Σταύρος (γαμώ το στανιό του) σταμάτησε μπροστά μας. «Τώρα θα γίνουμε μπίλιες», λέω μέσα μου νιώθοντας το αίμα να μου ανεβαίνει στο κεφάλι. «Τώρα θα κλάψουν μάνες!» Κοιτάω την Κάκια περιμένοντας να τα 'χει χάσει, όμως αυτή... χαμογελούσε!
–Γεια σου Σταύρο, χαιρετάει τον άθλιο. Νωρίς σχολάσατε σήμερα.
–Μπα, ήρθα πιο γρήγορα, είπε αυτός.
(Ναι, για να φας τις φάπες σου, ξεσκισμένε...).
–Ο Πάνος, με παρουσιάζει η Κάκια στον αντίζηλο (θράσος φοβερό!). Ο Σταύρος, μου παρουσιάζει εμένα τον... γκόμενο (μιλάμε για διαστροφή εδώ!).
Κάτι μουρμούρισε ο ξεφτίλας, κάτι μουρμούρισα εγώ, βρεθήκαμε να περπατάμε με την Κάκια στη μέση κατά το σπίτι της. Ωραία εικόνα, πολύ μοντέρνα! Εγώ, η καλή μου κι ο... εραστής! Πολιτισμένα πράγματα!

Στη διαδρομή η Κάκια μιλούσε, ο γκόμενος άκουγε κι εγώ συγκρατιόμουν να μην μουντάρω, να τον κάνω τόπι στο ξύλο, τον ξεφτιλισμένο. Φτάσαμε στο σπίτι της κι εκεί... Άκου! Γυρίζει και δίνει ένα φιλί(!) ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ στον λεγάμενο, μου σφίγγει το μπράτσο (πάλι καλά!) και μ' ένα: «Θα τα πούμε αύριο» έστριψε στο στενό και χάθηκε, αφήνοντάς μας μόνους, να περπατάμε πλάι-πλάι λες κι ήμασταν χρόνια φιλαράκια. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι με κρατούσε να μην του δώσω μπουνιά στη μούρη.

–Μένεις εδώ κοντά; με ρωτάει ο τσόγλανος.

–Όχι, του απαντάω.

–Πού μένεις δηλαδή; επιμένει αυτός.

–Στου διαόλου τη μάνα, στον Άγιο Κωνσταντίνο, γρυλίζω εγώ.

Ο ρεζίλης έσκασε χαμόγελο (πήγαινε φιρί-φιρί).

–Α, και ήρθες μόνο και μόνο για να συνοδέψεις την Κάκια; μου κάνει.

Α, ρε λούστρο, δεν θα το γλιτώσεις το μαχαίρωμα!

–Γιατί, εσύ; του κάνω απότομα.

–Εγώ μένω εδώ, πιο κάτω.

Όστε και στην ίδια γειτονιά, τα πουλάκια μου!

Περπατήσαμε λίγο ακόμα αμίλητοι. Ποιος θα μουντάρει πρώτος. Λίγο παρακάτω ο καθίκης σταμάτησε.

–Εγώ μένω εδώ, μου κάνει.

–Καλά, μουρμουράω εγώ και κάνω να συνεχίσω.

Ο ξεφτίλας άπλωσε το χέρι και με σταμάτησε.

–Να σε ρωτήσω κάτι; μου κάνει.

–Τι θες; τον αγριοκοιτάω εγώ.

–Μην τσαντιστείς όμως...

–Λέγε εσύ κι άσε τι θα κάνω εγώ (αυτό έλειπε, μαλάκα, να κάνουμε και συμφωνίες).

Ο Σταύρος χαζογέλασε, λίγο αμήχανα μου φάνηκε.

–Δεν μου λες; μου πετάει ξαφνικά τη μπόμπα. Με την Κάκια... τα 'χετε;

Νταμπλάς μου 'ρθε. Αν αυτό δεν ήταν θράσος τότε δεν ξέρω τι είναι θράσος! Ακούς τον ξεφτίλα; Να μου ζητάει και λογαριασμό από πάνω. Ε, αυτό πήγαινε πολύ... Πετάω τη σάκα κάτω με δύναμη και τον αρπάζω απ' τον γιακά.

–Και σένα τι σε νοιάζει εσένα, ρε τσόλι; του φωνάζω.

Ο ξεφτιλισμένος άντρας τα 'χασε τελείως. Χέστηκε πάνω του, ο βουτυρομπεμπές.

–Σιγά, ρε, μου κάνει. Σιγά... Πώς δεν μ' ενδιαφέρει; Για την ξαδέρφη μου δε μ' ενδιαφέρει;

Την... ποια;;;!!!

–Ορίστε;

–Τι με κοιτάς σαν χαζός; μου κάνει το παιδί. Δεν το 'ξερες ότι η Κάκια κι εγώ είμαστε ξαδέρφια;

ΞΑΔΕΡΦΙΑ!!!

–Ξα... ξαδέρφια; ψελλίζω.

–Ε ναι, ρε νούμερο, μου κάνει ο Σταύρος ελευθερώνοντας το πέτο του. Τι νόμιζες, ότι είμαστε γκόμενοι;

Είχα απομείνει να τον κοιτάζω αποσβολωμένος, χωρίς να μπορώ ν' αρθρώσω μιλή.

Μισό λεπτό πριν είχα μπροστά μου έναν αντίζηλο, τώρα βρισκόμουν μ' έναν... συγγενή.

Χωρίσαμε οι καλύτεροι φίλοι. Μόνο που δεν το φίλησα το παιδί, δηλαδή.

Την άλλη μέρα το πρωί, πρώτη μου δουλειά να στριμώξω τον άτυχο Βασίλη σε μια γωνιά στο Καταφύγιο.

–Ωστε γκόμενος ο Σταύρος, ε, τσόγλανε; του κάνω κατεβάζοντάς του μια φάπα.

Ο φουκαράς με κοίταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

–Γκόμενος, ε; επιμένω εγώ, ρίχνοντας και δεύτερη φάπα.

–Τι χτυπάς, ρε; διαμαρτυρήθηκε ο στριμωγμένος κατάσκοπος. Αφού τους είδες και συ, δεν τους είδες; Εγώ σου φταίω;

–Και το παρόνομα του Σταύρου, το ξέρεις, ρε μάπα κατάσκοπε; του κάνω (συνοδεία τρίτης φάπας).

Ο Βασίλης δεν το 'ξερε. Οι άλλοι δυο κατάσκοποι με κοίταζαν μ' απορία.

–Να σας χέσω την κατασκοπία! τους λέω παρατώντας τον Βασίλη κάτω. Σκατά κατάσκοποι είσαστε, αυτό είσαστε. Εγώ σας το λέω.

–Γιατί; απόρησε ο Πάνος Β.

–Γιατί εγώ έκανα πιο ανώτερη κατασκοπία από σας τα τσουτσέκια! τους κάνω θριαμβευτικά. Και τι βρήκα λέτε;

–Τι βρήκες; ρώτησαν οι τρεις με ένα στόμα.

–Βρήκα ότι τον περίφημο «γκόμενο» τον λένε όπως την Κάκια. Κι έχουν το ίδιο παρόνομα γιατί είναι ξαδέρφια – ηλίθιοι. Καταλάβατε;

Οι τρεις κατάσκοποι κοιτάχτηκαν αλαφιασμένοι. Με την ουρά στα σκέλια.

–Ξαδέρφια; ψιθύρισε ο Βασίλης έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

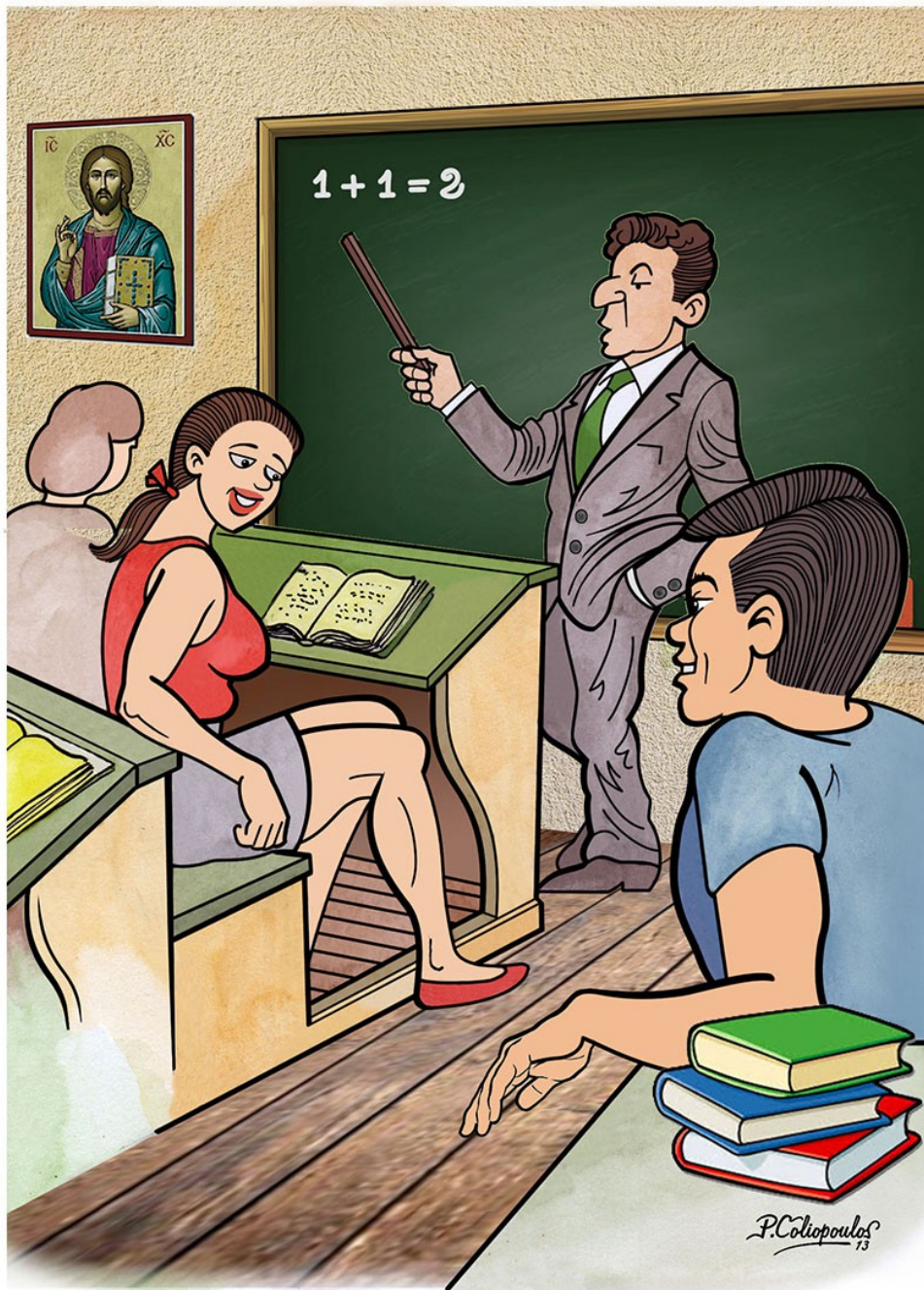
–Δυο αδερφών παιδιά, βλήματα!

Έπεσε μια βαριά σιωπή.

–Και τι πειράζει, είπε μετά ο Β. Μπορεί να 'ναι ξαδέρφια και γκόμενοι.

Εκεί πια σκοτωθήκαμε. Και δικαίως.

Η Μοιραία της Έυρης

ή Κατασιοπίας Συνέχεια

«**Η** Τρίτη και η Πέμπτη είναι οι δυσκολότερες τάξεις», δήλωνε ο πατέρας μου, που είχε κατά νου τις δικές του αρχαίες εποχές, τότε που στοίβαζαν έξι τάξεις σε μία και το 'λεγαν αυτό «σχολείο».

Για τις δυσκολίες δεν ήμουν βέβαιος αν συμφωνούσα μαζί του –προσωπικά έβρισκα όλες τις τάξεις το ίδιο, χάσιμο χρόνου– ωστόσο, το ότι βρισκόμουν επιτέλους στην Πέμπτη με χαροποιούσε ιδιαίτερα κι αυτό για ένα σωρό λόγους.

Πρώτ' απ' όλα γιατί έμπαινα πια στο «κλαμπ των Μεγάλων». Ανέβαινα στην εσωτερική ιεραρχία, πώς να το κάνουμε! Ένας άλλος λόγος ήταν βέβαια ότι, τώρα που θα συστεγαζόμασταν με την Έκτη θα βρισκόμουν κοντά στο καινούργιο μου (σεξο)είδωλο, την Άννα, με τα μαύρα του κοράκου μαλλιά και τα στηθάκια που φούσκωναν το μπλουζάκι σαν πορτοκάλια ώριμα. Οι προοπτικές λοιπόν διαγράφονταν λαμπρές.

Απ' την αρχή φάνηκε ότι η χρονιά αυτή θα 'ταν ξεχωριστή. Την πρώτη κιάλας μέρα ο κύριος Βύρων, ο δάσκαλός μας, μου άστραψε δυο κουδουνιστά χαστούκια, γιατί

έσπρωξα, λέει, τον επιμελητή που δεν μ' άφηνε να μπω στην τάξη στο διάλειμμα. Φυσικά, τη νύφη την πλήρωσε στο σκόλασμα ο φουκαράς ο επιμελητής, που στριμώχτηκε επιμελώς σε μια γωνιά και καταχεριάστηκε αναλόγως. Λίγες μέρες αργότερα, ο ίδιος κύριος Βύρων έκανε ντου στην πίσω αυλή και συνέλαβε επ' αυτοφώρω τον Πάνο Β. κι εμένα καθ' ον χρόνον –κατά τη συνήθειά μας– πυγμαχούσαμε, σύμφωνα μ' όλους τους κανόνες του Μαρκησίου Κουϊνσπερυ. Έχοντας επανειλημμένα επιδειξει ανταθλητικό πνεύμα, ο σεβαστός μας δάσκαλος, μας είχε απαγορεύσει αυτού του είδους την άθληση. Βάλθηκε λοιπόν να μας το υπενθυμίσει οργώνοντας τις παλάμες μας με τον τετράγωνο, σιδερένιο του χάρακα και φωνάζοντας με μάτια που γυάλιζαν από σαδιστική ηδονή.

–Μποξ θέλετε, ε; Να λοιπόν, προπόνηση για το μποξ!

Αυτό βέβαια κάθε άλλο παρά μας αποθάρρυνε, τώρα μάλιστα που υπήρχε και το στοιχείο της παρανομίας, που μας εξύψωνε ακόμα περισσότερο στα μάτια του γυναικείου πληθυσμού... Τι είναι μερικές ξυλιές και χαστούκια όταν αμείβεσαι μ' ένα θαυμαστικό χαμόγελο από την Κάκια, την Εύη, την Άννα;... Την Άννα ιδίως!

Δεν ξέρω τι είχε αυτό το κορίτσι που το 'κανε να ξεχωρίζει έτσι. Όμορφη δεν ήταν. Με μάτια κάπως γουρλωτά, με μαλλιά ίσια, που όπως τα τράβαγε πίσω και τα κολλούσε πάνω στο καύκαλο της έδιναν αγορίστικη όψη. Στόμα υπερβολικά μεγάλο και δόντια αραιά. Δεν είχε τίποτα το κλασικά ωραίο. Κι όμως, κύριε, αυτό το συνηθισμένο, έως άχαρο, πλάσμα πετούσε σπίθες κι άναβε φωτιές. Εικοσιδυό αρσενικοί μπόμπιρες της Ε' και ΣΤ' σπάζαν το κεφάλι τους, να βρουν τρόπο για να τραβήξουν την προσοχή της. «Άννα» από 'δώ, «Άννα» από κει... Ότι «παρανομία», καζούρα ή σκανδαλιά ετοιμάζε ο καθένας, φρόντιζε προηγουμένως να ειδοποιεί το ίνδαλμα αυτό των ονείρων του, να τον προσέξει, μην πάει χαμένη η ευκαιρία για επίδειξη.

Μέχρι στη μυστική σπείρα του «Μαύρου Ιππότη της Κατασκοπίας» την πήραμε –το μοναδικό θηλυκό μας μέλος. Για τέτοια ξεφτίλα μιλάμε!

Δεν ξέρω... είχε αυτό το κάτι. «Σεξ-απήλ» πες το, θηλυκότητα πες το, ζωικό μαγνητισμό... Όπως και να το πεις η αλήθεια ήταν ότι, ανάμεσα σ' όλα αυτά τα άγουρα κοριτσάκια, η Άννα, ήταν η μοναδική συνειδητή γυναίκα στις Ηνωμένες Τάξεις (κατά το «Ηνωμένες Πολιτείες»).

Στη διάρκεια του μαθήματος βρήκαμε χιλιάδες προφάσεις να πετάξουμε κάτι, δήθεν κατά λάθος, για να χωθούμε κάτω από το θρανίο και να ξεκλέψουμε μια λαθραία ματιά στα ωραία της μεριά που γυμνώνονταν μέχρι τη μέση, έτσι όπως καθόταν στο θρανίο. Στο διάλειμμα πάλι, πόσες μανούβρες, πόσες κομπίνες, ίσια για να τριφτούμε λίγο πάνω της, να την αγγίξουμε φευγαλέα, να νιώσουμε τη μαλακιά κι ελαστική σαν καουτσούκ σάρκα των στρογγυλών της στηθιών (οι άλλες, άντε, με το ζόρι να 'χαν στηθάκια ίσα με μια γομολάστιχα). Είχαμε παλαβώσει. Ακόμα και κείνοι –σαν ελόγου μου– που ήταν κατά κάποιον τρόπο «λογοδοσμένοι» δεν έμεναν άτρωτοι στην γοητεία της μικρής αυτής Κίρκης.

«Εντάξει» έλεγα του εαυτού μου. «Η Κάκια είναι η γυναίκα της ζωής μου. Η πρώτη και η τελευταία. Αλλά... ε, ρε και να μου δίνε σημασία η Άννα!»

Άλλο ο έρωτας, άλλο το «άλλο»! Έτσι, τα 'χα κανονίσει με τη συνειδησή μου κι ήμουν ήσυχος και γαλήνιος (τρόπος του λέγειν).

–Ε, και να την είχαμε την Άννα εδώ, μάγκες! αναστέναζε ο Θανάσης καθώς στούμπωνε το πριονίδι στο δοχείο της σόμπας.

Ήμασταν «συνεργείο» κείνη τη μέρα, στην αποθήκη πριονιδιού, στην πίσω αυλή. Ήταν αυτό ένα από τα καθήκοντα-προνόμια των αγοριών των δυο τελευταίων τάξεων. Κάθε μέρα οριζόταν ένα συνεργείο από δυο-τρεις νοματαίους που είχαν σαν αποστολή να ετοιμάζουν τις σόμπες για την επομένη. Η εργασία αυτή ήταν εξαιρετικά δημοφιλής, γιατί μας γλύτωνε από μισή ώρα βαρεμάρας, όταν ο δάσκαλος τέλειωνε με τη δική μας τάξη κι έπιανε την άλλη.

–Αχ και να την είχαμε εδώ!...

Ήμασταν τρεις κείνη τη μέρα. Ο Θανάσης, ο Γιάννης – που 'χε ξεμείνει στην Πέμπτη από πέρσι– κι εγώ.

–Σκάσε, ρε μαλάκα, και μας βάζεις ιδέες, τον αποπήρε ο Γιάννης.

–Γιατί ρε, εσύ δεν θα 'θελες να την είχαμε εδώ και να της κάναμε διάφορα;...

Πράγματα τελείως θεωρητικά βέβαια, αφού ακόμα δεν ήμασταν και τόσο σίγουροι για τη γεωγραφία του γυναικείου κορμιού.

Εν πάση περιπτώσει, ο σπόρος είχε πέσει και οι φαντασιώσεις μας φούντωναν και λαμπάδιαζαν στην ιδέα της γεύσης του απαγορευμένου καρπού. Δεν μας χώραγε πια ο τόπος.

Στο τέλος, ο Γιάννης πήρε την κατάσταση στα χέρια του.

–Ρε σεις, πότε είμαστε συνεργείο ξανά; ρώτησε.

–Το Σάββατο (ακολουθούσαμε ορισμένο πρόγραμμα).

–Εντάξει, ρε. Το Σάββατο θα φέρω την Άννα εδώ, επιτόπου.

Γυρίσαμε και τον κοιτάξαμε αποσβολωμένοι.

–Ε... εδώ;

–Επιτόπου! μας διαβεβαίωσε ο Γιάννης με ανωτερότητα. Θα δείτε.

Η αλήθεια είναι ότι δεν τον πολυπιστέψαμε. Βλέπεις, ο Γιάννης τα συνήθιζε κάτι τέτοια, για να μας εντυπωσιάζει, αλλά εννιά φορές στις δέκα έβγαινε άνθρακες ο θησαυρός. Όλο κάποιο εμπόδιο θα παρουσιαζόταν, όλο και κάτι απρόβλεπτο.

Ωστόσο, τη φορά αυτή το 'πε και το 'κανε. Το Σάββατο το πρωί, στο πρώτο διάλειμμα μας έπιασε ιδιαιτέρως.

–Μάγκες, η δουλειά που λέγαμε είναι μέσα στο σακί, μας ανακοίνωσε θριαμβευτικά. Την έπιασα και της είπα να

ζητήσει άδεια, να πάει για κατούρημα –δήθεν– όταν θα ’μαστε στο πριονίδι και μου είπε «εντάξει».

Τον κοιτάξαμε κατάπληκτοι.

–Αλήθεια, ρε Γιάννη;

–Σπαθί, άμα σας λέω...

–Και θα ’ρθει στο πριονίδι, ρε συ;

–Πες πως είναι κióλας.

Έπεσε μια μικρή, αμήχανη σιωπή. Η Άννα στο πριονίδι!

–Και τι θα κάνουμε, ρε σεις; αποτόλμησε δειλά την ερώτηση ο Θανάσης.

Ο Γιάννης δεν ήταν και τόσο σίγουρος γι’ αυτό.

–Θα δούμε..., είπε διστακτικά. Βλέποντας και κάνοντας.

Βλέποντας και κάνοντας.

Μέχρι να ’ρθει η ευλογημένη ώρα, να μας στείλει ο δάσκαλος για τις σόμπες, δεν μας χωρούσε ο τόπος. Πού μυαλό για μάθημα! Με τα μάτια μας κολλημένα πάνω στο αντικείμενο του πόθου μας προσπαθούσαμε να φανταστούμε το τι θα γινόταν μετά. Καμιά φορά ο δάσκαλος αποφάσισε να μας ελευθερώσει.

–Το συνεργείο στο πριονίδι.

Τιναχτήκαμε πάνω σαν ένας άνθρωπος κι ορμήσαμε στην πόρτα. Πριν την κλείσω πίσω μας σαν να μου φάνηκε πως έπιασα την Άννα να κλείνει το μάτι με σημασία.

Στην αποθήκη επικρατούσε ένας εκνευρισμός και μια αναταραχή καθόλου συνηθισμένα. Πηγαινοερχόμασταν σαν νευρόσπαστα, τακτοποιούσαμε τις σόμπες, γεμίζαμε τους κάδους πριονίδι, τους αδειάζαμε... Ούτε ξέραμε τι κάναμε.

Και προέκυψε βέβαια ξανά το αναπόφευκτο ερώτημα που μας τυραννούσε. «Τι κάνουμε;»

Ο Γιάννης, σαν πιο έμπειρος, το σκέφτηκε λίγο.

–Θα τη... φιλήσουμε, δήλωσε μετά.

–Πώς; ενδιαφέρθηκα να μάθω εγώ, που ήμουν το πιο «πρακτικό» μυαλό από τους τρεις.

Ο Γιάννης δεν ήταν και τόσο σίγουρος.

–Θα δούμε, είπε αβέβαια. Το πρόβλημα ήταν να τη φέρουμε εδώ, τώρα που τη φέραμε...

–Δεν τη φέραμε ακόμα.

–Θα 'ρθει, θα δείτε.

–Και τι θα της πούμε, δηλαδή; «Κάτσε να σε φιλήσουμε;»

Ο Γιάννης έξυσε το κεφάλι του.

–Θα της το φέρουμε με τρόπο...

–Τι τρόπο;

–Ξέρω κι εγώ;... Να της το φέρουμε με τρόπο...

–Να της πούμε ότι είναι για τη... συμμορία.

–Τι δηλαδή;

–Ξέρω 'γω, ρε μάπα; ξέσπασε ο Γιάννης. Βρες κάτι. Εσύ είσαι ο καλός μαθητής, άρα κι ο πιο έξυπνος. Εδώ σε θέλω τώρα! Κατέβαζε ιδέες.

Τι ιδέες να κατεβάσω, ο άμοιρος, ειδικά για κάτι που είχα μεσάνυχτα;

–Να της πούμε ότι είναι εκπαίδευση για την αντικατασκοπία, πρότεινα.

Οι άλλοι δυο ενθουσιάστηκαν.

–Μπράβο! Αυτό είναι! Εκπαίδευση. Έτσι θα μας καθίσει σίγουρα.

–Ναι, αλλά... ποιος θα της το πει;

–Εσύ, απάντησαν και οι δυο με μια φωνή.

Την πάτησα!

–Γιατί εγώ, ρε;

– Έχεις λέγειν, είπε ο Θανάσης.

– Κατεβάζεις ιδέες, είπε ο Γιάννης.

Δεν πρόλαβα να διαμαρτυρηθώ άλλο, γιατί εκείνη τη στιγμή μια σκιά σκέπασε την πόρτα και μια φωνή μας έκανε ν' αναπηδήσουμε.

– Τι κάνετε εσείς εδώ;

Του Θανάση τα πόδια κόπηκαν, χρειάστηκε να καθίσει στο πριονίδι γιατί θα 'πεφτε.

Η Άννα έβαλε τα γέλια.

– Μας έκοψες τη χολή, είπε ο Γιάννης. Νομίσαμε ότι ήταν ο δάσκαλος.

– Γιατί; Τι κάνατε, καπνίζατε; γέλασε η κοπέλα.

Αντάλλαξα μια ματιά με το Γιάννη.

– Μπα... τίποτα, τίποτα, είπε αυτός. Να... το πριονίδι...

Μια πονηρή αστραπή πέρασε από τα μάτια του κοριτσιού.

– Μόνο το πριονίδι;

Ήταν η στιγμή να πάρω στα χέρια μου την κατάσταση. Φόρεσα το «κατασκοπικό» μου ύφος, τράβηξα κι ένα χαμόγελο αλλά Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ και είπα:

– Όχι μόνο το πριονίδι βέβαια... Το πριονίδι είναι η κάλυψη.

– Για τι πράγμα;

Άφησα να περάσει λίγο για περισσότερο εφέ και μετά πέταξα το μονοσύλλαβο:

– Κατασκοπία!

Μας κοίταξε διαδοχικά, σέρνοντας το απορημένο βλέμμα της από τον ένα στον άλλο και σταματώντας ξανά σε μένα, απ' όπου ξεκίνησε.

– Τι κατασκοπία; έκανε.

–Κατασκοπία, επανέλαβα εγώ. Βλέπεις, εδώ είναι που καταστρώνουμε τα σχέδιά μας, οργανώνουμε τη συμμορία, εκπαιδεύομαστε στα μυστικά όπλα, βρίσκουμε τα συνθήματα... Τέτοια κόλπα.

Δεν ξέρω αν το 'χαψε, μια φορά η γυναικεία της περιέργεια τσιγκλίστηκε.

–Για φαντάσου! είπε. Και τι... εκπαίδευση κάνετε σήμερα;

Αντάλλαξα μια κλεφτή ματιά με τον Γιάννη. Μου 'κανε νόημα να μπω στο «ψητό».

Πήρα μια βαθιά ανάσα.

–Γι' αυτό σου 'παμε να 'ρθεις και συ..., άρχισα. Σκεφτήκαμε ότι... ότι θα 'πρεπε να σ' εκπαιδεύσουμε και σένα.

Πλατύ χαμόγελο.

–Ε, τι περιμένουμε;

Ξεροκατάπια. Τώρα έρχονταν τα δύσκολα. Ξανακοίταξα κατά το Γιάννη για βοήθεια, αλλά αυτός περιοριζόταν στο να μου κάνει νοήματα. Αναστέναξα.

–Εντάξει, είπα με φωνή που δεν διεκδικούσε βραβείο σταθερότητας. Ένας από μας θα πάει στη γωνία, να κατασκοπεύει μην μας πιάσουν κι οι άλλοι δυο θα σ' εκπαιδεύσουν στα... κόλπα.

Η κοπέλα δίστασε.

–Το σοϊ εκπαίδευση είναι αυτή; ρώτησε καχύποπτα.

–Είναι η επιχείρηση «Μάτα Χάρι», την πληροφορήσα ενώ η καρδιά μου έκανε τούμπες.

–Δηλαδή;

–Θα δεις, θα δεις...

Ο Γιάννης στράφηκε στον διαλυμένο Θανάση.

–Εσύ, στη γωνία σκοπός, διέταξε.

–Γιατί εγώ, ρε; διαμαρτυρήθηκε αυτός.

–Μετά αλλάζουμε, ρε μαλάκα, του κάνει ανυπόμονα καθώς τον έσπρωχνε έξω από την αποθήκη.

Τώρα τα δύσκολα. Ο Γιάννης μου τράβηξε μια σκουντιά, αλλά εγώ είχα παγώσει ολόκληρος. Το θράσος μου μέχρι κει με πήγαινε και τέρμα. Ολική παράλυση!

–Θα μου πείτε ή θα φύγω; είπε λίγο εκνευρισμένη η Άννα.

Ο Γιάννης, βλέποντας ότι δεν γινόταν προκοπή με μένα, αποφάσισε να πάρει την κατάσταση στα χέρια του.

–Χμμμ, χμμμ..., έκανε. Λοιπόν, να πούμε... Εκπαίδευση. Κοίτα να δεις... Λοιπόν, στην κατασκοπία έχουμε πολλά... Επικίνδυνο πράγμα... Κατάλαβες;

–Όχι.

–Μάλιστα... Λοιπόν, είπαμε, η κατασκοπία είναι επικίνδυνο πράγμα... Τώρα εσύ, γυναίκα, να πούμε... Ακόμα χειρότερα... Κατάλαβες; Πλην όμως, μέγα πλεονέκτημα... Το βλέπουμε και στο σινεμά... Εκεί που οι άντρες αποτυχαίνουν, να πούμε, οι γυναίκες έτσι κουνάνε το δαχτυλάκι και πάει, το πήραν το μυστικό... Κατάλαβες;

–Όχι.

Κατάφερα να ξαναβρώ τη φωνή μου, έστω κι αν δεν ήταν πολύ αναγνωρίσιμη.

–Όπως η Μάτα Χάρι, είπα.

–Δεν το είδα το έργο, είπε το ζών.

Ο Γιάννης σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό.

–Ρε παιδί μου, πώς να στο πω;... έκανε. Χρειάζεσαι εκπαίδευση στα δύσκολα, να πούμε... Κατάλαβες; Να ξέρεις πώς ν' αντιμετωπίσεις τον κατάσκοπο.

Η Άννα μας εξακολουθούσε να μην το πιάνει.

Ξεροκατάπια.

–Παραδείγματος χάριν, κροάκισα. Όταν κάποιος πάει να σε... να σε... να σε φιλήσει...

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

–Θα του ρίξω κλωτσιά στο καλάμι, δήλωσε κατηγορηματικά.

–Όχι... δεν κατάλαβες, είπα. Αφού, είπαμε, κάνουμε κατασκοπία. Εσύ πρέπει να τον ξεγελάσεις, για να κλέψεις το μυστικό... Άρα, τι θα κάνεις;

–Τι θα κάνω;

–Θα τον... θα τον αφήσεις να σε... φιλήσει.

Η Άννα αγρίεψε.

–Να με φιλήσει!!!

–Δήθεν, δηλαδή, βιάστηκα να τα μπαλώσω. Δήθεν... Κατάλαβες; Ίσα για να τον ξεγελάσεις.

Ο Άννα συννέφιασε ακόμη περισσότερο.

–Δεν ήξερα ότι είχε και τέτοια η Κατασκοπία.

–Εμείς να δεις τι τραβάμε! την παρηγόρησε ο Γιάννης. Εκεί να δεις εκπαίδευση!

–Έτσι είναι, σιγοντάρια κι εγώ. Ενώ στη δική σου την περίπτωση το πράγμα είναι εύκολο.

–Τι εύκολο δηλαδή;

–Εκπαίδευση! λέει ο Γιάννης. Εκπαίδευση. Να 'σαι έτοιμη για κάθε ενδεχόμενο, να πούμε.

–Δηλαδή;

–Να... Εμείς θα κάνουμε ότι είμαστε οι κατάσκοποι, κατάλαβες; Κι εσύ... Τέλος πάντων... Κατάλαβες;

Το κορίτσι του 'ριξε μια σκοτεινή ματιά.

–Ελπίζω να μην κατάλαβα, του κάνει.

–Είναι απλό, την καθυσόχασε ο Γιάννης. Θα δεις... Εσύ θα κάθεται εκεί... Εμείς... Εμείς θα σου δείξουμε... Εντάξει;

Δεν φαινόταν και τόσο ενθουσιασμένη.

–Θα δούμε, είπε επιφυλακτικά.

–Ωραία, είπε ο Γιάννης. Λοιπόν... Κοίτα να δεις... Εγώ, να πούμε, είμαι ο... ο... κα... κατάσκοπος. Λοιπόν... Εγώ σε πλησιάζω... και... και...

Μη βρίσκοντας άλλα λόγια σκύβει ξαφνικά και της σκάει ένα φιλί στο μάγουλο. Την κούφανε την κοπέλα! Μονομιάς το πρόσωπό της κοκκίνισε, τα μάτια της άστραψαν και για μια στιγμή μου φάνηκε ότι θ' άρχισε να βγάζει καπνό απ' το κεφάλι.

–Σαν δεν ντρεπόσαστε! πατάει τις φωνές. Παλιοαλήτες, ε, αλήτες!

Έτρεξε στην πόρτα.

–Θα σας κανονίσω εγώ στον κύριο, πέταξε πριν εξαφανιστεί τρέχοντας.

Μείναμε αποσβολωμένοι, κεραυνόπληκτοι, στα κρύα του λουτρού και βέβαια χεσμένοι απ' το φόβο. Την είχαμε πατήσει άγρια. Αυτό ήταν!...

–Τι... τι έγινε; ψέλλισε ο Γιάννης σαστισμένος.

–Τι έγινε, ρε, τι έγινε; φώναξε κι ο Θανάσης που έτρεξε ανταριασμένος.

Τον ενημερώσαμε.

–Και τώρα τι γίνεται;

–Λες να τα πει σ' αυτόν τον μαλάκα το δάσκαλο;

–Έτσι είπε.

–Τη βάψαμε!

–Θα με σκοτώσει ο πατέρας μου.

–Γιατί, ρε; Τι κάναμε; Τίποτα δεν κάναμε.

–Εγώ πάντως, δήλωσε ο Θανάσης μισοκακόμοιρα, δεν έκανα τίποτα και δεν ξέρω τίποτα. Εγώ είχα πάει στον καμινέ.

–Της αδερφής σ’ τ’ απαντό, τσόγλανε! φώναξε ο Γιάννης έξαλλος. Που πας να τη βγάλεις και λάδι από πάνω...

–Αφού δεν έκανα τίποτα, ρε!

–Αυτό θα το δούμε.

Περάσαμε το υπόλοιπο πρωινό με την ψυχή στο στόμα περιμένοντας την κλήση απ’ τον δάσκαλο δια τα περαιτέρω. Δηλαδή, εδώ σηκώνει ίσα με δεκαπέντε χαρακιές ο καθένας; Μπορεί κι αποβολή; Αποβολή στο Δημοτικό; Θα μας σκοτώσουν οι πατεράδες μας. Εκτός κι αν μας διώξει «δια παντός»... Απ’ όλα τα σχολεία...

Στο διάλειμμα δεν έγινε τίποτα. Καθόμασταν σ’ αναμμένα κάρβουνα, αλλά κανείς δεν μας φώναξε στο γραφείο για ανάκριση, δίκη, καταδίκη και τουφέκισμα. Επιστρέψαμε στην τάξη για την επόμενη ώρα, σαν βρεγμένες γάτες, αλλά και πάλι δεν είδαμε τίποτα ανησυχητικά σημάδια. Κάθε λίγο ξεκλέβαμε και καμιά ματιά προς την Άννα, που φαινόταν ασυνήθιστα σοβαρή κι απόμακρη. Ούτε νάζια, ούτε γελάκια, ούτε τίποτα. Μπορεί να μην το ’χε πει ακόμα του δάσκαλου, να περίμενε το σκόλασμα. Αλλά και το σκόλασμα ήρθε και πάλι τίποτα δεν έγινε. Η Άννα πήρε τη σάκα της κι έφυγε, χωρίς να πλησιάσει τον δάσκαλο, ενώ αυτός ο τελευταίος δεν έκανε καμιά κίνηση να μας κρατήσει.

–Ωραία, δεν είπε τίποτα, λέω στους άλλους ανήσυχους συμμορίτες.

–Μπορεί όμως να το πει του πατέρα της, σκέφτηκε ο Γιάννης. Οπότε την έχουμε διπλά βαμμένη.

Αλλά ούτε αυτό έγινε. Την επομένη, όπως και τις μέρες που ακολούθησαν, τα πράγματα ήταν ήσυχα και φυσιολογικά. Αν εξαιρέσει κανείς το ότι η Άννα έπαψε να μας μιλάει, όλα ήταν όπως πριν. Για καμιά-δυο βδομάδες η κατάσταση ήταν στάσιμη. Μετά, μια μέρα που ήμασταν πάλι οι τρεις «συνεργείο», έλεσε η μπόμπα.

–Τι κάνετε εσείς εδώ; ήρθε καμπανιστή η φωνή απ’ την πόρτα και μας έκανε ν’ αναπηδήσουμε.

Ήταν, ούτε λίγο ούτε πολύ, η Άννα των ονείρων μας, που στεκόταν εκεί και μας ατένιζε χαχανίζοντας διαβολικά, κατευχαριστημένη από τον εαυτό της.

–Τι θες εδώ πέρα; την αποπήρε ο Γιάννης.

–Ήρθα να δω τι μαγειρεύετε.

–Πριονίδι μαγειρεύουμε, θες λίγο;

Η κοπέλα έσκασε ένα από τα διάσημα χαμόγελά της.

–Μου 'χετε κακιώσει, ε;

Τσιμουδιά εμείς.

–Τι... έχουμε κόψει φιλία;

Το πριονίδι μας εμείς.

–Δε μου μιλάτε δηλαδή;

Τις πάπιες εμείς. Τι διάολο ήθελε αυτή τώρα;

Η Άννα μπήκε μέσα στην αποθήκη και πήγε να καθίσει πάνω σ' ένα ντενεκέ. Με την άκρη του ματιού μου άρπαξα τη λάμψη μερικών εκατοστών μεριών που ξεσκεπάστηκαν με την κίνηση. Πίσω μου σ' έχω Σατανά!

–Εγώ πάντως ήρθα για... εκπαίδευση.

Σταματήσαμε το βασάνισμα του πριονιδιού και οι τρεις την ίδια στιγμή, σαν συνεννοημένοι. Αλληλοκοιταχτήκαμε, την κοιτάξαμε καλά-καλά, αλληλοκοιταχτήκαμε ξανά...

–Τι εκπαίδευση; την αποπήρε ο Γιάννης (που το 'φερνε πιο βαριά απ' όλους μας). Την άλλη φορά ήθελες να μας καρφώσεις στο δάσκαλο.

–Δεν σας κάρφωσα όμως.

Ο Γιάννης έξυσε το κεφάλι του.

–Δεν ξέρω..., έκανε διστακτικά.

Η Άννα σηκώθηκε απ' τον ντενεκέ, το θέαμα πήγε περίπατο.

–Αποφασίστε, είπε. Δεν έχουμε πολλή ώρα. Τι θα γίνει, θα με ξαναπάρτε στην Κατασκοπία ή όχι;

Η απόφαση πάρθηκε εν ριπή οφθαλμού από την ολομέλεια της συνέλευσης, σε μια επίδειξη πρωτοφανούς ομοφωνίας, και η Άννα αποκαταστάθηκε πλήρως και θριαμβευτικά στην πρωτινή της θέση. Αμέσως στείλαμε τον Θανάση –πάλι τον Θανάση– να φυλάξει σκοπός κι αρχίσαμε την εκπαίδευση.

–Λοιπόν, λέει ο Γιάννης. Όπως είπαμε και την άλλη φορά, να πούμε, έρχεται ο Κατάσκοπος να σε φιλήσει... Εντάξει;

–Εντάξει.

Πιο προσεκτικός τώρα ο Γιάννης –είχε καεί στον χυλό– σκύβει και της απιθώνει ένα φιλή στο μάγουλο.

Η Άννα βράχος, εκεί, στο καθήκον.

–Τώρα... τώρα, ε... εσύ...

–Τι εγώ; απόρησε η κοπέλα.

–Το κο... κόλπο, εξήγησε ο εκπαιδευτής. Τι θα κάνεις;

–Τι θα κάνω;

–Δεν είπαμε; Τον... τον φιλάς κι εσύ... για να... να τον ξε... ξεγελάσεις.

Η Άννα δεν είχε πρόβλημα. Κάνει μια έτσι και του σκάει κι αυτή ένα φιλή στο μάγουλο.

–Τώρα και στον... άλλο κατάσκοπο, διατάζει ο Γιάννης.

Ο άλλος κατάσκοπος ήταν έτοιμος να λιποθυμήσει.

Η Άννα με πλησίασε, σούφρωσε τα χειλάκια της και τ' απίθωσε στο μάγουλό μου. Χρειάστηκε να καθίσω σ' έναν ντενεκέ, γιατί δεν με βαστούσαν τα πόδια μου.

Ξαφνικά... η φωνή του Θανάση!

–Σύρμα!

Η Άννα εξαφανίστηκε ως δια μαγείας στις τουαλέτες που βρίσκονταν (ευτυχώς) δίπλα στην αποθήκη του πριονιδιού, η ζαλάδα διαλύθηκε...

Ο δάσκαλος!

Ο κύριος Βίκτωρ μπήκε σαν σίφουνας στην αποθήκη σούρνοντας ξοπίσω του από τ' αφτί τον δύστυχο Θανάση που φώναζε: «Εγώ δεν έκανα τίποτα, κύριε, εγώ δεν έκανα τίποτα».

–Τι κάνετε εδώ, βρε; μπουμπούνισε απειλητικά ο πνευματικός μας πατέρας.

–Ετοιμάζουμε τις σόμπες, τον πληροφόρησε με τερατώδη απάθεια ο Γιάννης.

Ο Βίκτορας επιθεώρησε το καμαράκι από πάνω μέχρι κάτω (ψάχνοντας για πτώματα;), δεν βρήκε τίποτα το επιλήψιμο, αλλά δεν φαινόταν και να πείθεται για την αθωότητά μας.

–Εσείς κάτι έχετε σκαρώσει, φώναξε.

–Εμείς; χαμογέλασα εγώ ξέψυχα (πού βρήκα τη δύναμη;).

Άλλο που δεν ήθελε ο δάσκαλος για να ξεσπάσει.

–Με ειρωνεύεσαι, βρε αναισθητε; μου κάνει βουτώντας με από τ' αφτί. Με ειρωνεύεσαι;

–Όχι, κύριε...

–Είσαι αντάρτης, ε; Αντάρτης. Άνοιξε το χέρι...

Χραπ!

–Και τ' άλλο.

Χραπ!

–Το άλλο.

Χραπ, χρουπ, χραπ!

Όταν έφυγε αφήσαμε έναν τεράστιο στεναγμό ανακούφισης. Για πρώτη φορά δεν μ' ένοιαζε που έφαγα ξύλο άδικα.

–Φτηνά τη σκαπουλάραμε, σχολίασε ο Γιάννης.

–Ναι, καλά, κλαψούρισε ο ταλαίπωρος Θανάσης. Εγώ όμως... χέστηκα πάνω μου.

Η εκπαίδευση της Άννας σταμάτησε εδώ. Δεν ξανατολήσαμε άλλη απόπειρα. Η δική μας όμως μόλις άρχιζε. Η αρχή είχε γίνει και η θύμηση της Βασίλισσας του Πριονιδιού θα έμενε για πάντα χαραγμένη στη μνήμη μας –καλή της ώρα, όπου κι αν βρίσκεται.

Parlez-vous Français?

A π' όσο θυμάμαι, αν θυμάμαι, η απόφαση πάρθηκε κάπως έτσι. Οικογενειακώς και βεβαίως ερήμην του άμεσα ενδιαφερομένου.

–Οι ξένες γλώσσες είναι απαραίτητες.

–Το δίχως άλλο, το δίχως άλλο.

–Το παιδί...

–Ε;...

–Πρέπει...

–Τι;

–Μίαν ξένην γλώσσαν!

Ο πατέρας μου δίπλωσε την πετσέτα του κι αποτελείωσε το κρασί του.

–Χμ, άσε... Θα πληροφορηθώ εγώ.

Μερικές μέρες αργότερα είχαμε την επίσημη ανακοίνωση.

–Γαλλικά.

–Γαλλικά;

–Γαλλικά. Ρώτησα δεξιά κι αριστερά, ανθρώπους με μόρφωση και θέση στην κοινωνία. Ε, λοιπόν όλοι συμφω-

νούν επ' αυτού. «Η Αγγλική», είπαν, «είναι η γλώσσα του εμπορίου. Η Γερμανική είναι η γλώσσα της επιστήμης. Η Γαλλική είναι η γλώσσα του σαλονιού».

Αμάααν!

–Και τι σχέση έχω εγώ με τα σαλόνια, μπαμπά;

Ο πατέρας μου με κοίταξε αυστηρά.

–Πάψε εσύ, δεν ξέρεις, είσαι μικρός.

–Μη στενοχωρείς τον πατέρα σου, πετάχτηκε η μάνα μου.

–Είναι το ευχαριστώ για τις θυσίες...

–Κάνε παιδιά σου λέει...

–Μα...

–Σιωπή. Φάε τη σούπα σου.

–Δε θέλω.

–Θα τη φας.

Σιχτίριζα από μέσα μου, αλλά τι να γίνει; Ο νόμος είναι με τον πιο δυνατό κι ας λένε οι φυλλάδες: «Η Δικαιοσύνη εθριάμβευσεν».

–Το κλειδί είναι η γαλλική γλώσσα, συνέχισε ο πατέρας μου. Ακριβώς αυτό μου είπε κι ο καθηγητής Ματσούκας. Άμα μάθει κανείς γαλλικά μετά οι άλλες γλώσσες είναι παιχνιδάκι.

Τον κακό του τον καιρό του λέω σήμερα του καθηγητή Ματσούκα, αλλά τότε τι να του 'λεγα; Ανακάτευα τη σούπα μου με το κουτάλι και διαολόστελνα τον πελαργό που μ' έφερε σ' αυτόν τον άχαρο κόσμο για να τυραγνιέμαι.

–Βρήκα και μια δασκάλα που μου συνέστησαν θερμώς. Έχει διδάξει παιδιά των καλύτερων οικογενειών. Πρώτης τάξεως κυρία! Θα 'ρθει αύριο τ' απόγευμα.

Γύρισε προς το μέρος μου.

–Είδες, βρε λούστρο, τι θυσίες κάνουμε για να γίνεις άνθρωπος; Να δούμε, θα μας δώσεις κανένα ποτήρι νερό στα γεράματα;

«Έτσι να πάτε εσείς κι έχετε να δείτε πολλά ποτήρια!» μουρμούραγα εγώ (μέσα μου).

Και δυνατά:

–Ε, καλά τώρα, μπαμπά!...

–Λοιπόν, θα μάθεις γαλλικά, να γίνεις άνθρωπος.

–Δε θέλω.

–Τον κακό σου τον καιρό!

–Μη στενοχωρείς τον πατέρα σου.

–Δε θέλω γαλλικά, επέμεινα εγώ. Θέλω να μάθω... αφρικανικά.

–Ε;!

–Τι έκανε λέει;!!!

–Άμα μεγαλώσω, τους εξήγησα, θα πάω στη ζούγκλα να γίνω Ταρζάν. Ε, πρέπει να μάθω αφρικανικά.

Ήμουν βλέπεις τεσσάρων χρονών, με το ζόρι.

Ο πατέρας μου έσκασε στα γέλια.

–Τι λες, βρε λουστράκο! Σοβαρές δηλώσεις μας κάνεις!

–Αυτά που διαβάζει φταίνε, πετάχτηκε η βασιλομήτωρ. Αυτά τα τρομακτικά που του παίρνουν τα μυαλά.

(Είχα, βλέπεις την τύχη να μάθω ανάγνωση πολύ πριν πάω σχολείο –στο οποίο, σημειωτέον, δεν έμαθα τίποτα περισσότερο, από πλευράς χρησιμότητας τουλάχιστον).

–Από αύριο ο «Ήρωας» κόβεται, δήλωσε ο πατέρας μου. Θα μάθεις γαλλικά.

–Α, όχι τον «Μικρό Ήρωα»! πετάχτηκα όρθιος εγώ. Δεν θα το κάνεις αυτό...

Ο πατέρας μου έπαιζε κουτοαθώα με τον αναπτήρα του.

–Εκτός εάν... Εκτός εάν βάλεις μυαλό κι αποφασίσεις να γίνεις άνθρωπος. Οπότε... θα το ξανασκεφτώ.

–Ότι θέλεις, μόνο τον «Ήρωα»...

–Ε, τότε συμφωνήσαμε. Θα μάθεις γαλλικά. Άλλωστε (έκλεισε το μάτι στη γυναίκα του) και στη ζούγκλα γαλλικά μιλάνε. Τη γλώσσα του σαλονιού.

Αυτό το «σαλονιού» ήταν που μου τα σκάτωνα, διάολε! Δηλαδή, να το πάρουν είδηση και οι μάγκες στη γειτονιά, να με πιάσουν στην καζούρα.

Κείνο τ' απόγευμα πήγα να βρω τη συμμορία με το κεφάλι γεμάτο μαύρες σκέψεις. Άκου εκεί, γαλλικά! «Τη γλώσσα του σαλονιού»!!!

Μπάλα παίζαν οι φιλαράκοι, τους κατάφερα να με βάλουν και μένα μέσα, κλωσήσαμε, φωνάξαμε, τσακωθήκαμε... Τα γνωστά.

–Άμα δεν ξέρεις μπάλα, ρε, να μην παίζεις.

–Εγώ, ρε, δεν ξέρω μπάλα;

–Ναι, ρε, εσύ.

–Όχι, εσύ.

–Τι έχουμε, ρε;

–Ξύλο!

Με το παιχνίδι ξέχασα τα βάσανά μου. Βγήκε και η γεροντοκόρη η Μπέμπα και πάτησε τις τσιριξιές.

–Παλιόπαιδα, να πάτε να παίξετε στα σπίτια σας.

–Πήγαμε, αλλά μας έδιωξαν.

–Να ξαναπάτε.

–Άντε πάαινε, κυρά μου. Σε πειράξαμε; Δεν σε πειράξαμε.

–Με πειράξατε.

–Τι κάναμε; Εμείς στο οικόπεδο παίζουμε, στο σαλόνι σου παίζουμε;

–Παλιοαλήτες! Άμα την πιάσω τη βρωμομπάλα σας κομμάτια θα την κάνω.

–Καλά, άμα την πιάσεις...

Και να δεις που την έπιασε, η παλιοσκρόφα! Μετά από ένα φαλτσαριστό βολέ αριστερό του Νικολάρα, που δεν κατάφερε ν' αποκρούσει ο Θυμιάκης, φεύγει το άτιμο το τόπι και πάει και πέφτει τσιφ, συστημένο, πάνω στις γλάστρες της μέγαιρας. Μέχρι να συνειδητοποιήσουμε τι έγινε, η γεροντοκόρη είχε βγει σαν σίφουνας και μ' ένα πελώριο τραπεζομάχαιο έκανε τη μπάλα μας κομμάτια. Έτσι, εν ψυχρώ, μπροστά στα μάτια μας!

–Άει στο διάλο, μωρή ντιβανοκασέλα, της φωνάζει ο Σταύρος. Τώρα τι κατάλαβες, μωρή; Ε, τι κατάλαβες;

–Ξαναπαίξτε ντε!

–Δε φταίει αυτή, λέει ο Νικολάρας γραπώνοντας απ' το σβέρκο τον φουκαρά τον Θυμιάκη, που προσπαθούσε να την κοπανίσει διακριτικά. Δε φταίει αυτή. Αυτός ο μαγάσας φταίει που δεν την έπιασε.

–Πού να την πιάσω, ρε Νικολάρα; κλαπούρισε ο Θυμιάκης. Αφού ήταν βολίδα. Πιανόταν; Δεν πιανόταν.

Ο Νικολάρας κολακευμένος τον άφησε.

–Τι θα πει... Έπρεπε να κάνεις μπλονζόν.

Και του τράβηξε και μια ελαφριά κατραπακιά, για να 'χει τη συνείδησή του, ως αρχηγός, ήσυχη.

–Και τώρα τι κάνουμε;

–Πάμε στα σκαλιά να σας πω το πολεμικό με τον Τονυκέρτις που είδα χθες, διέταξε ο Νικολάρας.

Καθίσαμε λοιπόν στα πίσω σκαλιά του μπακάλικου του κυρ-Βασίλη του Αούτου κι ο Νικολάρας πήρε να μας περιγράφει το επικό έπος «Δάφνες στη Λάσπη», όπου το παλικαράκι, ο πρωταγωνιστής, αφού σκότωσε δεν ξέρω κι εγώ πόσους Γιαπωνέζους και σήκωσε την αμερικάνικη σημαία στην Ιβοζίμα, μετά πήρε την κάτω βόλτα, έμπλεξε και κα-

τέληξε στη λάσπη, σαν κουρέλι που το πετάν αφού το χρησιμοποίησουν.

Συναρπαστικό το έργο, ακόμα πιο συναρπαστικός ο Νικολάρας, αλλά εμένα, μέσα από εκρήξεις χειροβομβίδων και τερετίσματα πολυβόλων, ξεπρόβαλε ξανά και ξανά το πρόβλημά μου. Γαλλικά! Φτου, γαμώ το στανιό μου, γαμώ!

Ο Νικολάρας τελείωσε την αναπαράσταση με μια μεγαλειώδη έκρηξη ακολουθούμενη από τον ύμνο των Πεζοναυτών.

–Ρε Νικολάρα, του κάνω. Εσύ θα ξέρεις, δε μπορεί... Τι άνθρωποι ζουν στη ζούγκλα, ρε Νικολάρα; Άγγλοι, Γάλλοι;...

Ο Νικολάρας ξαφνιάστηκε.

–Στη ζούγκλα; έκανε ξύνοντας το κεφάλι του. Στη ζούγκλα... Αμερικάνοι είναι, ρε, στη ζούγκλα.

–Τι λες, ρε; πετάχτηκε ο Σταύρος (που μάθαινε αγγλικά). Άγγλοι είναι.

–Όχι, ρε... Ιταλοί.

–Σιγά να μην είναι μακαρονάδες, ρε! Άει σιχτίρ, χαζέ.

–Ρε μπούφοι, είπε ο Νικολάρας. Δεν είδατε, ρε, στο σινεμά; Ο Τζωννυβαϊσμούλλερ τι είναι, ρε νούμερα; Αμερικάνος δεν είναι;

–Αμερικάνος, Αμερικάνος! συμφώνησε η ομήγυρη.

Ο Νικολάρας στράφηκε σε μένα.

–Αλλά εσύ, γιατί ρωτάς;

Έκανα το μοιραίο λάθος.

–Να, λέω, θέλουν να με βάλουν στα γαλλικά και λέει ο πατέρας μου ότι και στη ζούγκλα γαλλικά μιλάνε...

–Όχι ρε!;...

–Μιλάς σοβαρά;

–Θα στο κάνουν, ρε, αυτό το ρεζιλίκι;

- Ρε, σαν τα κορίτσια, ρε;
- Ρε, θα σε κάνουν σκυλάκι του καναπέ;
- Λουλού!
- Άμα μάθεις γαλλικά να φύγεις απ' τη συμμορία.
- Ρε παρλεβού φρανσέ; Ρεζίλης, ρε, πάει!...
- Ήσουν που ήσουν σοκολατόπαιδο...

Εδώ φτάσαμε στο σημείο που συνήθως πλακωνόμασταν.
Όπερ και εγένετο.

* * *

Πέρασαν τέσσερα χρόνια από τότε. Τέσσερα χρόνια καθημερινού μαρτύριου με τη μαντάμ Νίνα, τη δασκάλα μου, που παρ' ότι ήταν γλυκύτετος άνθρωπος την άτιμη τη γλώσσα δεν κατάφερε να με κάνει να τη χωνέψω.

«Becassine dit bonjour aux petits oiseaux...» Άει στο διάλο!

Και να 'χεις και τον Σταύρο να σε πλατεύει.

-Πώς θα πεις, ρε, γαλλικά «Get your gun stranger»;

-Prends ton arme étranger.

Ο Σταύρος έσκαγε στα γέλια.

-Μπου-μπουουουμπουμπου τατατά! Καλέ σώω-ωωπα! Μας φόβισες.

Βέβαια κει πάνω πλακωνόμασταν, αλλά τι τα θες, ξεφτιλισμένη γλώσσα, δεν την μπορούσα.

-Βρε, θα συγκεντρωθείς να γίνεις άνθρωπος; έλεγε και ξανάλεγε ο πατέρας μου.

-Αφού δεν τα χωνεύω...

-Τον κακό σου τον καιρό!

-Ν' ακούς τον πατέρα σου, συμπλήρωνε η μάνα μου. Το καλό σου θέλουμε.

–Όλα τα συχώρεσε ο θεός, μονάχα την αχαριστία δεν συχώρεσε.

(Άλλοτε πάλι ήταν η «ψευτιά», η «κλεψιά» κι άλλα τέτοια, ανάλογα με τις ηθικοπλαστικές ανάγκες της στιγμής).

Στη Δευτέρα Δημοτικού η μαντάμ Νίνα ερωτεύθηκε έναν ανθυπασπιστή του πυροβολικού και μας άφησε, οπότε πάρθηκε η απόφαση, πάλι ερήμην του ενδιαφερομένου, να συνεχίσω στο Γαλλικό Ινστιτούτο.

–Τελειώνοντας το Γυμνάσιο θα 'χεις και το δίπλωμα των γαλλικών από το Ινστιτούτο, εξήγησε η μητέρα μου.

–Μάθε τέχνη κι άστηνε, που 'λεγε κι ο μακαρίτης ο θείος ο Φίλιππας, συμπλήρωσε ο πατέρας μου.

Εμένα μου λες μάθαινα! Ότι άρπαζα στα πεταχτά κι αυτό όταν κουτσοπρόσεχα. Ρωτάς αν είχα ανοίξει κανένα ρημαδοβιβλίο ποτέ; Αλλά αφού είχε παρθεί η απόφαση «να γίνω άνθρωπος» τι μπορούσα να κάνω;

Η πρώτη χρονιά στο Ινστιτούτο ήταν κόλαση. Είχαμε μια γριά στρίγκλα –ακόμα τη βλέπω στον ύπνο μου και τινάζομαι– που απ' την πρώτη στιγμή με είχε βάλει στην μπούκα. «Mais, monsieur, faites attention!», «Taisez-vous, monsieur», «Encore vous, monsieur?!» Άκουγα «monsieur» και μ' έκοβε σύγκρυο. Άει σιχτίρ!

Στην Πέμπτη Δημοτικού, ως μεγάλος πλέον (κι επομένως μάγκας) πήρα και την απόφαση να μην αφήσω καμιά γηραιά κυρία να μου την ξαναβγει με κόκκινο, γαλλιστί ή ελληνιστί. Έκανα και σχέδια όλο το καλοκαίρι τι θα 'λεγα αν μου 'λεγε αυτό, πώς θ' απαντούσα αν μου 'λεγε εκείνο. Στα τελευταία, αν μου παρακόλλαγε, μπορεί να της πέταγα και κανένα «Άντε και χάσου, μωρή παντόφλα», να ξεμπερδέψω μια και καλή. Εντάξει, ο πατέρας μου θα χάλαγε τον κόσμο, αλλά θα του πέρναγε. Τι, παιδάκια ήμασταν πια, να μας εξευτελίζει η κάθε αζήτητη σακαφιόρα;

Δυστυχώς ή ευτυχώς τα πλάνα μου αυτά πήγαν στράφι,

γιατί η στρίγκλα μας είχε αποχαιρετήσει. Πήρε τη σύνταξή της και γλιτώσαμε κι εμείς κι αυτή. Αλλά...

Κοντός ψαλμός αλληλουία!

Η αντικαταστάτριά της ήταν ακριβώς το αντίθετο απ' την παλιόγρια, στο σουλούπι τουλάχιστον. Νέα, μόλις είχε πάρει το δίπλωμά της, μέτρια στο ανάστημα, καστανόξανθη, με αρμονικό πρόσωπο που θα μπορούσε να ήταν μέχρι ωραίο, αν δεν φόραγε εκείνα τα (όχι ακαλαίσθητα πάντως) γυαλιά, σβέλτο κορμί και ντυμένη απλά μεν αλλά ευχάριστα. Όμως... (Γιατί να υπάρχει πάντα ένα «όμως», ρε γαμώτη μου;!). Όμως, παλιοχαρακτήρας (κι αυτή!) και νευρόσπαστο. Εκεί που όλα ήταν ωραία και καλά –τουλάχιστον έτσι νομίζαμε εμείς– εκεί της την έδινε ξαφνικά και πάταγε τις φωνές, κοπάναγε το χέρι στην έδρα και γινόμασταν γης μαδιάμ. Φιλίες, συμπάθειες, κατανόηση... κατά διαόλου. Στις εξετάσεις πάλι, άλλοτε μας πάσαρε τα θέματα στη ζούλα κι άλλοτε μας έκλεινε το σπίτι, εν ψυχρώ! Δεν ήξερε κανείς από που να την πιάσει και πώς να της φερθεί. Τρελοκομείο! (Το 'χε η τύχη μου).

Την πρώτη μέρα που μπήκε στη (ρημαγμένη απ' την παλιόγρια) τάξη μας ωστόσο μας είχε κάνει αίσθηση.

Τα 'πε ελληνικά.

–Το όνομά μου είναι Ελένη (Τάδε), είμαι είκοσι ενός χρονών, μόλις πήρα το πτυχίο μου και είναι η πρώτη φορά που διδάσκω. Αν χρειαστείτε τη βοήθειά μου –κι έξω από τις ώρες του μαθήματος– δεν θα σας την αρνηθώ ποτέ. Υποδείξεις δεν δέχομαι από κανέναν. Απαιτώ ευσυνειδησία κι εργατικότητα. Στο μάθημα απαγορεύεται να μιλάτε ελληνικά. Θα τα πάμε καλά ή δεν θα τα πάμε καλά κι όποιου δεν του αρέσουν αυτοί οι όροι η πόρτα βρίσκεται αριστερά όπως κάθομαι.

Σαν πολύ φούρια είχε πάρει η μαμζέλ κι αυτό δεν προμήνυε τίποτα το καλό. Αλλά –για να πω την αλήθεια– εμένα τουλάχιστον μ' εντυπωσίασε. Κι επειδή ακριβώς μ' εντυπωσίασε ένιωσα την ανάγκη να την εντυπωσιάσω κι εγώ. Με

ποιον τρόπο; Μα με τον μοναδικό που ήξερα. Παιζοντάς το «σκληρό αντράκι» και κοντράροντάς την όσο έπαιρνε. Βλέπεις, είχα μπει στον προθάλαμο της εφηβείας (με τα τσαρούχια) και οι έφηβοι, διάολε, είναι μυστήρια πλάσματα.

Για να 'μαι απολύτως ειλικρινής θα πρέπει να παραδεχτώ πως, η καινούργια «πνευματική μας μητέρα», μου 'κανε πολύ μεγαλύτερη εντύπωση απ' όση ήμουν διατεθειμένος να παραδεχτώ. Κάτι η εμφάνισή της (έφερνε αρκετά προς τη Βέρα Κρούσκα, άλλη μου αδυναμία!), κάτι ο ευθύς, ασυνήθιστος για γυναίκα (τότε και τώρα) χαρακτήρας της, ένιωθα να... έλκομαι περίεργα. Κι επειδή συνέβαινε αυτό, το γεγονός ότι αυτή ήταν «από πάνω» κι εγώ «από κάτω» μου 'δινε στα νεύρα.

Πέρασε λίγος καιρός, εγώ είχα άλλες ασχολίες, δεν άφηνα ευκαιρία για κοπάνα να πάει χαμένη. Φαίνεται όμως ότι κάπου το παρατράβηξα, γιατί στο τέλος η mademoiselle το πρόσεξε.

–Δεν σας βλέπουμε συχνά στο μάθημα, κύριε..., μου λέει μια μέρα.

Τώρα εμένα τι μου 'ρθε να κάνω τον έξυπνο;

–Ναι, της λέω, δεν ευκαιρούσα τελευταία.

Χάχανα η τάξη, επευφημίες... Δόξα!

Αυτό ήταν.

Πετάγεται πάνω η mademoiselle, κόκκινη σαν αστακός, βροντάει το χέρι πάνω στην έδρα κάνοντας τα μολύβια να τιναχτούν σαν πύραυλοι και πατάει κάτι ούρλα να σου παγώνει το αίμα.

–Malpoli! Hors d'ici... Insolent! Dehors, vite!

Τώρα, εγώ το ζώο, κατάλαβα ότι τα 'χα σκατώσει, αλλά –ιδού η παράνοια του ανθρώπου– αντί να κοιτάξω να τα μπαλώσω κάνω και δεύτερη βλακεία, χειρότερη απ' την πρώτη.

–Καλά, καλά, δεν είμαι κουφός, mademoiselle, της κάνω

(μ' έφαγε ο «Κατήφορος» κι ο Δαλιανίδης) Μόνο λιγάκι βαρήςκοος...

–Και να μιλάτε γαλλικά... Français! ούρλιαξε η μαινάδα.

–Okay, πέταξα εγώ χαζά οδεύοντας προς την πόρτα.

–Θα εισηγηθώ την αποβολή σου στη Διεύθυνση...

Άλλα δεν άκουσα τη συνέχεια, γιατί στο μεταξύ είχα βγει απ' την αίθουσα.

Στο δρόμο όμως –που δεν είχα κι ακροατήριο– οι παλικαρισμοί μ' εγκατέλειψαν. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά ένιωθα και λίγο κοθώνι. Δηλαδή, τώρα εγώ τι είχα κάνει; Το αντράκι; Το κομμάτι μου στις συμμαθήτριες; Μωρέ, πολύ μεγάλο κατόρθωμα! Για βραβείο! Τράβηξα ένα εσωτερικό φάσκελο του εαυτού μου: «Όρσε, βλήμα!».

Και τι κατάφερα; Μια τρύπα μες στο νερό, αυτό κατάφερα. Κατάφερα να μπλέξω.

Και τι μπλέξιμο! Άντε να καθαρίσεις με το σπίτι τώρα...

Και δεν ήταν μόνο αυτό. Κάπου με πείραζε που είχα φερθεί έτσι πρόστυχα –ναι, πρόστυχα– στην κοπέλα που κέρδιζε το ψωμί της πολεμώντας να μας μάθει, σ' εμάς τους στούρνους, πέντε χρήσιμα πράγματα. Δηλαδή, αντί για συμπαράσταση τρικλοποδιές; Και πού 'ναι ο ανδρισμός σ' αυτό; Έτσι θα 'κανε ο Ρομπέν των Δασών; Έτσι θα 'κανε ο Ζορρό; Φτου σου ξεφτίλα!

Δεν μ' άρεσε να με βρίσκω σκάρτο. Είχα ανάγκη να με... θαυμάζω κι εδώ είχα φάει κόκκινο –από τον εαυτό μου.

Για μια στιγμή σκέφτηκα να γυρίσω πίσω, να περιμένω να τελειώσει το μάθημα και να πάω να της ζητήσω συγγνώμη ... Αλλά... Αλλά τότε σίγουρα θα νομίσει ότι το κάνω επειδή φοβήθηκα την αποβολή ... Μπα, δεν γίνεται. Γαμώτο! Πώς τα κατάφερα έτσι; Να βρίσκομαι σκάρτος και να μην υπάρχει τρόπος να επανορθώσω το λάθος μου... Μπλέξιμο.

Λίγο πιο κάτω έπεσα πάνω στον Σταύρο που γύριζε σπίτι από τα αγγλικά.

–Πώς το λες, ρε, το «Get your gun stranger» στα γαλλικά;

–Άει...

Περπατήσαμε για λίγο πλάι-πλάι, χωρίς να μιλάμε.

–Τι έχεις, ρε; με ρώτησε σε μια στιγμή ο φίλος μου.

Του είπα.

Ο Σταύρος έσκασε στα γέλια.

–Τι λες, ρε θηρίο! Έτσι της είπες;

–Σκάρτα δεν φέρθηκα, ρε συ Σταύρο;

–Γιατί, ρε; Οι δάσκαλοι γι' αυτό είναι, για να τους κάνουμε καζούρα.

–Ναι, μωρέ, εντάξει... Αλλά να... Η φουκαριάρα... πρώτη φορά που διδάσκει...

Ο Σταύρος με λοξοκοίταξε.

–Δε μου λες, ρε συ... Είναι όμορφη η δασκάλα;

Σάοτσια. Μπερδεύτηκα, κοκκίνισα...

–Ε..., ναι... Καλή είναι, κατάφερα να πω.

Ο Σταύρος κούνησε το κεφάλι με κατανόηση.

–Καλά, δικέ μου, μου κάνει. Άσε... Σε δυο-τρεις βδομάδες τα ξαναλέμε. Να με φτύσεις εμένα...

Δεν αποτέλειωσε τον σοφό του αφορισμό, γιατί στο μεταξύ είχαμε φτάσει στο σπίτι του. Χαιρετιστήκαμε και χωρίσαμε, εκείνος κρυφογελώντας κι εμένα να με ζώνουν τα φίδια.

Τι μπλέξιμο!

Την επομένη έδινα συνέντευξη στο γραφείο της Διευθύντριας.

–Λυπηρόν, λυπηρότατον! Εσείς, ένας τόσο εξαιρετικός

κι ευγενής νέος, να μιλήσετε τόσο απρεπώς! Ένας νέος με ανατροφήν και οικογενειακάς αρχάς...

Τώρα τι να 'λεγα; Ότι και να 'λεγα...

–Λυπούμαι πολύ, madame...

–Λυπείσθε... Και βέβαια λυπείσθε, πώς να μην λυπείσθε; Αυτό μας έλειπε να μην λυπείσθε κιόλας!... Αλλά τι μέλει γενέσθαι τώρα, νεαρέ μου; Οποία η θέσις η δική μου; Σημειώσατε ότι, εγώ προσωπικώς, θα ήθελα να σας προσφέρω μίαν ακόμη ευκαιρίαν, αλλά... Καταλαβαίνετε... Εάν η καθηγήτριά σας επιμείνει στην αποπομπήν σας...

–Έτσι κι αλλιώς είχα την πρόθεση να της ζητήσω συγγνώμη, είπα βιαστικά.

Η Διευθύντρια (που με συμπαθούσε η κακομοίρα) ενθουσιάστηκε.

–Αυτό να πράξετε. Εύγε! Ήμουν σίγουρη πως ένας νέος σαν εσάς...

Μπήκα στην τάξη κανονικά και λούφαξα στο θρανίο μου, προσπαθώντας να περάσω όσο πιο απαρατήρητος γινόταν. Αν η mademoiselle πήρε είδηση την παρουσία μου δεν το 'δειξε. Έκανε το μάθημα, χωρίς να μου απευθύνει ούτε μια φορά τον λόγο, χωρίς να κοιτάξει ούτε μια φορά προς το μέρος μου. Στο διάλειμμα τραινάρισα, περιμένοντας να βγουν οι άλλοι ώστε να μείνω μόνος με τη θιγμένη κι αδικημένη. Έτσι κι έγινε.

Η μαμζέλ κάτι έψαχνε στα χαρτιά της στην έδρα και δεν με πήρε είδηση. Πήρα μια βαθιά αναπνοή και πήδηξα στο κενό.

–Δεσποινίς...

Σήκωσε το κεφάλι ξαφνιασμένη και βλέποντάς με τσιτώθηκε, σαν τον παλαιστή πριν από τον αγώνα. Πλησίασα στην έδρα προσπαθώντας να χαμογελάσω.

–Δεσποινίς, θέλω να σας πω πως λυπάμαι για το χθεσινό μου φέρσιμο. Καταλαβαίνετε... Μια ατυχής στιγμή...

–Α!

–... και (ξεροκατάπια) σας ζητώ ειλικρινά συγγνώμη.

–Ήμασταν μόνοι όταν με προσβάλατε με τον χυδαιότερο τρόπο, κύριε;...

Το φιλοφοβόμουν αυτό. Κοίτα πού το πήγαινε! Ήθελε δημόσια αυτοκριτική! Όπως στην Κίνα του Μάο! Προσπάθησα να το περάσω στο ντούκου.

–Και πάλι συγγνώμη, δεσποινίς. Λυπάμαι πραγματικά που φέρθηκα όπως φέρθηκα.

Με κάρφωσε με μια ματιά που με διαπέρασε πέρα για πέρα. Πρόσεξα (μέσα στην ταραχή μου) ότι, τα μάτια της πίσω από τους λεπτούς φακούς των γυαλιών της είχαν ένα ωραίο, ζεστό, μελί χρώμα κι οι βλεφαρίδες της ήταν μακριές και πυκνές.

–Εάν ήσασταν αληθινός κύριος θα ζητούσατε να επανορθώσετε εμπρός σ' όλους αυτούς που υπήρξαν μάρτυρες της σκηνής.

Να το! Τι λέγαμε;

Ένωσα τα μάγουλά μου να φουντώνουν.

–Άλλωστε, συμπλήρωσε χαμογελώντας σαρκαστικά (πώς δεν είχα προσέξει πόσο τέλεια ήταν τα χείλη της;), ζητήσατε συγγνώμη γιατί η Διευθύντρια σας το υπέδειξε και...
parlez français s'il vous plaît.

Άει στο διάολο! Αυτό παραπάει.

Την παρατάω στην έδρα, πάω στο θρανίο μου, βουτάω τα πράγματά μου και φεύγω καρφί για την πόρτα, αχνίζοντας.

–Goodbye, της πετάω (το μαλακισμένο!) καθώς πέρναγα από μπροστά της.

Φθάνω στην πόρτα, τη δρασκελίζω και –σαν από δεύτερη σκέψη– της δίνω μια και την κλείνω μ' ένα πάταγο που 'κανε τα παιδιά ν' αναπηδήσουν στον διάδρομο και τους κα-

θηγητές να βγουν τρέχοντας απ' το γραφείο. Άει στο διάολο!

Αυτό ήταν! Είχα υπογράψει την εκτέλεσή μου δια τυφεκισμού! Μετά απ' αυτό δεν ήταν να ξαναπατάω στο καταραμένο το Ινστιτούτο. Κι όχι τίποτ' άλλο... Πώς καθαρίζει κανείς με τον πατέρα;

Αλλά, καθώς λέει ο σοφός νόμος του Μέρφυ, «οι αναποδιές πάνε δύο-δύο». Είναι να μην γίνει η αρχή. Το ίδιο εκείνο βράδυ ο πατέρας μου ανήγγειλε ότι σκόπευε να περάσει αύριο το απόγευμα απ' το Ινστιτούτο, να δει «πώς τα πάω».

Μου 'φυγε το πηρούνι από τα χέρια.

–Συμβαίνει τίποτα;

–Ε, όχι... Τι να συμβαίνει;

–Ξέρω εγώ; Να... Μπορεί να μην θες να 'ρθω...

–Πώς δεν θέλω. Αλλά αύριο δεν έχω γαλλικά.

–Ε, τόσο το καλύτερο. Θα 'χουμε την ευκαιρία να τα πούμε με την ησυχία μας, η καθηγήτριά σου κι εγώ.

Μου 'ριξε μια λοξή ματιά.

–Τι έκανες πάλι, ρε;

–Εγώ;

–Ρε, άσε τα μισοκακόμοιρα τώρα. Αφού εγώ σε γέννησα.

–Μα σε βεβαιώνω δηλαδή. Δεν έκανα τίποτα το... σοβαρό.

–Α, γιατί «μη σοβαρά» έχεις κάνει.

–Όπως όλος ο κόσμος στην ηλικία μου τώρα, μπαμπά... Μη δίνουμε τόση σημασία σε μικροπράγματα. Στη ζωή μετράει η ουσία, όχι η λεπτομέρεια.

–Να το! γέλασε ο πατέρας μου. Ήρθε το αυγό να διδάξει φιλοσοφία στην κότα...

–Στον κόκορα, μπαμπά.

–Τον κακό σου τον καιρό! Στον κόκορη... Αλλά άσε, θα τα πούμε αύριο βράδυ με την ησυχία μας και... εκ του σύνεγγυς. Tête-à-tête που λέτε κι εσείς οι Γάλλοι.

Εντάξει, χαμένος για χαμένος σε τι ωφελούσε ν' ανησυχώ πια; Έτσι κι αλλιώς δεν γλύτωνα ούτε από θάυμα. Ότι ήταν να γίνει ας γινόταν μια ώρα γρηγορότερα, να ξεμπερδεύουμε.

Όμως τα πράγματα δεν είχαν την εξέλιξη που περίμενα.

Όταν επέστρεψε το άλλο βράδυ στο σπίτι ο πατέρας μου ήταν όλος χαμόγελα.

–Ε, δεν τα καταφέρνεις κι άσχημα, μου είπε. Βέβαια, όπως μου είπε η καθηγήτριά σου, χρειάζεται να καταβάλεις κι άλλες προσπάθειες ... Μελέτη, Παναή, μελέτη. Εδώ βρίσκεται το μυστικό! Όσο περισσότερο μελετάς τόσο καλύτερος θα γίνεσαι και θα σε καμαρώσουμε κι εμείς μια μέρα επιστήμονα. Όχι που μου τρέχεις στις γειτονιές και τις μπάλες... Να στρωθείς στο διάβασμα.

Άκουγα και δεν πίστευα στ' αφτιά μου.

–Δηλαδή, τι σου είπαν; ρώτησα.

–Τα καλύτερα λόγια! Μάλιστα. Πήγαινα ν' ακούσω κι εγώ δεν ξέρω τι κι άκουσα τα καλύτερα λόγια. Τόσον η Διευθύντρια όσον και η καθηγήτριά σου φαίνεται πως σε συμπαθούν ιδιαίτερω κι ενδιαφέρονται. «Λεπτό παιδί, ευαίσθητο» μου είπαν. Τι μπαγάσας θεατρίνος είσαι άμα θες, βρε λούστρο!

Στάθηκε λίγο.

–Α ναι, η καθηγήτριά σου μάλιστα είπε πως σε βρίσκει λόγο... χλωμό. Καλά λέει. Τώρα που σε προσέχω κι εγώ... είσαι χλωμός. Να τρως, ρε, να τρως. Τι σου λείπει; Αλλά αυτές οι μπάλες και τα τρεχάματα φταίνε...

Τι χλωμός που είχα γίνει πιο άσπρος κι από το τραπεζομάντιλο στο βραδινό μας τραπέζι.

* * *

Πλησίαζαν Χριστούγεννα. Ήταν τη μέρα εκείνη το τελευταίο μάθημα πριν από τις διακοπές. Η mademoiselle αποφάσισε, αντί για μάθημα, ν' ανεβούμε στην αίθουσα διαλέξεων, στον πρώτο όροφο, για ν' ακούσουμε γαλλικά κάλαντα στο πικάπ.

Ανεβήκαμε λοιπόν πάνω. Η αίθουσα ήταν στολισμένη, το δέντρο με τις μπάλες και τις γιρλάντες, τα κεριά, όλα αυτά συνέθεταν μια πολύ ζεστή και οικεία ατμόσφαιρα. Η Ελένη έβαλε τα κάλαντα στο πικάπ και καθίσαμε όλοι ένα γύρο, χαλαρωμένοι κι ανακουφισμένοι που γλυτώναμε το καταραμένο το μάθημα.

Ήταν ένα όμορφο απόγευμα, όπου οι κουβέντες ήταν φιλικές και τα πρόσωπα γελαστά.

Μετά, όταν ήρθε η ώρα να φύγουμε, η mademoiselle μας φίλησε έναν-έναν και μας ευχήθηκε καλές γιορτές. Όταν ήρθε η σειρά μου ανακάλυψα ότι ένιωθα πολύ άβολα. Λίγο καιρό πριν σκοτωνόμασταν και τώρα θα ανταλλάσσαμε... ασπασμούς; Η Ελένη φαίνεται ότι το 'πιασε, γιατί κοντοστάθηκε μια στιγμή και με κοίταξε καλά-καλά.

–Δηλαδή, εμείς τώρα θ' ανταλλάξουμε ευχές; μου χαμογέλασε.

Είχα μείνει τελευταίος, οι άλλοι κατέβαιναν κιάλας. Ένιωθα τ' αφτιά μου να παίρνουν φωτιά.

–Είναι Χριστούγεννα..., μουρμούρισα λες κι αυτό εξηγούσε την «ανακωχή».

–Και μετά, τι; Πίσω στην εμπόλεμη κατάσταση;

Σήκωσα τα μάτια και την κοίταξα. Χαμογελούσε. Έντρομος έπιασα τον εαυτό μου να σκέφτεται ότι ήταν όμορφη, πολύ όμορφη. Τόσο όμορφη που ένιωσα το στομάχι μου να σφίγγεται.

–Λοιπόν;... Τι έχεις να πεις; μου κάνει απλώνοντας τα χέρια της στους ώμους μου.

Με μιας το μυαλό μου καθάρισε. Η ταραχή πήγε περίπατο. Ξαφνικά ένιωσα χαρά. Χαρά που δεν ήξερα από πού

ερχόταν και πού πήγαινε. Αλλά, ήταν χαρά. Της χαμογέλασα.

–Είσαστε πολύ όμορφη απόψε, mademoiselle, άκουσα την φωνή μου να λέει.

Η κοπέλα με κοίταξε ξαφνιασμένη. Κοκκίνισε λίγο... Μπερδεύτηκε... Μετά χαμογέλασε κι εκείνη.

–Σ’ ευχαριστώ, είπε αλλά και σκύβοντας με φίλησε στα μάγουλα σταυρωτά. Καλά Χριστούγεννα.

–Καλά Χριστούγεννα, δεσποινίς.

Γύρισα και προχώρησα προς τη σκάλα. Πριν αρχίσω να κατεβαίνω η Ελένη με φώναξε. Γύρισα.

Χαμογελούσε.

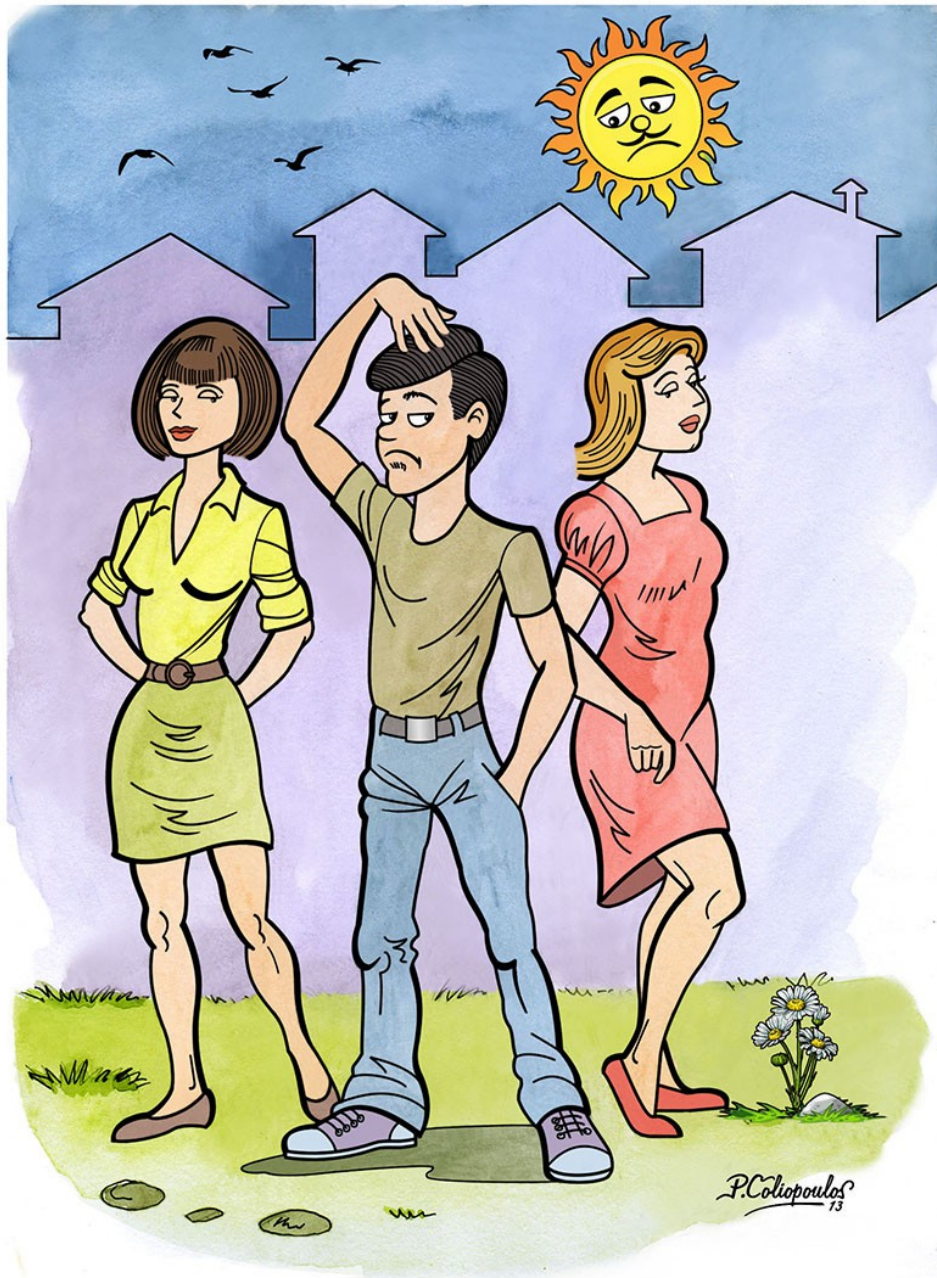
–Δεν είναι καλύτερα έτσι; είπε.

Κούνησα το κεφάλι μου κι ένιωσα πάλι να κοκκινίζω.

–Ναι, παραδέχτηκα. Είναι πολύ καλύτερα.

Σίγουρα ήταν πολύ καλύτερα. (Το πρόβλημα ήταν να βρούμε για ποιον).

Οι Δυο Βασούλες

Εμφανίστηκαν στη γειτονιά ταυτοχρόνως, τη χρονιά που μπήκα στο Γυμνάσιο. Έχοντας χάσει την καθημερινή επαφή με την αγαπημένη Κάκια, που της απέμενε μια χρονιά ακόμη στο Δημοτικό, ήμουν συναισθηματικά εξαιρετικά ευάλωτος.

Ήταν λοιπόν φυσικό να τις ερωτευθώ και τις δυο, αν κι όχι εντελώς ταυτόχρονα (νομίζω).

Φίλες της Βαγγελίτσας –άρα, είχαμε μέσον. Τελείως διαφορετικές μεταξύ τους. Η ξανθιά Βασούλα έφερνε ελαφρά προς το στρουμπουλό και ήταν ιδιαίτερα εξωστρεφής –έως μοιραία. Το κορίτσι που πας στα μπουζούκια δηλαδή και για το οποίο κάνεις ένα σωρό κατάπτυστες σκέψεις, πλην αποφεύγεις, αν σου κόβει λίγο, δεσμεύσεις μακροχρόνιες και τελεσίδικες.

Η μελαχρινή Βασούλα πάλι ήταν ένα λεπτό πλάσμα, με όμορφο πρόσωπο και ήπιο χαρακτήρα. Χαμογελούσε, δεν χαχάνιζε, σαν τη φιλενάδα της. Ακριβώς αυτό που σου χρειάζεται για ν' ανοίξεις σπίτι.

Είναι τώρα ενδεικτικό της ευφυΐας μου ότι πρόσεξα την ξανθιά πρώτα;

Την πρώτη φορά που πιάσαμε κουβέντα ήταν ένα απόγευμα που είχαμε μαζευτεί να παίξουμε μπάλα στο Οικόπεδο –ή ότι είχε απομείνει από δαύτο– αλλά μας τρύπησε η σαμπρέλα της μπάλας και στείλαμε μια επιτροπή στον ποδηλατά να τον πείσουμε να μας την κολλήσει.

Η Βαγγελίτσα έκανε τις συστάσεις σε μένα και τον Γιώργο, ο οποίος όμως έχασε το ενδιαφέρον του γρήγορα και πήγε να παίξει μπίλιες μέχρι να ετοιμαστεί η μπάλα, αφήνοντάς μου έτσι το πεδίο ελεύθερο.

Τώρα, δεν ξέρω αν ήταν η ιδέα μου, αλλά μου φάνηκε πως οι γειτονοπούλες έδειξαν κάποιο ενδιαφέρον –ειδικά η «μοιραία», που το ‘πιασε φαίνεται στο φτερό ότι την ξεχώρισα.

Το οποίο, ψου ψου ψου και μου μου μου, χαχαχά και χουχουχού... όλα πήγαιναν ρολοί, μέχρι που επέστρεψε η μπάλα επιδιορθωμένη κι αναγκάστηκα να αποχωρήσω (με βαριά καρδιά, ε...).

–Συγγνώμη... Καλεί το καθήκον...

Χαχαχά και χουχουχού... βρε, τι τσαχπίνικα που τα λέω! Η «μοιραία» σίγουρα μέσα στο σακί.

Την επομένη, τσουπ, να σου τες τις δυο ξανά!

Τα αλάνια δεν είχαν εμφανιστεί ακόμα, ευτυχώς, οπότε μπόρεσα απερίσπαστος να επιδοθώ στην περαιτέρω σύσφιξη των κοινωνικών μας σχέσεων. Τώρα βέβαια αντιμετωπίζα ένα ψιλοπρόβλημα... Βλέπεις, μου άρεσαν και οι δυο! Για διαφορετικούς λόγους η καθεμιά τους, αλλά μου άρεσαν. Κοίταζα την τσαχπίνα να κάνει τα δικά της, απογειωνόμουν... Γύριζα προς το κορίτσι για σπίτι, έλιωνα!... Εντάξει, δεν ήταν η πρώτη φορά που δεν μπορούσα ν’ αποφασίσω απ’ την Κική και την Κοκό ποια να διαλέξω, αλλά ένιωθα πως στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν συνέφερε να το τραινάρω πολύ γιατί υπήρχαν κι άλλοι λύκοι στο δάσος που караδοκούσαν –μην πάθουμε καμιά λαχτάρα από την απληστία μας!

–Ωραίες οι φίλες σου, πέταξα στην Βαγγελίτσα αργότερα, όταν αυτές έφυγαν.

–Ποια σ’ αρέσει πιο πολύ; με ρώτησε γελώντας.

Δίστασα. Ντρεπόμουν να ομολογήσω πως μ’ άρεσαν αμφότερες.

–Είναι θαύμα και οι δυο..., τα μάσησα. Όμως, νομίζω πως κλίνω περισσότερο μάλλον προς τη Βασούλα την ξανθιά.

–Να της πω καμιά καλή κουβέντα; με πείραξε η Βαγγελίτσα.

–Αλήθεια; αναφώνησα. Θα το κάνεις αυτό;... Σίγουρα, ε;

–Καλά ντε, γέλασε η ψυχαδερφή. Μην το δένεις και κόμπο. Θα κάνω εγώ μια νύξη και βλέπουμε...

Την επομένη με πήρε παράμερα.

–Της έριξα μια σπόντα απέξω-απέξω..., είπε.

–Λοιπόν, λοιπόν;... Τι είπε;...

–Εντάξει... Δεν είπε τίποτα συγκεκριμένο... Αλλά...

–Αλλά τι;... Αλλά τι;...

Μου ‘βγαζε το λάδι!

–Εγώ νομίζω πως μάλλον ενδιαφέρεται, είπε συνωμοτικά η Βαγγελίτσα.

–Μάλλον;... Τι μάλλον; εξανέστην εγώ.

–Ε, να... Είπε... Εντάξει... θα έρθει σήμερα... Μόνη της, χωρίς την άλλη Βασούλα.

–Α!

–Οπότε, μάλλον ενδιαφέρεται, συμπέρανε η Βαγγελίτσα.

Τι «μάλλον»; Μάλλον!... Εδώ κάνει ολόκληρη μανούβρα για να ξεφορτωθεί τη φιλενάδα της κι ανταγωνίστρια! Εδώ το πράγμα είναι φως-φανάρι! Γουρούνι στο σακί! Α, ρε μεγαλεία!

Για κακή μου τύχη κει πάνω καταφθάνουν κι οι άλλοι συμμορίτες με όρεξη για μπάλα. Τι να κάνω κι εγώ... πάω, φέρνω τη ρηματομπάλα και το στρώνουμε. Κι όπως γίνεται συνήθως σ’ αυτές τις περιπτώσεις ξεχνάς και Βασούλες και έρωτες και όλα. Ένα πράγμα έχεις στο μυαλό σου: πώς να βάλεις γκολάρα στον Θυμιάκη που παίζει μακότερμα.

Σε μια στιγμή, κάνω έτσι, βλέπω τη Βασούλα να κάθεται με τη Βαγγελίτσα στη μάντρα και να κουβεντιάζουν. Χαιρετάω από μακριά, εισπράττω χαμόγελο. Άντε, να τελειώσει το ρημαδοπαίχνιδο, να πάμε στις δουλειές μας... Τελειώνει όμως η μπάλα αν δεν νυχτώσει; Δεν τελειώνει. Πλην τελειώνει η... Βασούλα.

Είδε κι απόειδε η μοιραία, πήρε των ομματιών της.

–Τσαντίστηκε που δεν της έδωσες σημασία, με πληροφορήσε η Βαγγελίτσα. Δεν το είπε δηλαδή, αλλά το κατάλαβα.

–Πες της να ξανάρθει αύριο, την παρακάλεσα.

–Μμμ... Δεν ξέρω... Μου φάνηκε πολύ τσαντισμένη.

–Έλα, βρε Βαγγελίτσα... Πες της...

Της το ‘πε. Και...

–Μου ‘πε να πας να πνιγείς, ήρθε καταπέλτης η απάντηση.

–Τώρα;

–Τώρα, τι να σου κάνω; Φταις. Το κουβαλήσαμε το κορίτσι εδώ πέρα κι εσύ κλώτσαγες μπάλες. Εμ, μη ζητάς και τα ρέστα.

–Μα... μπορούσα να φύγω; διαμαρτυρήθηκα. Θα με έφτυναν οι άλλοι.

–Κι έτσι προτίμησες να φτύσεις εκείνη...

–Μα, δεν γινόταν αλλιώς!...

Σήκωσε τα χέρια της ψηλά.

–Α, μα δεν μπορείς να έχεις και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο, μου είπε διδακτικά.

Να κάτι που δεν μπόρεσα να καταλάβω ποτέ. Γιατί να μην μπορείς να τα ‘χεις όλα, αλλά να χρειάζεται πάντα –μα πάντα– να διαλέγεις; Γιατί οι γυναίκες να μην μπορούν να καταλάβουν πως υπάρχει μια ώρα για το καθετί; Είναι δυ-

νατόν, κυρά μου, να παρατήσω τη μπάλα και να 'ρθω να παίξω τις κυρίες κουμπάρες μαζί σου; Και μετά με τι πρόσωπο θα βγω εγώ στην κοινωνία, που θα μου βαράνε γκαζο-ντενεκέδες –και δικαίως;

Το σκέφτηκα από 'δώ, το σκέφτηκα από κει...

–Να κάνουμε ακόμα μια προσπάθεια, πρότεινα.

–Θα φάμε πόρτα πάλι...

–Πες της ότι έτσι κι έτσι... Ο έτσι –εγώ δηλαδή– τρελός και παλαβός για την πάρτη σου...

–Είσαι σίγουρος; Έτσι να πω;

–Ε, πες το εσύ με δικά σου λόγια, φώναξα. Πώς θέλουν να τους το λένε τα κορίτσια;

–Καλάααα...

Κι άντε πάλι η Βαγγελίτσα σε ρόλο προξενήτρας...

Και...

–Μου 'πε, επί λέξει: «Να πεις αυτού του βλάκα να μ' αφήσει ήσυχη».

–Το εννοούσε δηλαδή ή το 'λεγε έτσι; ρώτησα με κρυφή ελπίδα (που, ως γνωστόν, πεθαίνει τελευταία).

–Αν το εννοούσε λέει! εξανέστη η Βαγγελίτσα. Αφού μου το ξέκοψε... Αν της ξανακάνω κουβέντα για σένα κόβουμε φιλία.

–Έτσι, ε;

–Έτσι.

Κατέρρευε το γνωστό σύμπαν κάτω από τα πόδια μου.

–Δηλαδή... Πάει;... Δεν υπάρχει φως;..., ξαναδοκίμασα.

–Εγώ πάντως δεν ξαναπάω, μου το ξέκοψε η Βαγγελίτσα φουρκισμένη. Άμα θες πήγαινε μόνος σου.

Πάει να πει... τελεία και παύλα! Τη χάσαμε τη Βασούλα μέσα από τα χέρια μας. Σίγουρο πράγμα! Για ένα γκολ –που δεν το είδε καν!

Οι Βασούλες εξακολούθησαν να έρχονται στη Βαγγελίτσα, αλλά εγώ μόνο κρυφές ματιές τολμούσα να ξεκλέψω κατά κει, αναπολώντας τις όμορφες κείνες μέρες της αρχής της γνωριμίας μας, όταν όλα φαίνονταν ωραία και ιδανικά.

Κι όχι τίποτ' άλλο, αλλά το πήρε είδηση κι ο Γιώργος (μπορεί να του το πρόφτασε κι η αδερφή του) και μ' έπιασε στο ψιλό.

–Τι έγινε, ρε; Φάγαμε χυλόπιτα από τη χοντρή;

–Ε, όχι και χοντρή! διαμαρτυρήθηκα.

–Χοντρή, επέμεινε ο Γιώργος. Και θα γίνει ακόμα πιο χοντρή μεγαλώνοντας.

Τώρα... εδώ που τα λέμε... Αν το ξανασκεφτεί κανείς... Σιγά την καλλονή! Ένα ξέπλυμα πράγμα ήταν στο κάτω-κάτω κι αν όχι τελείως χοντρή, ε, τα είχε τα κιλά της. Άντε από κει, κυρά μου, που σου δώσαμε και σημασία! Σιγά τη θεογκόμενα! Άσε μας κάτω τώρα!... Τέτοιες; Όσες θες...

Ενώ η άλλη η Βασούλα...

Ε;...

Πώς στραβώθηκα εγώ έτσι και δεν εξετίμησα από την αρχή τα αδιαμφισβήτητα χαρίσματά της; Αυτό το γλυκό πρόσωπο, με τα μεγάλα, εκφραστικά μάτια και το βελούδινο βλέμμα, αυτό το χαμόγελο που ένιωθες σαν αν σου χαρίζουν τον κόσμο ολόκληρο;... Την κίνησή της, όταν περπατούσε... τη χαμηλή φωνή της... το θαυμάσιο, σαν λαμπάδα, σωματάκι της... Α, πώς στραβώθηκα εγώ, με τέτοια πείρα στις γυναίκες, και πήγα να πέσω στο ξόανο, παρασυρμένος από τη μούφα σεξ-απήλ –μην ξεράσω!

Ναι, *αυτή* η Βασούλα ήταν για μένα! Ακριβώς το κορίτσι που θα μπορούσα να ερωτευθώ τρελά. Τι λέω «θα»;... Ήμουν ήδη ερωτευμένος –ως τα μπούνια!

Πάω και πάνω τη Βαγγελίτσα.

–Α, είπαμε, κομμένη! δεν ξαναπάω, μου λέει αυτή πριν προφτάσω να της πω το παραμικρό.

–Μα, είπα εγώ τίποτα; διαμαρτυρήθηκα. Αφού το ξεκαθαρίσαμε αυτό. Πάει και τελείωσε. Έγινε ένα λάθος.

–Λάθος;...

–Ε, ναι... Προς στιγμή νόμισα πως μου άρεσε αυτή η... χοντρή... Μπερδεύτηκα... Στην πραγματικότητα δεν μου άρεσε.

–Α, δεν σου άρεσε!...

Διέκρινα κάποια ειρωνεία εδώ; Το αγνόησα.

–Ε, ναι... Άλλη μ' αρέσει εμένα.

–Μπα;

–Μάντεψε ποια;

–Δύσκολο, αλλά θα το προσπαθήσω... Για να δούμε... Η άλλη η Βασούλα μήπως;

–Μπράβο! Ακριβώς. Η άλλη η Βασούλα.

Με κοίταξε λοξά και κούνησε το κεφάλι της.

–Το μυαλό σου και μια λίρα! είπε. Έφαγες μια χυλόπιτα, τώρα θες και δεύτερη;

–Γιατί; απόρησα. Σου είπα τίποτα;

–Δεν χρειάζεται να μου πει. Αφού είναι φίλες οι δυο τους, δεν θα της έχει πει η Βασούλα τα καθέκαστα;

–Ε, και;

–Τώρα τι καταλαβαίνεις; Θ' αφήσει το κορίτσι τη φίλη της να 'ρθει σε σένα, που τη θυμήθηκες κατόπιν εορτής;

–Νόμιζα πως με συμπαθούσε, είπα σοκαρισμένος.

–Μπορεί. *Πριν* τα κάνεις μαντάρα... Τώρα...

Μισώ τις φράσεις που τελειώνουν με τρεις τελείες κι αφήνουν περιθώρια για ένα σωρό δυσάρεστες εικασίες.

–Να κάνουμε μια προσπάθεια; πρότεινα παρακλητικά.

–Τι, πάλι εγώ; διαμαρτυρήθηκε η Βαγγελίτσα. Α-πο-κλεί-ε-ται.

Τελικά την έπεισα –τελευταία φορά.

Αλλά...

–Μου είπε πως δεν ενδιαφέρεται, ήταν η ξερή απάντηση την επομένη.

–Δηλαδή, πώς ακριβώς στο είπε; ρώτησα με την ελπίδα να βρω πάτημα σε κάποια λέξη, ένα κόμμα...

–Ακριβώς έτσι: «Δεν ενδιαφέρομαι πες του».

–Το εννοούσε δηλαδή;

–Εσύ τι λες;

Εγώ τι να ‘λεγα; Ήμουν πια να με κλαίνε οι ρέγκες. Τέτοια διπλή απόρριψη... ούτε στον εχθρό σου.

–Αν της μιλούσα εγώ;... δοκίμασα.

–Μίλα της, αλλά τα ίδια θα σου πει. Είπαμε, της τα ‘χει πει όλα η δική της, οπότε δεν θέλει ν’ ακούσει κουβέντα.

–Κι αν της εξηγούσα πως έκανα λάθος;

–Τότε είναι που θα τα ‘κανες ακόμα χειρότερα.

Έπρεπε να το πάρω απόφαση. Έχανα και την άλλη Βασούλα. Μόνο που αυτή τη φορά δεν μου ήταν τόσο εύκολο να συνηθίσω στην ιδέα. Ίσως γιατί τούτη εδώ μου άρεσε πραγματικά. Για να μη σου πω πως την είχα ερωτευθεί...

Δυο μέρες αργότερα συναντηθήκαμε τυχαία στον φούρνο. Η πρώτη μου σκέψη ήταν να το βάλω στα πόδια ή να κάνω πως δεν την είδα, αλλά δεν μου πήγαινε. Μάζεψα όλο μου το κουράγιο.

–Καλησπέρα, λέω.

–Καλησπέρα, απαντά εκείνη.

Αυτό.

Τρέχω στη Βαγγελίτσα αλλόφρων.

–Μιλήσαμε, της λέω. Μιλήσαμε!

–Μπα; Και τι είπατε;

–«Καλησπέρα».

–Άλλο;

–Τίποτα, μόνο «καλησπέρα», λέω εκνευρισμένος. Αλλά μια φορά... μου μίλησε.

–Ποιος το 'πε πρώτος;

Κόμπιασα.

–Εεε... εγώ...

Η Βαγγελίτσα σήκωσε τα μάτια στον ουρανό.

–Ε, από ευγένεια σου απάντησε το κορίτσι, λέει. Άλλο αν σε χαιρετούσε εκείνη πρώτη...

–Ναι, αλλά θα μπορούσε να μη μου μιλήσει καθόλου, επέμεινα.

–Θα μπορούσε.

–Αλλά μου μίλησε! λέω θριαμβευτικά. Άρα... μπορεί και να ενδιαφέρεται.

Η Βαγγελίτσα ξανασήκωσε τα μάτια στον ουρανό.

Στο προηγούμενο κάζο με είχε πάρει στο ψιλό μόνο ο Γιώργος. Τώρα όμως με δούλευε όλη η συμμορία.

–Τι γίνεται; Μαθαίνω θα πάτε σινεμά με τη Βασούλα;

–Ρε συ, θα παίξουμε μπάλα σήμερα ή έχεις αραντεβού με τη Βασούλα;

Και ούτω καθεξής.

Αλλά στο βάθος συμπάσχανε, γιατί, ε, όσο να 'ναι δικός τους ήμουν και ήταν αμαρτία να ταλαιπωρούμαι από ένα άτιμο θήλεο. Προσπαθούσαν λοιπόν να βρουν τρόπο να βοηθήσουν την κατάσταση.

–Θα πέρσεις με το ποδήλατο έξω ακριβώς από το σπίτι της, με ορμήνευσε ο Σταύρος. Οπότε, εκείνη θα τρέξει να σε βοηθήσει, δεν μπορεί. Οι γυναίκες ψοφάνε για κάτι τέτοια.

Τι ίδιο απόγευμα λοιπόν με ξαμολούσαν επί ποδηλάτου.

Από την αντίθετη μεριά είχαμε κανονίσει να 'ρχεται –κι αυτός εποχούμενος– ο Θυμιάκης. Έξω από το σπίτι της Βασούλας ακριβώς θα κάναμε μια ταρζανιά, δήθεν τρακάρουμε, κι εγώ πάρτον κάτω.

Έτσι κι έγινε. Φουλαριστός τραβά ντουγρού... στραβοτιμονιά ο Θυμιάκης, φρένο εγώ... τούμπα!...

Αχαχάχ... Το πόδι μου, το χέρι μου... Περιμένω... περιμένω... Τίποτα.

–Μπορεί να μην άκουσε, λέει ο Σταύρος. Ξανά, αλλά πέφτοντας, ρε, κοίτα να τρακάρεις την καγκελόπορτα, για να κάνει σαματά και να σ' ακούσει.

Άντε πάλι, ξανά-μανά... Στουκάρω εγώ στην καγκελόπορτα, πάρτον κάτω.

Περιμένω... Αχαχάχ... περιμένω... Τζίφος!

–Να στουκάρετε, ρε, και οι δυο πάνω στην καγκελόπορτα, για να κάνετε πιο πολλή φασαρία, μας ορμηνεύει ο Σταύρος.

Αυτή το φορά είχαμε ανταπόκριση. Ανοίγει η πόρτα, βγαίνουν οι γονείς της Βασούλας –και η Βασούλα– και τρέχουν να βοηθήσουν τον... Θυμιάκη, που είχε γκρεμιστεί για τα καλά. Εγώ είχα ξεχάσει να πέσω.

Ένα τέταρτο αργότερα ο Θυμιάκης έβγαινε χαμογελαστός και κουτσαίνοντας θεατρικά από το σπίτι της αγαπημένης μου. Μια γάζα με λευκοπλάστη του σκέπαζε το αριστερό γόνατο.

–Με κέρασαν και γκαζόζα, είπε.

Ήθελα να τον καρυδώσω.

Τελικά ο Σταύρος –πάλι– κατέβασε την ιδέα που θα τελείωνε όλες τις ιδέες.

Η Βασούλα είχε μια θεία που ήταν διάσημη στην εποχή εκείνη στο ελαφρό τραγούδι. Από τις πρώτες φίρμες και με μεγάλη χρονική διάρκεια στο προσκήνιο. Μέχρι και η μάνα μου την άκουγε και της άρεσε.

–Θα πάμε το βράδυ να της κάνουμε καντάδα με τα τραγούδια της θείας της, ανάγγειλε. Αυτό θα πιάσει ολωσδήποτε.

–Και πώς θα ξέρει ποιος της κάνει καντάδα; ρώτησα.

–Θα σε βάλουμε εσένα μπροστά, μόστρα, ρε, κι εμείς θα κρυφτούμε, να τραγουδάμε πρίμο-σεγόντο αθέατοι, εξήγησε ο Σταύρος. Θα σε δει και θα υποκύψει. Οι γυναίκες πεθαίνουν με κάτι τέτοια.

Κι έτσι, με το που νύχτωσε, να μας απέξω από το σπίτι της Βασούλας.

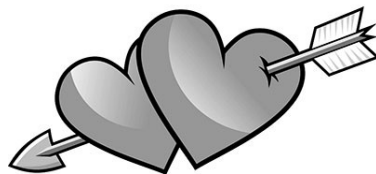
Αρχίζουμε το πρώτο άσμα... Τίποτα. Στο δεύτερο... ξυπνήσαμε τα σκυλιά. Στο τρίτο άνοιξε ένα παράθυρο...

Κι ένας κουβάς νερό ήρθε να με κάνει λούτσα!

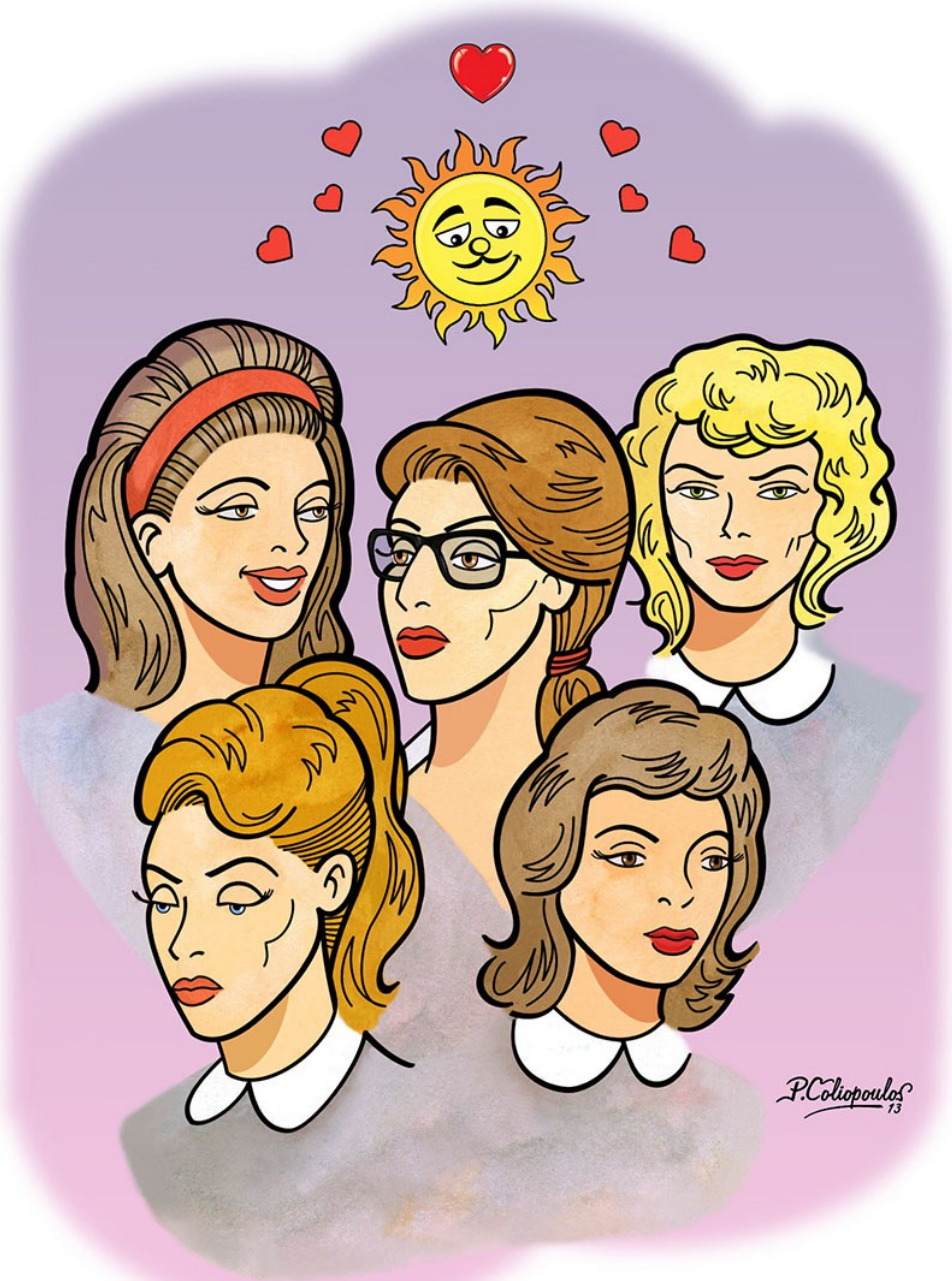
Δεν γινόταν πια τίποτα. Είχα αρχίσει να το παίρνω απόφαση. Βέβαια, όλο και έβρισκα προφάσεις να περνάω έξω από το σπίτι της, αλλά...

Κι όλα αυτά για μια λανθασμένη αρχική επιλογή! Πόσες φορές δεν αναλογιζόμουν πώς θα 'χαν εξελιχθεί τα πράγματα αν αντί για τη χοντρή έστελνα τη Βαγγελίτσα στην άλλη Βασούλα (κι αν αφήνα τη μπάλα για να πάω να της μιλήσω). Σίγουρα θα «τα φτιάχναμε»... αργότερα θα ερωτευόμασταν, θα παντρευόμασταν, θα κάναμε παιδιά, που θα της έμοιαζαν, και θα ζούσαμε ευτυχισμένοι (κι ερωτευμένοι) ως τα βαθιά γεράματα. Μετά θα πεθαίναμε μαζί και θα πηγαίναμε στον Παράδεισο, να συνεχίσουμε εκεί την ονειρεμένη ζωή που ξεκινήσαμε εδώ κάτω...

Ένα τόσο δα λάθος, ρε παιδιά!

P. Coliopoulos
73

Οι Ωραιότερες Κοπέλες του Κόσμου

Για κάποιον ανεξιχνίαστο ως τώρα λόγο μου είχε καρφωθεί στο μυαλό η ιδέα πως όφειλα απαραίτητως να είμαι ερωτευμένος μ' ένα διαφορετικό κορίτσι σε κάθENA από τα πεδία δραστηριότητάς μου. Άλλο στο σχολείο, άλλο στα Γαλλικά, άλλο στη γειτονιά.

Στα Γαλλικά είχα τακτοποιηθεί –λέμε τώρα– με τη mademoiselle Ελένη, η οποία, ως άπιαστο όνειρο, δεν απαιτούσε, ευτυχώς, την παραμικρή προσπάθεια εκ μέρους μου. Στη γειτονιά ήταν οι δυο Βασούλες, οι οποίες, έχοντάς με απορρίψει πανηγυρικά αμφότερες, με είχαν απαλλάξει από κάθε είδους πρωτοβουλίας προσέγγισης –το μόνο μου καθήκον ήταν να μελαγχολώ γι' αυτές κατ' ιδίαν, αλλά και δημόσια, αν χρειαζόταν, για να φαίνομαι– οπότε ήμασταν τακτοποιημένοι. Έμενε το σχολείο... Και ναι μεν όσο ήμουν στο Δημοτικό το (ο κόσμος το 'χει τούμπανο κι εμείς κρυφό καμάρι) βαθύ αίσθημα για την Κάκια δεν άφηνε περιθώρια για τίποτ' άλλο –ή σχεδόν τίποτ' άλλο, για να 'μαστε φιλαλήθεις– όταν όμως επιτελέσθη ο ξενιτεμός στο Γυμνάσιο εκεί τα πράγματα άρχισαν να μπερδεύονται κάπως.

Εδώ βρέθηκα αντιμέτωπος μ' ένα λογιστικό πρόβλημα. Πρώτα-πρώτα υπήρχε η τάξη μου, που βρισκόταν βέβαια στον πάτο του βαρελιού ιεραρχικά, μιας και ήμασταν καινούργιοι στο παιχνίδι και σαν καινούργιοι δεν είχαμε ακόμη αποκτήσει το δικαίωμα να λογιζόμαστε άνθρωποι. Απόκληροι της κοινωνίας λοιπόν κι από τους απόκληρους θα 'πρεπε να διαλέξω το κορίτσι που θα ερωτευόμουν επίσημα. Πολ-

λές επιλογές δεν υπήρχαν, αλλά δυο σίγουρα ξεχώριζαν. Η Άννα ήταν ζόρικη, δεν σήκωνε πολλά-πολλά. Έτσι και τη ζόριζες τ' άκουγες από την καλή, αλλά όταν χαμογελούσε ήταν όλα τα λεφτά. Η Άννα ήταν μελαχρινή. Η Εύη πάλι, η φίλη της, ήταν ακριβώς το αντίθετο της Άννας. Ένα γλυκό κορίτσι, καλόκαρδο κι ευπροσήγορο, που δεν τσακωνόταν ποτέ και ήταν πάντα χαμογελαστή κι ευδιάθετη. Η Εύη ήταν ξανθιά. Η Άννα και η Εύη ήταν πρώτες φίλες. Κάθονταν και στο ίδιο θρανίο, πράγμα που έκανε τη σύγκριση πιο εύκολη. Η Άννα μου άρεσε, αλλά με ψιλοφόβιζε. Η Εύη μου άρεσε κι ένιωθα μαζί της καλά. Επιπλέον, φαίνεται πως μάλλον της άρεσα κι εγώ κι αυτό ήταν ένα προσόν που βάρυνε πολύ στην τελική μου επιλογή.

Διάλεξα να ερωτευθώ λοιπόν την Εύη κι όλα τακτοποιήθηκαν μια χαρά. Δεν της το είπα ποτέ βέβαια, αλλά δεν νομίζω πως χρειαζόταν γιατί το πράγμα ήταν φως-φανάρι. Στο μάθημα κάθε τόσο γύριζε και μου 'ριχνε ένα χαμογελαστό βλέμμα κι εγώ της το ανταπέδιδα αμέσως. Στα διαλείμματα συχνά έβρισκα μια πρόφαση να της μιλήσω και τότε σουλατσάραμε πάνω-κάτω στην αυλή παρέα, μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι. Όταν σχολάγαμε φρόντιζα να βρίσκομαι «τυχαία» κοντά της και τη συνόδευα ως το σπίτι της, που ήταν εκεί κοντά, όπου κι αποχαιρετιόμασταν μ' ένα χαμόγελο γεμάτο σημασία. Καμιά φορά της τηλεφωνούσα τα' απογεύματα ή μου τηλεφωνούσε εκείνη και με πρόφαση –δήθεν– τα μαθήματα πιάναμε την κουβέντα μέχρι να βάλουν τις φωνές οι γονείς μας. Ε, ήταν μια κανονική σχέση, πώς να το κάνουμε! Για να μην πω αρραβώνας!

Η μάνα μου βέβαια δεν έβλεπε με καθόλου καλό μάτι αυτή την ιστορία –όπως κι ότι ήταν σημαντικό για μένα άλλωστε.

–Ποια είναι *αυτή* που έχει σπάσει τα τηλέφωνα πια; ρώταγε φουρκισμένη.

–Μια συμμαθήτριά μου...

–«Συμμαθήτριά», ε; Περίμενε να 'ρθει ο πατέρας σου και τα λέμε, κακομοίρη μου. Αμ, θα σου κοπούν αυτά!...

Ερχόταν το βράδυ ο πατέρας μου και η καταδότρια με την κουκούλα έκανε την αναφορά της.

–Για ρώτα τον, τον προκομμένο, αν διάβασε, έλεγε δείχνοντάς με με το κεφάλι. Σιγά μην διάβασε! Όλη ώρα στο τηλέφωνο –με μια «συμμαθήτριά» του λέει. Αμ, θα κοπούν αυτά! Θα το κλειδώσω εγώ το τηλέφωνο...

Ο πατέρας μου με ατένιζε συνοφρυωμένος.

–Τι λέει η μάνα σου, βρε λούστρο; Ποια είναι αυτή η... «συμμαθήτρια»;

Του είπα και το πρόσωπό του φωτίστηκε.

–Α, η κόρη του συχωρεμένου του φίλου μου του γιατρού! αναφώνησε. Εξαιρετικός άνθρωπος, θιος σχωρέστον. Όστε συμμαθητές με τη μικρή, ε; Έχει κι άλλη μια αδερφή νομίζω...

–Τη Βάσω. Αυτή πάει στην Τετάρτη.

Κούνησε το κεφάλι του.

–Βέβαια, είπε. Η Εύη και η Βάσω. Πολύ καλά κορίτσια. Από σπίτι και με ανατροφή. Να, τέτοιες παρέες να κάνεις, βρε. Όχι που μου γυρίζεις όλη μέρα στους δρόμους με τα αλάνια.

–Σιγά μην παίζω και τις κούκλες, μπαμπά...

–Να σου αστράψω μια να σου πω εγώ, που μου βγάζεις και γλώσσα! Δεν σου είπαμε να παίζεις κούκλες, κύριε... Να συναναστρέφεις παιδιά καλών οικογενειών σου λέμε.

–Ναι, δώσ' του κι εσύ θάρρος! πεταγόταν στη μέση η μάνα μου, που δεν ενέκρινε την τροπή που έπαιρνε το πράγμα. Όρες είναι να μας κουβαλήσει εδώ και τίποτα σουρλουλούδες!... θε μου σχώρα με.

–Σώπα εσύ, δεν ξέρεις, απαντούσε σοβαρός ο πατέρας μου. Τα κορίτσια του συχωρεμένου του γιατρού είναι τύποι και υπογραμμοί. Πήραν ανατροφή από τον πατέρα τους και τη μητέρα τους, που είναι επίσης μια εξαιρετική κυρία.

Κι έτσι, με την πατρική βούλα τώρα, είχα το ελεύθερο να συναναστρέφομαι τη γλυκύτερη Εύη εντός κι εκτός σχολείου –έστω κι από τηλεφώνου.

Ποιο είναι όμως το πρόβλημα στο οποίο αναφέρθηκα λίγο πριν;

Είπαμε πως το πρώτο μου μέλημα ήταν να βρεθεί η κατάλληλη από την τάξη μου στην οποία θα χάριζα αφιλοκερδώς την καρδιά μου. Φευ όμως, υπήρχαν κι άλλες τάξεις στο σχολείο και σ' αυτές ευδοκιμούσαν πλείστες όσες αξιέραστες υπάρξεις, που δεν ήταν δυνατόν βέβαια ένας *esthète* σαν εμένα να αγνοήσει. Και ναι μεν όλες αυτές ήταν φύσει και θέσει *off limits* για μας τους απόκληρους, που δεν θα γύριζαν ούτε να μας φτύσουν, πλην όμως από πότε απαγορεύονται τα όνειρα παρακαλώ;

Στην Πέμπτη, για παράδειγμα, υπήρχε η Τασούλα. Μια επιβλητική Βαλκυρία της οποίας το παραπανίσιο βάρος ήταν σοφά διανεμημένο στις κατάλληλες περιοχές. Επιβλητικά μπαλκόνια, εξαισίες περιφέρειες, γεμάτα, πλην καλοσχεδιασμένα και σφιχτά μεριά και γάμπες κι ένα πρόσωπο αρχαίου αγάλματος. Την είχα δει –κρυφίως εννοείται– με γυμναστική περιβολή και μπορώ να διαβεβαιώσω τους δύσπιστους οπαδούς του ανορεξικού σωματότυπου πως ότι επιπλέον βάρος κουβαλούσε πάνω του αυτό το κορίτσι είχε την ελαστικότητα και τη σκληράδα καουτσούκ πρώτης ποιότητας. Η Τασούλα ήταν η μεγάλη αδερφή της δικιάς μας της Άννας, οπότε μια καλημέρα πού και πού εισπράτταμε. Αν κάποιο καλοκάγαθο και πονόψυχο Τζίνι μου έδινε το ελεύθερο να διαλέξω ένα από τα κορίτσια του σχολείου για να ναυαγήσω μαζί του σ' ένα ερημονήσι του Ειρηνικού, την Τασούλα θα επέλεγα, χωρίς δεύτερη σκέψη...

Ή –αν δεν ήταν εύκαιρη– τη φίλη της τη Μαρία, μια σκυθρωπή κοπέλα, κάπως μικρότερης κυβικής ισχύος από την ασυναγώνιστη Τασούλα, αλλά με κάτι βύζους που έλεγες «δεν είναι δυνατόν ν' αντέχει το ύφασμα της ταλαίπωρης σχολικής ποδιάς σε τέτοιες ακραίες πιέσεις»! Κι όμως, να που ήταν. Η Μαρία ήταν η μεγάλη αδερφή του φίλου μας

του Γιάννη, από τις ηρωικές μέρες του πριονιδιού και της κατασκοπίας στο Δημοτικό. Δυστυχώς, με κείνη δεν υπήρχε η παραμικρή επικοινωνία, πέραν της οπτικής –κι αυτής, εννοείται, μονόπλευρης. Αλλά, για το νησί που λέγαμε... πρώτης τάξεως επιλογή. Ίσως σε συνδυασμό με την Τασούλα... Να μην χωρίσουμε τις φίλες, ε;

Η Θέμις τώρα έκλεινε τον χορό των «μεγάλων», των τελείως για τελείως ανέφικτων περιπτώσεων. Ένα ψηλό κορίτσι, γεμάτο, αλλά όχι των προδιαγραφών των δύο προηγούμενων, με γλυκό πρόσωπο κι ονειροπόλα έκφραση, ήταν ακριβώς ο τύπος της κοπέλας, που –όποιος είχε μυαλό– θα ονειρευόταν να παντρευτεί και να κάνει οικογένεια. Του τύπου: «They lived happily ever after». Μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση η Θέμις, αλλά κάθε που την έβλεπα μελαγχολούσα. Δεν ξέρω γιατί... Ίσως να προαισθανόμουν πως αυτές οι ιδανικές καταστάσεις δεν υπήρχαν ούτε σαν υποσημειώσεις στις σελίδες του κισμέτ μου.

Στην Τετάρτη τα πράγματα ήταν πιο πολύπλοκα, γιατί οι υποψήφιες ήταν πολλές και ποικίλων διαμετρημάτων και χαρακτηριστικών. Τρεις όμως ξεχώριζαν –μακράν– και για διαφορετικούς λόγους η καθεμιά.

Η πρώτη ήταν η... κουνιάδα μου, η Βάσω. Τελείως το αντίθετο από την αδερφή της, τόσο στην όψη, όσο και στον χαρακτήρα. Η Βάσω ήταν μέτρια στο ύψος, εξαιρετικά καλοφτιαγμένη, μελαχρινή και με όμορφο πρόσωπο, που θα ήταν ακόμα πιο όμορφο αν χαμογελούσε συχνότερα. Μου έδινε την εντύπωση πως ήταν η σοφή της οικογένειας και χωρίς να βάζω το χέρι μου στη φωτιά πιστεύω πως, πράγμα σπανιότατο για θήλεο, είχε αίσθηση του χιούμορ. Χωρίς να το παίζει απρόσιτη είχε κάτι που σε κράταγε σε απόσταση. Σαν κάτι να την απασχολούσε, κάτι να τη μελαγχολούσε... Ίσως η απώλεια του πατέρα να την είχε επηρεάσει πολύ περισσότερο απ' όσο τη μικρή. Τη συμπαθούσα ενστικτωδώς και καταριόμουν την τύχη που δεν μ' έκανε μουσουλμάνο, ώστε να τις παντρευτώ και τις δυο. Τι ιδανικότερο αλήθεια; (Για να πω την αμαρτία μου, την υποχρεωτική μονογαμία δεν την κατάλαβα ποτέ. Σ' όλη μου τη ζωή ήμουν ερωτευ-

μένος με δυο, τρία, καμιά φορά και περισσότερα κορίτσια. Γιατί δηλαδή θα 'πρεπε να διαλέξω μόνο ένα ανάμεσα σ' αυτά και να με τυραννά μετά το ερώτημα «τι θα γινόταν αν...»;

Τώρα, αν η Βάσω ήταν σχετικά εύκολα κατατάξιμη στην ιδανική ιεραρχία των αισθηματικών (και άλλων) αναζητήσεών μου, η φίλη της η Γιούλα παρουσίαζε ένα τεράστιο πρόβλημα κι ένα ακόμη πιο τεράστιο ερωτηματικό. Γιατί; Χμμ...

Η Γιούλα δεν ήταν καλλονή –με την αυστηρή έννοια του όρου– αλλά είχε τύπο, «χαρακτήρα», όσο δεν είχαν όλες οι άλλες καλλονές και υποκαλλονές μαζί. Λίγο πιο ψηλή από τη Βάσω, με λυγρό και σβέλτο κορμί, διέθετε τα ωραιότερα πόδια που έχω δει ποτέ σε γυναίκα. Κι όταν λέμε τα ωραιότερα, εννοούμε *μακράν* τα ωραιότερα. Σφιχτοδεμένα, αλλά με τέλειες καμπύλες κι αρμονική γράμμωση θα μπορούσαν να είναι πόδια πρίμας μπαλαρίνας ή χορεύτριας του «Holiday on Ice». Μαλλιά σγουρά, ξανθοκάστανα, ένα πρόσωπο που θύμιζε Connie Stevens, στο πιο ζωντανό, κι ένα ζευγάρι γκριζοπράσινα, γατίσια μάτια που σου 'κοβαν την ανάσα όταν σε κοίταζε. Γνωριζόμασταν χάρη στον μικρό της αδερφό, τον Ναπολέοντα, που ήταν μια τάξη μικρότερός μου στο Δημοτικό –συμμαθητής του Βασίλη. Απ' όλες τις «ανέφικτες» των μεγάλων τάξεων αυτή ήταν η πιο προσιτή –για έναν περίεργο λόγο. Της είχε καθίσει πως είχα ασυνήθιστα μακριές βλεφαρίδες, λέει! Μ' έβαζε λοιπόν να κλείνω τα μάτια μου, κάθε που με πετύχαινε, για να δουν οι φίλες της «πόσο μεγάλες βλεφαρίδες» διέθετα (!!!)

–Έλα, Ταρζάν... (αυτό το είχε αρπάξει από τον φλύαρο μικρό αδερφό). Δείξε μας τις βλεφαρίδες σου... Σε παρακαλώ...

Εννοείται πως, όσο κι αν αυτό μ' έφερνε σε δύσκολη θέση, δεν μου πέρναγε καν από το μυαλό να μην της κάνω τη χάρη. Μιλάμε για τέτοια ρεζιλίκια πια!

Και σαν να μην έφτανε το σχολείο, την είχα και στο Γαλλικό Ινστιτούτο, όπου ευτυχώς βρισκόταν σε άλλο τμήμα,

γιατί αν ήταν στο δικό μου... από τη μια η Ελένη, από την άλλη αυτή, θα έβγαινα τελείως για τελείως σκράπας πια!

Ε, δεν ήθελα και πολύ... τη δάγκωσα για καλά τη λαμαρίνα. Κι εκείνη βέβαια, εντελώς ανυποψίαστη, δώσ' του να ρίχνει λάδι στην φωτιά με τις εκκλήσεις προς επίδειξη των μεταξένιων μου βλεφαρίδων... Ώσπου μια μέρα...

–Μπορεί εγώ να έχω μακριές βλεφαρίδες, εσύ όμως έχεις τα ωραιότερα μάτια του κόσμου, της λέω.

Πού βρήκα το κουράγιο; Το θράσος;... Πού βρήκα τη δύναμη, στον θεό που πιστεύετε!... Αλλά το είπα και το βγάλα από πάνω μου.

Με κοίταξε σαστισμένη, χαμογέλασε αμήχανα –οι φιλένάδες από δίπλα χασκογελούσαν...

–Ευχαριστώ πολύ, είπε τέλος.

Δεν μου ξαναζήτησε να επιδείξω τις μοιραίες βλεφαρίδες μου.

Αχ!

Ήταν η πρώτη κοπέλα που ζωγράφισα –από μνήμης φυσικά. Ένα έκτρωμα βγήκε με κραγιόνια και κάρβουνο, αλλά για μένα ήταν αριστούργημα. Το κρέμασα στο δωμάτιό μου, απέναντι από το κρεβάτι μου, να είναι η πρώτη που βλέπω ξυπνώντας και η τελευταία πριν κλείσω τα μάτια μου να κοιμηθώ.

–Ποια είναι δαύτη; με ρώτησε αυστηρά η μάνα μου όταν πρωτοαντίκρισε το αριστούργημα.

–Η Ρίτα Χαίηγουωρθ, είπα (το πρώτο όνομα που μου πέρασε από το μυαλό).

–Α, της μοιάζει, είπε ησυχασμένη που δεν ήταν καμιά σουρλουλού απ' αυτές που τηλεφωνούσαν (η εξής μία: η Εύη), να με αποσπάσουν από τα μαθήματά μου.

Η τρίτη σημαντική της Τετάρτης έτυχε να 'ναι η κολλητή της Γιούλας, η Νίτσα –μα πώς τα κατάφερα να τις διαλέγω γύρω-γύρω από τον ίδιο πυρήνα! Μια ψηλή, λεπτή κοπέλα,

με αριστοκρατικά χαρακτηριστικά και κίνηση νεράιδας. Αν την έπαιρνες, όπως ήταν, και την έβαζες στην πασαρέλα κανείς δεν θα ξαφνιαζόταν. Αψευγάδιαστη! Και φυσικά... τελείως απρόσιτη. Με είχε βέβαια καταμαγέψει κι αν δεν υπήρχε ο νταγκάς με τη Γιούλα καθόλου απίθανο να είχε πάρει εκείνη τη θέση της στα όνειρά μου. Οπότε, εννοείται, τα πράγματα θα ήταν τρισεχειρότερα.

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς πόσο δύσκολη ήταν η εκτός τάξης επιλογή του κοριτσιού στο οποίο θα αφιερωνόμουν ολοκληρωτικά. Δηλαδή... όταν λέμε «ολοκληρωτικά»... δεν εννοούμε ακριβώς «ολοκληρωτικά»... αλλά τέλος πάντων.

Πάντως, όπως και να 'χε το πράγμα, η Γιούλα ήταν πολύ πάνω-πάνω στη λίστα των προτιμήσεών μου. Ίσως σε σημείο που, αν μετά από χρόνια –αν λέμε– κατάφερνα να την κάνω να με προσέξει λίγο πιο... αισθηματικά κι εκείνη... μπορεί και να το σκεφτόμουν να κάνω την καρδιά μου πέτρα κι αντί για την Εύη να παντρευόμουν εκείνη! Σκέφτεται κανείς τα παιδιά που θα κάναμε; Με τα μάτια της και τις βλεφαρίδες μου;... Αχ!

Έχοντας λοιπόν τακτοποιήσει (!) το συναισθηματικό μου γίνεσθαι με τον καλύτερο τρόπο: στη γειτονιά η άλλη Βασούλα, στα Γαλλικά η Ελένη, στο Γυμνάσιο η Εύη και η Γιούλα και στο Δημοτικό πάντα βέβαια η Κάκια, θα πίστευε κανείς πως όλα ήταν ωραία και καλά. Αλλά δεν ήταν...

Γιατί υπήρχε βλέπεις κι ο «έξω κόσμος». Και στον έξω κόσμο υπήρχαν ένα σωρό κορίτσια που περίμεναν πώς και πώς να τα ερωτευθείς. Θα τις άφηνα έτσι; Μπορούσα; Όχι βέβαια.

Είπαμε ότι από πολύ νωρίς είχα αντιληφθεί πως υπάρχουν δυο ειδών γυναίκες. Αυτές που ερωτεύεσαι –κι αν όλα πάνε καλά μπορεί και να τις παντρευτείς– κι εκείνες που χρησιμεύουν σε άλλου είδους δραστηριότητες (σιγά-σιγά ανακάλυπτα ποιες ήταν αυτές). Το χάσμα ανάμεσα στις δυο αυτές κατηγορίες δεν είναι τόσο μεγάλο όσο έχουν την τάση να πιστεύουν μερικοί στενόμυαλοι. Γιατί, κάλλιστα μπορείς

να χρησιμοποιήσεις τις ερωτεύσιμες και για τους σκοπούς που θα χρησιμοποιούσες τις άλλες, αλλά και τις άλλες θα μπορούσες ενδεχομένως –αν δεν προσέξεις– να τις ερωτευθείς. Καλό είναι βέβαια να κρατήσεις τις δυο κατηγορίες χωριστά –έκαστος εφ’ ω ετάχθη– αλλά κι αν καμιά φορά τις μπερδέψεις προς στιγμήν, ε, δεν χάλασε ο κόσμος.

Νομίζω πως το ενδιαφέρον των περισσότερων αγοριών για τα κορίτσια ξεκινάει από τη δεύτερη κατηγορία. (Δεν ξέρω αν και τα κορίτσια κάνουν αυτό τον διαχωρισμό, αλλά δεν το νομίζω –μπορεί όμως να κάνω και λάθος).

Σε ότι με αφορά δυο πράγματα πρόσεχα στα εξωτικά πτηνά της δεύτερης κατηγορίας:

1) Να διαθέτουν ευμεγέθη μπαλκόνια και 2) Να έχουν ωραίες γάμπες. Τα υπόλοιπα, πρόσωπο, χαρακτήρας, κλάση, ηλικία, μικρή έως μηδαμινή σημασία είχαν. Αν τα μπαλκόνια ήταν στο ζητούμενο μέγεθος και οι γάμπες σωστές ήμασταν εντάξει. Ότι επιπλέον, ευπρόσδεκτο βέβαια, μα όχι καθοριστικό κι απαραίτητο.

Όπως είναι φυσικό, με τέτοια ευρεία γκάμα κριτηρίων δεν έμενα ποτέ παραπονεμένος και πάντα υπήρχε άφθονο υλικό να τροφοδοτήσω τη δημιουργική μου φαντασία ώστε να γίνουν τα όνειρά μου πιο ενδιαφέροντα.

Δεν θ’ ασχοληθούμε μ’ αυτή την κατηγορία όμως εδώ. Θα ασχοληθούμε με την άλλη, αυτή των αιθέριων υπάρξεων που εμπνέουν αισθήματα μιας ανώτερης διαβάθμισης.

Το ωραιότερο κορίτσι στον κόσμο λεγόταν Έφη και ήταν συμμαθήτρια του Τάσου, στο Δημοτικό πρώτα, μετά, στο Γυμνάσιο όπου –τότε διαχώριζαν τα πρόβατα από τα ερίφια– μετακόμισε στο Θηλέων.

Η Έφη –να το ξαναπώ για να το εμπεδώσουμε– ήταν το ωραιότερο κορίτσι στον κόσμο. Ένα ψηλό, λεπτό πλάσμα, αέρινο σαν ξωτικό. Μ’ ένα πρόσωπο αγγελικό που πλαισιωνόταν από ένα φωτοστέφανο από χρυσές μπούκλες, μαλλιά αγγέλου, που κράταγε σχετικά κοντά.

Η Έφη περνούσε από τη γειτονιά για να πάει σπίτι της. Δεν ξέραμε πού έμενε, αλλά σίγουρα κάπου κοντά θα ήταν. Βάδιζε με μια χάρη σαν να μην πατούσε στο χώμα και σου έδινε γενικά την εντύπωση πως έβγαινε από ένα όνειρο –ή από κάποιο παράλληλο σύμπαν. Όταν τύχαινε να είναι ο Τάσος παρών χαιρετιόντουσαν με σοβαρότητα, μ' επισημότητα θα 'λεγα, κι αυτό ήταν όλο. Ούτε χαμόγελα, ούτε κρυφές ματιές, ούτε καμιά από τις τσαχπινιές που συνήθιζαν όλα τα άλλα κορίτσια.

Κάθε φορά που εμφανιζόταν σταματούσαμε το παιχνίδι –σαν να 'μασταν συνεννοημένοι– και τη χαζεύαμε σαν μαγεμένοι. Ούτε εξυπνάδες του τύπου «ζαχαροπλάστης ήταν ο μπαμπάς σου...», ούτε σφυρίγματα, ούτε τίποτα. Respect! Απλά απολαμβάναμε την παρουσία της –αυτό το στιγμιαίο πέρασμα από τη μια διάσταση στην άλλη. «Η Έφη... η Έφη...» ψιθυρίζαμε ο ένας στον άλλο, σαν προσευχή ευχαριστίας στον καλό θεό που μας έστειλε τον άγγελό του να μας εξυψώσει, για λίγο, πάνω από τα γήινα και τα τετριμμένα, σε άλλες σφαίρες, μεταφυσικές κι ανώτερες.

Η Έφη, το ξαναλέω, ήταν το ωραιότερο κορίτσι στον κόσμο.

Ρωτούσαμε με τρόπο τον Τάσο για κείνη, αλλά δεν ήξερε να μας πει. Η Έφη ήταν απλά η Έφη. Πάνω και πέρα από κάθε περιγραφή.

Μια μελαγχολία με τύλιγε κάθε φορά που την έβλεπα. Διαισθανόμουν πως, περισσότερο από κάθε άλλη, τούτη εδώ ήταν το Άγιο Δισκολότηρο –the Holly Grail! Ένα άπιαστο όνειρο! Ήξερα πως ποτέ δεν θα τη γνώριζα από κοντά, ποτέ δεν θα της μιλούσα, ποτέ δεν θα 'νιωθα το βλέμμα της, το χαμένο ποιος ξέρει σε τι κόσμους, ν' ακουμπά πάνω μου. Κι απελπιζόμουν.

Προσπαθούσα να ονειρευτώ καταστάσεις, όπου, μετά από χρόνια θα επέστρεφα, σπουδαίος και διάσημος, και θα πήγαινα να τη βρω, να της μιλήσω και να προσπαθήσω να της εξηγήσω τη μαγική επίδραση που είχε πάνω μου –πάνω σε όλους μας... Δεν μου 'βγαινε. Ακόμα και η πάντα αχαλίωτη φαντασία μου, εδώ μου έβαζε φραγμούς.

Ήταν γραφτό, η Έφη, το ωραιότερο κορίτσι στον κόσμο, να παραμείνει μια εικόνα, μια αίσθηση μαγική –για πάντα.

Μια άλλη διάσημη όμορφη –κι ως εκ τούτου απρόσιτη– ήταν η Βέρα. Η Βέρα ήταν συμμαθήτρια στις Κάκιας από το παλιό της σχολείο, το Πρότυπο, και κόρη γιατρού κι αυτή, σαν την Εύη. Θεϊκό πλάσμα, με καστανά σκούρα μαλλιά, σταρένιο δέρμα και πανέμορφο πρόσωπο! Την έβλεπα στον δρόμο και μου κοβόταν η ανάσα. Ερχόταν και στα Γαλλικά, σε άλλο τμήμα, φευ, και κάθε φορά που είχε μάθημα μετά από μας έκανα ότι μου πέρναγε από το χέρι να καθυστερήσω, ώστε να μπορέσω απλά και μόνο να τη δω. Η ίδια δεν ήξερε καν πως υπάρχω. Αλλά...

Το απροσδόκητο συνέβη ένα απόγευμα που είχα βγει με τον πατέρα μου για ψώνια. Είπαμε πως ο πατέρας μου ήξερε όλο τον κόσμο. Στον δρόμο δεν υπήρχε άνθρωπος με τον οποίο να μην ανταλλάξει χαιρετούρες, κάτι που μ' έκανε να σκυλοβαριέμαι του θανατά, ιδίως όταν οι χαιρετούρες τραβούσαν σε μάκρος κι εξελίσσονταν σε κουβέντα. Πού να το φανταστώ πως αυτό ακριβώς το χούι θα μ' έφερνε κάποτε τόσο κοντά στο ίνδαλμα μου!

Την είδα πρώτος βέβαια, δίπλα σ' έναν εξαιρετικά καλοντυμένο κύριο, να έρχεται από απέναντι κατευθείαν πάνω μας. Όπως πάντα απόμεινα να την κοιτάζω σαν υπνωτισμένος. Καθώς πλησίασαν βλέπω τον κύριο ν' αστράφτει πλατύ χαμόγελο.

–Γιάννη!

–Γιατρέ μου!

Εμβρόντητος παρακολουθώ τους πατεράδες ν' ανταλλάσσουν θερμή χειραψία. Ο πατέρας μου γνώριζε τον πατέρα της!!!

Οι δυο τους πιάσαν την κουβέντα. Εγώ, κόκκινος ως τ' αφτιά, να κοιτάζω επίμονα τις πλάκες του πεζοδρομίου και να μελετώ τις χρωματικές τους συγγένειες με τις μύτες των παπουτσιών μου.

–Ο... διάδοχος; ακούω ξαφνικά τον γιατρό να ρωτάει.

–Ο ίδιος, απαντάει ο πατέρας μου με καμάρι. Η κορού-
λα σου;

–Η μικρότερη...

Μας έβαλαν να χαιρετήσουμε, ως αρμόζει, τους αντί-
στοιχους πατεράδες, αλλά κανενός τους δεν πέρασε από το
μυαλό να μας γνωρίσουν μεταξύ μας.

–Κοτζάμ άντρας! είπε ο γιατρός για μένα. Τι τάξη πάει;

–Φέτος μπήκε στο Γυμνάσιο –αριστούχος, κοκορευτήκε
ο δικός μου. Η κόρη;

–Τελειώνει το Δημοτικό. Την έχω στο Πρότυπο... Πρώτη
μαθήτρια!

Βάλθηκαν ο καθένας να εκθειάζει το παιδί του, λες κι
εμείς ήμασταν κάπου αλλού.

Ξεκλέβω μια δειλή ματιά προς το μέρος της. Κοίταζε αλ-
λού. Ξεροβήχω... στρέφεται... Τι μάτια ήταν αυτά... θεέ μου!
Πόσο θα με βαστούσαν ακόμη όρθιο τα τρεμάμενα γόνατά
μου;

–Σε βλέπω στα Γαλλικά, ακούω σε μια στιγμή έντρομος
τον εαυτό μου να λέει.

Κάπως έτσι γεννιούνται οι ήρωες! Στη φωτιά της μάχης
πετάγονται πάνω για να το βάλουν στα πόδια και στην πα-
ραζάλη τους ορμάνε στον εχθρό!

–Μπα, πας κι εσύ στα Γαλλικά; Δεν σ' έχω δει.

Αμ, πού να με δεις; Υπάρχω; Δεν υπάρχω... (Τι φωνή,
θεέ μου!)

–Στο Μογιεν ΙΙΙ, ψελλίζω ηλίθια.

–Εγώ στο Μογιεν Ι, έρχεται η απάντηση.

Μέχρι εδώ...

Κάποτε οι μεγάλοι τελείωσαν την πάρλα και μας έβγα-
λαν από την απίστευτα δύσκολη θέση.

Την κοίταξα ν' απομακρύνεται. «Αν στραφεί πάει να πει
πως ενδιαφέρεται», είπα μέσα μου. Αγωνία!...

Δεν στράφηκε.

Την επομένη στα Γαλλικά έκανα τις απίστευτες μανούβρες ώστε να συναντηθούμε «τυχαία» στα σκαλιά.

–Γεια σου, κατάφερα να τραυλίσω.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη –προσπαθώντας, υποθέτω, να με τοποθετήσει στον χώρο και τον χρόνο.

–Γεια, μουρμούρισε και προσπέρασε.

Να με φτύσεις εμένα αν με θυμήθηκε!

Τουλάχιστον της μίλησα! Για μια βδομάδα μετά έπαιζα και ξανάπαιζα το φιλμ της συνάντησής μας με τους πατεράδες στο μυαλό μου, προσθέτοντας ουσιώδεις λεπτομέρειες και διορθώνοντας τους διαλόγους. Αυτό ήταν ότι μου έμεινε...

Αν μου είχε χαμογελάσει τουλάχιστον!... Έστω, μηχανικά...

Τώρα, αν τα παραπάνω περιστατικά φαντάζουν δύσκολα (κι ανέφικτα) περίμενε να δεις τι γίνεται με τα επόμενα.

Η Κική ήταν μια μακρινή ξαδέρφη –δεν θυμάμαι αν ήταν του πατέρα ή της μάνας μου. Η Κική είχε παντρευτεί τον Νίκο που ήταν πολιτικός μηχανικός. Οι δυο τους αποτελούσαν ένα όμορφο κι ευχάριστο ζευγάρι κι από τους λίγους που χαιρόμουν να βλέπω στις επισκέψεις, που εκείνη την εποχή υπήρχε η συνήθεια να ανταλλάσσουν συγγενείς, γνωστοί και φίλοι. Ο Νίκος και η Κική είχαν μια μοναχοκόρη, τη Λένα, ένα όμορφο, σβέλτο, γελαστό πλάσμα, ευχάριστο και ίσως (τι ίσως δηλαδή... σίγουρα) το πιο έξυπνο κορίτσι που είχα συναντήσει ως τότε. Η Λένα ήταν ένα χρόνο μικρότερή μου και στη μπερδεμένη συγγενική ιεραρχία ήταν... ανηψιά μου!

Αυτό ήταν και το ιδιωτικό μας καλαμπούρι.

–Τι κάνεις, ανηψιά;

–Πολύ καλά, θείε μου, εσείς;

Κι έπεφτε το γέλιο της αρκούδας.

Δεν την έβλεπα συχνά, αλλά όποτε γινόταν αυτό ήταν για μένα σαν γιορτή.

Εννοείται πως δεν άργησα καθόλου να την ερωτευθώ. Κι όλα καλά κι ωραία... ταιριάζαμε, περνάγαμε καλά μαζί, γελάγαμε... αλλά... Αλλά η συγγένεια; Τι κάνεις με τη ρημάδα τη συγγένεια; Πώς παρακάμπτεις αυτό τον ύφαλο;

Όχι πως προσωπικά μου δημιουργούσε πρόβλημα. Τέτοιες προκαταλήψεις, δόξα τον Γιαραμπή, δεν είχα ποτέ. Για τους άλλους όμως;

Το σκέφτεσαι να ξεφουρνίσω μια μέρα στους γονείς –με τα σταματημένα μυαλά και τις απολιθωμένες ιδέες– ότι σκοπεύω να παντρευτώ τη Λένα;

–Την ανηψιά σου, βρε παλιάνθρωπε; Δεν ντρέπεσαι, βρε λούστρο; Δεν κοκκινίζεις; Δεν αισχύνεσαι;

–Θα ρίξει φωτιά ο θεός να μας κάψει!

Όχι ότι οι δικοί της, όσο προοδευτικοί και μορφωμένοι κι αν ήταν, θα το ‘παιρναν πιο ελαφρά... Και πρώτα απ’ όλα οι επισκέψεις θα κόβονταν με το μαχαίρι. Οπότε, πώς θα ‘βλεπα εγώ την αγαπημένη μου τότε;

Δύσκολο το πρόβλημα κι όσο κι αν έσπαζα το κεφάλι μου λύση δεν έβρισκα. Κι όμως, παλιά τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Οι Αρχαίοι Αιγύπτιοι, για παράδειγμα...Μήπως δεν παντρεύονταν αβέρτα τις αδερφές τους; Τους είτε κανείς κουβέντα γι’ αυτό; Ή μήπως τους εμπόδισε να φτιάξουν έναν πολιτισμό που θαυμάζουμε ως σήμερα;

Οι Αρχαίοι Αιγύπτιοι έγιναν τα ινδάματά μου.

–Μα τι σ’ έχει πιάσει με τους Αιγύπτιους πια; με ρώτησε μια μέρα η Λένα καθώς της εκθείαζα τον υπέροχο αυτό λαό.

–Ήταν άτομα προχωρημένα, της εξήγησα. Πολύ προχωρημένα. Μην ξεχνάς τις πυραμίδες.

–Μμμ...

–Κι ανοιχτά μυαλά... Το ξέρεις πως αν ζούσαμε στην Αρχαία Αίγυπτο εσύ κι εγώ θα μπορούσαμε να παντρευτούμε άνετα;

Έβαλε τα γέλια.

–Ναι, και τα παιδιά μας οι μανάδες μας θα τα είχαν εκτός από εγγόνια κι ανήψια; είπε.

–Κι εμάς τι μας νοιάζει; μουρμούρισα.

–Μας νοιάζει γιατί θα ‘βγαιναν ζαβά.

–Ποιος το λέει αυτό;

–Η επιστήμη. Δεν ξέρεις πως όταν παντρεύονται συγγενείς μεταξύ τους τα παιδιά βγαίνουν βλαμμένα;

Δεν το ήξερα, αλλά δεν μου φαινόταν και τόσο σοβαρό εμπόδιο.

–Ε, ας μην κάναμε παιδιά τότε, πρότεινα.

Σήκωσε το χέρι της ψηλά σε μια κίνηση «στοπ».

–Α, όλα κι όλα. Εγώ θέλω παιδιά, είπε.

–Τότε ας υιοθετήσουμε.

–Καλέ τι μας λες; Εγώ θέλω δικά μου.

Έκανα μια προσπάθεια.

–Τι να τα κάνεις;... Φασαρία είναι...

Έβαλε τα γέλια πάλι.

–Σιγά, βρε! αναφώνησε. Δεν παντρευτήκαμε κιόλας!

Δυστυχώς...

Κι έτσι ένας ακόμη ανεκπλήρωτος έρωτας προστέθηκε στην ήδη ανησυχητικά διογκούμενη λίστα.

Και πού ν’ ακούσεις για το επόμενο κάζο!

Αχ!

Αν αλλάξουμε το «νι» στο όνομα της Λένας με «λάμδα», τι μας δίνει; Λέλα.

Η Λέλα ήταν φίλη της μάνας μου. Μια «μεγαλοκοπέλα» –όπως τη χαρακτήριζαν χαμηλόφωνα οι φαρμακομύτες κυράτσες– «άτυχη η καημένη», κατ' άλλες, πιο πονόψυχες, που εργαζόταν στο Ταχυδρομείο (κοντά στο σπίτι της Εύης, παρεμπιπτόντως). Μικροκαμωμένη, με πανέμορφο πρόσωπο, μεγάλα εκφραστικά μάτια και το ωραιότερο χαμόγελο που είχα δει ποτέ σε γυναίκα, ήταν σαν τη Μαρί Λαφορέ, σε ελληνική βελτιωμένη έκδοση. Τα μαλλιά της, που είχαν γκριζάρει κατά μέρη πρόωρα (κάτι που της πρόσθετε γοητεία), τα τραβούσε πίσω και τα έδενε με κορδέλα χαμηλά.

Πόσων χρονών ήταν η Λέλα; Τριάντα; Τριανταπέντε; Παραπάνω δεν νομίζω. Αλλά κείνη την εποχή όταν ήσουν τριαντατόσα και ανύπαντρη, πάει... είχες «ατυχήσει».

Την ίδια δεν φαινόταν αν την απασχολεί ιδιαίτερα αυτό. Ήταν πάντα γελαστή και πρόσχαρη, έξω καρδιά. Είχε επίσης το χάρισμα να σε κάνει να νιώθεις, όταν σε κοίταζε με κείνα τα βελούδινα μαύρα μάτια της, πως είσαι ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο. Τι άλλο να πω;...

Για τη Λέλα είχα σχέδιο. Μόλις μεγάλωνα αρκετά –και τελείωνα στρατό και πανεπιστήμιο– θα πήγαινα να τη βρω στο Ταχυδρομείο μ' ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα. Εκεί θα ζητούσα το χέρι της κι εκείνη θα μου έλεγε το «ναι» συγκινημένη, ενώ οι συνάδελφοι θα χειροκροτούσαν (κι αυτοί συγκινημένοι), όπως στα έργα. Μετά θα ζούσαμε μαζί ζωή παραμυθένια κι όταν πηγαίναμε επίσκεψη στη μάνα μου οι φαρμακομύτες δεν θα τολμούσαν να μιλήσουν πια ούτε για «μεγαλοκοπέλες», ούτε για «ατυχίες».

Αλλά, δυστυχώς, τα πράγματα ήρθαν αλλιώς.

Με πρόλαβε άλλος.

Και πια δεν μου 'μενε παρά να περιμένω πότε η Λέλα θα καταλάβαινε το λάθος της για να κάνω εγώ, επιτέλους, την κίνησή μου.

Όλη μου η ζωή μια ατελείωτη αναμονή, πανάθεμά την!

Κάποια στιγμή –τότε– κάθισα να φτιάξω μια λίστα. Από τη μια μεριά οι «δια μίαν ορισμένην χρήσιν» κι από την

άλλη οι «ερωτεύσιμες». Τρόμαξα όταν είδα τις σελίδες να γεμίζουν με κινηματογραφική ταχύτητα.

Για ένα πράγμα ήμουν σίγουρος –από πολύ νωρίς, ευτυχώς. Ο άνθρωπος ΔΕΝ είναι ζώο μονογαμικό. Άντε όμως να πείσεις γι' αυτό τη μονολιθική, υποκριτική μας κοινωνία!

Το Μυστήριο του Πελαργού

Στο Νότο τα παιδιά ωριμάζουν πολύ γρήγορα. Κατά συνήθεια αποκτούν κι ερωτική συνείδηση νωρίς.

Θυμάμαι πώς αρχίσαμε να μελετάμε τις εικονογραφήσεις των παιδικών μας αναγνωσμάτων, παρατηρώντας και κρίνοντας τα μυστικά της ανατομίας του γυναικείου κορμιού. Θυμάμαι τι ρίγη συγκίνησης σκορπούσε η Ταταμπού και η Τζαϊν του «Γκαούρ-Ταρζάν», η Μαλόα του «Τάργκα», οι κακές Υπερανθρώπισσες, Σατούρνα και Ρεγγίνα, του «Υπερανθρώπου» καθώς κι οι Γερμανίδες πρακτόρισσες του «Μικρού Ήρωα».

Από πολύ νωρίς είχαμε αρχίσει να βλέπουμε τις γυναίκες γύρω μας με άλλο μάτι. Στη γειτονιά, όπου είχαμε –δόξα τω θεώ– μπόλικες καλλονές, στο λεωφορείο, στην εκκλησία... Η Φύση μας είχε δρομολογήσει σ' ένα ταξίδι, τις διαδρομές του οποίου σ' άλλα μέρη τα παιδιά αρχίζουν μόλις να υποπτεύονται περί το τέλος της εφηβείας. Μεγάλη η συμβολή και του κινηματογράφου, ιδίως του ελληνικού, όπως έχω εξηγήσει αλλού. Όσα έκαναν για το ξεστράβωμά μας η Ελένη Προκοπίου, η Ζέτα Αποστόλου, η Γκιζέλα Ντάλι κι αργότερα η Χλόη Λιάσκου, η Μάρθα Καραγιάννη και η Ζωή Λάσκαρη, δεν θα 'καναν στρατιές ολόκληρες ειδικών σεξολόγων. Ήδη από την Πέμπτη του Δημοτικού, όχι μόνο είχαμε λύσει το μυστήριο του πελαργού, αλλά ήμασταν κιόλας καθ' οδόν να εξερευνήσουμε το όλο θέμα εις βάθος (με όλη τη σημασία της λέξης). Άλλωστε, εκεί περίπου ήταν κι η εποχή που ανακαλύπταμε τις χαρές (το μέγα μυστήριο) της

αυτοϊκανοποίησης. Η Φύση βλέπεις είναι βιαστική στα θερμά κλίματα.

Οι γυναίκες μου άρεσαν πολύ, το 'χω ξαναπεί. Μου άρεσε να τις κοιτάζω, να φαντάζομαι πως τις πάω βόλτα χέρι-χέρι, να τις φιλάω... Μετά; Μετά δεν ήμουν ακριβώς σίγουρος, πάντως κι αυτό που μπορούσα να φανταστώ καλό ήταν. Βέβαια, μπερδεμένος ήμουν και πολύ μάλιστα. Απ' τη μια μεριά, ερωτευόμουν –πανεύκολα– τις συνομήλικες μου, με έρωτα πλατωνικό και άσπλο (ποτέ δεν μου πέρασε από το μυαλό ότι θα μπορούσα να 'χω «αμαρτωλές σχέσεις» με την Κάκια, για παράδειγμα) κι απ' την άλλη λαχταρούσα κι έλιωνα (αμαρτωλά και κατάπτυστα) για τις «μεγάλες». Σχιζοφρενική κατάσταση!

Τα πράγματα μπερδεύτηκαν ακόμα περισσότερο όταν μπήκα με το καλό στο Γυμνάσιο. Εκεί, ξαφνικά, βρέθηκα περικυκλωμένος από μια πληθώρα γυναικών –και βέβαια μιλάω για τις τρεις τελευταίες τάξεις– που μόνο μωρά δεν ήταν πια. Στην τάξη μου οι κοπελίτσες που 'χαμε κουβαλήσει μαζί μας απ' το Δημοτικό ήταν νιάνιαρα σε σύγκριση με τις θεές που διέθεταν οι ανώτερες βαθμίδες.

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; Και πού να τις βλέπεις κιάλας να κάνουν γυμναστική (στη ζούλα εννοείται)! Ήταν να ζαλίζεται πια ο άνθρωπος! Τύφλα να 'χουν οι σκληρότερες πορνοταινίες!

Άντε μετά να κρατήσεις το κεφάλι σου κρύο και ισορροπημένο! Να 'σαι δώδεκα χρονών, να νιώθεις το αίμα να βράζει, να βρίσκεσαι στον Παράδεισο και να μην μπορείς να κόψεις το μήλο, να το φας! Ευτυχώς που είχαμε το μπάσκετ και ξεδίναμε λίγο, αλλιώς...

Στη μύησή μου (αν μπορώ να την πω έτσι) στο μυστήριο του έρωτα στάθηκα τυχερός, όπως σε πολλά άλλα στη ζωή μου. Ήρθαν τα πράγματα έτσι ώστε να περάσω μέσα από την τόσο σημαντική, τη μαγική, αυτή διαδικασία με τον πιο φυσιολογικό κι ανώδυνο τρόπο που θα μπορούσε να ελπίζει κανείς κείνη την εποχή των άπειρων ταμπού και της κοινωνικής υποκρισίας. Κι επειδή η αρχή ήταν ιδανική και η συ-

νέχεια ήταν καλή. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με την σειρά.

Κείνα τα Χριστούγεννα οι γονείς μου αποφάσισαν πως θα 'ταν μια καλή ιδέα να επισκεφθώ κάτι θείους που ζούσαν στην Αθήνα. «Για να μαθαίνει το παιδί, να μην γίνει αγροίκος», αλλά στην ουσία –κατά πως κατάλαβα αργότερα– για να υπενθυμίσω στα άκληρα αυτά γερόντια ότι «υπήρχε κι ανηψιός», το τερπνόν μετά του ωφελίμου (αθάνατη και άδοξη Ελληνική κοινωνία!).

Το πρόβλημα ήταν πώς θα πήγαινα μόνος μου. Ο μεν πατέρας μου έλεγε ότι ήμουν ολόκληρος γάιδαρος κι εν πάση περιπτώσει με το ΚΤΕΛ θα πήγαινα, όπου όλοι οι άνθρωποι ήταν «δικοί μας», αλλά η μάνα μου μ' έβλεπε ακόμη μωρό και πρόβαλε αντιρρήσεις. Τελικά το ταξίδι πήγαινε για ματαίωση, όταν ξαφνικά εμφανίστηκε ο... από μηχανής θεός. Στην προκειμένη περίπτωση, θεά!

Η κυρία Καίτη ήταν απ' τις στενότερες φιλενάδες της μητέρας μου. Στα σαραντατόσα της, η κυρία Καίτη, ήταν ακόμη ομορφογυναίκα. Μέτρια στο ανάστημα και με κάμποσα παραπανίσια κιλά, αλλά και μ' ένα ζευγάρι τεράστια στήθια και καπούλια φοράδας που έκαναν τους μώρτες στο δρόμο να ζαλίζονται. Ωραίο πρόσωπο, με καστανά μαλλιά φτιαγμένα «περμανάντ», πάντα διακριτικά βαμμένη και πάντα κομψά και μοντέρνα ντυμένη. Κομψές και μοντέρνες ήταν και οι ιδέες της. Ήταν η πρώτη γυναίκα που είδα να καπνίζει, να φοράει παντελόνια και να πίνει τσίπουρο με τους άντρες! Μιλούσε στρωτά, «αθηναίκα», χωρίς ίχνος караγκούνικης προφοράς, πράγμα καθόλου περίεργο, αν αναλογιστεί κανείς ότι τον περισσότερο καιρό της τον πέρναγε στην Αθήνα, μακριά από τον κακομοίρη τον άντρα της, που οι δουλειές κρατούσαν δέσμο στον κάμπο.

Η κυρία Καίτη λοιπόν έτυχε να ετοιμάζεται κι αυτή για την Αθήνα τις μέρες αυτές, οπότε ήταν φυσικό να προσφερθεί να με συνοδεύσει. Στην αρχή βέβαια η μάνα μου έφερε τις απαραίτητες ψευτοαντιρρήσεις «Μα, Καίτη μου, να σου δώσουμε βάρος...» κι άλλα τέτοια υποκριτικά, αλλά στο

τέλος πείστηκε και είπε το ναι, προς γενική ανακούφιση όλων των ενδιαφερομένων.

Βέβαια, εμένα η ιδέα της «συνοδείας» δεν μ' ενθουσίαζε ιδιαίτερα. Διάολε, ήμουν σχεδόν δεκατριών χρονών, τι χρειαζόταν η γκουβερνάντα; Αλλά, όπως το δικό μου βέτο δεν είχε καμιά απολύτως πέραση, αναγκάστηκα να υποταχθώ στη μοίρα μου και το ριζικό μου. Άλλωστε η ιδέα ότι θα 'βλεπα την Αθήνα μ' ενθουσίαζε τόσο ώστε να 'μαι διατεθειμένος να κάνω και μια μικρή θυσία.

Αποφασίστηκε να φύγουμε στις 22 Δεκεμβρίου, μέρα που βόλευε την κυρία Καίτη, με το απογευματινό λεωφορείο, που επίσης βόλευε την κυρία Καίτη –που δεν καταλάβαινε (και δικαίως) γιατί οι άνθρωποι πρέπει να σηκώνονται απ' τ' άγρια χαράματα για να ταξιδέψουν. Αμέσως ο πατέρας μου τηλεφώνησε στους μπαρμπάδες να με περιμένουν στο πρακτορείο, μετά φανών και λαμπάδων, με φόρτωσε με διάφορα πεσκέσια και δώρα για τους «πρωτευουσιάνους», μου 'δωσε και πέντε κατοστάρικα (μυθικό ποσόν για μένα τότε) «για παν ενδεχόμενον» και μ' αποχαιρέτησε με τα εξής εμπνευσμένα λόγια:

–Κοίτα, βρε γύφτο, μην μάθω ότι μας έκανες ρεζίλι στους μπαρμπάδες σου, γιατί χάθηκες.

Η μάνα μου πάλι με φάσκιωσε με ότι πλεχτά μπόρεσε να βρει, κασκόλ, παλτά, σκουφιά, λες και πήγαινα στην Αλάσκα, με σταυροφίλησε, με ξεμάτιασε και μου 'δωσε εντολές να μη βγαίνω χωρίς τις γαλότσες μου και να μην... τρέχω και ιδρώσω.

Τελικά έφτασε και η κυρία Καίτη, μ' ένα ταξί γεμάτο βαλίτσες και ντυμένη σαν φιγουρίνι του «Θησαυρού». Για μια τελευταία φορά ασπαστήκαμε αλλήλους, άκουσα τις τελευταίες συμβουλές και οδηγίες «Να ντύνεσαι», «Να τρως», «Να μιλάς όταν σου μιλάνε» κι άλλα τέτοια για άγριους Ζουλού, επιβιβαστήκαμε, τακτοποιηθήκαμε στις θέσεις μας και βάλουμε πλώρη για την περιπέτεια.

Η ώρα περνούσε ευχάριστα με τη συντροφιά της κυρίας Καίτης. Βλέπεις, αντίθετα με την μάνα μου, τούτη εδώ ήταν

τέρας μόρφωσης. Να φανταστεί κανείς ότι ήξερε ακόμη και τις ενδεκάδες του Ολυμπιακού και του Παναθηναϊκού! Για να μην πω και για τις κινηματογραφικές της γνώσεις, όπου δεν μπόρεσα να βρω ούτε ένα έργο που να 'χω δει και να μην το 'χει δει εκείνη. Μέχρι Ταρζάν, με τον Τζώννυ Βαϊσμούλλερ, είχε δει η γυναίκα! Μιλάμε δηλαδή για πανεπιστήμονα! Γρήγορα ξέχασα τις επιφυλάξεις που είχα για την υποχρεωτική αυτή συνοδεία κι αφέθηκα ν' απολαμβάνω την –πρόσκαιρη έστω– ελευθερία μου. Μικρό πράγμα είναι δηλαδή να ταξιδεύεις σαν μεγάλος, χωρίς τους γονείς, συνοδεύοντας μια τόσο μορφωμένη και καλοντυμένη κυρία που μύριζε τόσο όμορφα, ασφαλής μέσα στο θερμαινόμενο λεωφορείο, με το χιόνι να πέφτει με τους κουβάδες απέξω;

Από το πρωί ο καιρός ήταν στον χιονιά. Φεύγοντας από την Λάρισα άρχισαν να πέφτουν οι πρώτες δειλές νιφάδες. Στα Φάρσαλα το 'χε στρώσει για καλά και τώρα που πλησιάζαμε στον Δομοκό το γύριζε σε πραγματική θύελλα. Στο τέλος το χιόνι έπεφτε τόσο πυκνό ώστε το λεωφορείο, με ορατότητα μερικούς πόντους, πήρε να προχωρεί με ρυθμό χελώνας, ενώ ο οδηγός βάραιγε το κλάξον και βλαστήμαγε ότι θεοὺς και δαίμονες μπορούσε να θυμηθεί τη στιγμή εκείνη. Κατά τις έξι που φτάσαμε στον Δομοκό ήταν πια φανερό ότι κάθε περαιτέρω προέλαση θα 'πρεπε ν' αποκλειστεί, για την ώρα τουλάχιστον. Ο δρόμος είχε κλείσει, ο καιρός όλο και χειρότερε και με το σκοτάδι από πάνω δεν γινόταν προκοπή. Αποφασίστηκε λοιπόν να διανυκτερεύσουμε στον Δομοκό και να συνεχίσουμε –καιρού και Θεού επιτρέποντος– την επομένη.

Η κυρία Καίτη δεν είχε το παραμικρό πρόβλημα προσαρμογής στη νέα κατάσταση. Αμέσως άρχισε τις ενέργειες για την εξεύρεση καταλύματος, τροφής κι άλλων τέτοιων ουσιωδών καθώς και να τηλεφωνήσει στους γονείς μου για να μην ανησυχούν. Την εποχή εκείνη στον Δομοκό υπήρχε μόνο ένα μίζερο «Ξενοδοχείον Ὑπνου» όπου συνήθιζαν να καταφεύγουν οι επιβάτες των λεωφορείων σε περιπτώσεις ανάλογες με τη δική μας. Έξι-εφτά κάμαρες όλες κι όλες, που δεν ήταν αρκετές βέβαια για να εξασφαλίσουν κάποια

στοιχειώδη άνεση στους δεκαπέντε επιβάτες του λεωφορείου (ευτυχώς ο οδηγός κι ο εισπράκτορας θα κοιμόντουσαν στο σπίτι ενός κουμπάρου). Τελικά, η δαιμόνια κυρία Καίτη, κατάφερε να επισκιάσει με την επιβολή, το παρουσιαστικό, το λέγειν και το πορτοφόλι της όλους τους άλλους (αγανακτισμένους πλην άτολμους) συνεπιβάτες και να εξασφαλίσει για μας, όχι μόνο το καλύτερο δωμάτιο, αλλά κι ένα από τα δυο-τρία που διέθεταν σόμπα για θέρμανση!

Αφού λοιπόν τακτοποιήθηκε κι αυτό, βρήκαμε ένα μαγέricko της κακιάς ώρας όπου φάγαμε ομελέτα και λουκάνικα συνοδεία ντόπιου κρασιού –πρώτη φορά έπινα– και μετά, με υψηλό ηθικό κι ακόμα καλύτερο κέφι, παρ' όλη την ταλαιπωρία, το κρύο και το χιόνι, γυρίσαμε στο «Ξενοδοχείον Ύπνου» να κοιμηθούμε.

Η κάμαρη ήταν σωστός φούρνος, με τη σόμπα να μπουμπουνίζει, στουμπωμένη με ξύλα από τον υποχρεωτικό κάπελα, που αναμφισβήτητα ποντάριζε σ' ένα γερό μπαχτσις.

Η βελτίωση αυτή της θερμοκρασίας ήταν μια ευχάριστη έκπληξη τη στιγμή που το θερμόμετρο είχε πέσει κάτω από το μηδέν, με τη χιονοθύελλα να λυσομανάει απ' έξω. Αλλά υπήρχε κι άλλη μια –οδυνηρή για μένα– έκπληξη στο δωμάτιο του «Ξενοδοχείου Ύπνου». Το κρεβάτι ήταν ένα και μοναδικό! Διπλό μεν, αλλά ένα! Πράγμα που σήμαινε...

Δηλαδή, τι;... Θα κοιμόμασταν μαζί;!!!

Αν κατάλαβε την αμηχανία μου η κυρία Καίτη δεν το 'δειξε. Έβγαλε το παλτό της, τινάζοντας το χιόνι στο πάτωμα, κλώτσησε τις μουσκεμένες της γόβες σε μια γωνιά κι έτρεξε στη σόμπα ν' απλώσει τα ξυλιασμένα της χέρια να ζεσταθούν, φωνάζοντάς με να τη μιμηθώ.

Σιγά-σιγά το αίμα άρχισε και πάλι να κυκλοφορεί κανονικά, τα χέρια και τα πόδια πήραν να ξεπαγώνουν.

–Ωραία που είναι στην ζεστούλα όταν έξω γίνεται χαλασμός Κυρίου! αναστέναξε η κυρία Καίτη.

–Ωραία, ωραία, μουρμούρισα κι εγώ.

–Τουλάχιστον δεν θα ‘χουμε πρόβλημα ζέστης στον ύπνο. Άλλωστε είμαστε δύο, ε; Τι λένε; «Κρύο, καιρός για δύο».

Κι έβαλε τα γέλια.

Λες και ήμουνα εγώ τώρα σε θέση να εκτιμήσω τη σοφία των παροιμιών.

Και ξαφνικά θυμήθηκα κάτι που μου ‘κοψε τελείως τα ποδάρια. Τα πράγματά μας βρίσκονταν ακόμα ΣΤΟ ΛΕΩ-ΦΟΡΕΙΟ! Οι πυτζάμες μου αναπαύονταν αυτή τη στιγμή, γερά κλειδωμένες, στα ντουλαπάκια των αποσκευών. ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΠΥΤΖΑΜΕΣ ΝΑ ΒΑΛΩ!

–Οι πυτζάμες μου! έκανα άθελά μου.

–Ορίστε;

–Οι πυτζάμες μου... Οι πυτζάμες μας, είναι στο... στο λεωφορείο, την πληροφόρησα απελπισμένος.

Η κυρία Καίτη έβαλε τα γέλια.

–Ε κι έπειτα; Τι να τις κάνουμε τις πυτζάμες μ’ αυτή τη ζέστη; Μήπως θα κρυώσουμε μέσα στο κρεβάτι και με τη σόμπα στο φουλ;

Παρέλυσσα τελείως. Δηλαδή, πώς θα κοιμόμασταν; Και καλά εγώ, φορούσα φανέλα και σωβρακάκι, αλλά... η κυρία Καίτη;

Με τρόπο ξέκλεψα μια ματιά προς το μέρος της.

Το πουκάμισό της, με τα τρία πρώτα κουμπιά ξεκούμπωτα, τεντωνόταν επικίνδυνα απ’ τα τεράστια, αφράτα στήθια που πολέμαγαν να πεταχτούν έξω από το μαύρο σουτιέν, που μόλις και μετά βίας ανταποκρινόταν στη δύσκολη αποστολή του. Δηλαδή... Δηλαδή, σε λίγο η κυρία Καίτη θα... γδυνόταν; Και θα ‘μενε με το σουτιέν και την κιλότα; Και θα ‘πεφτε στο ίδιο κρεβάτι με μένα; Και τη νύχτα δηλαδή... Τη νύχτα αν ακουμπούσαμε, κατά λάθος;...

Θεέ και Κύριε!

Λες και διάβασε τις σκέψεις μου η κυρία Καίτη γύρισε και μου χαμογέλασε.

–Άντε, μου λέει. Ώρα να πέσουμε, γιατί έχουμε να σηκωθούμε πρωί αύριο –αν ανοίξει ο δρόμος εννοείται.

Με είδε να κοντοστέκομαι και χαμογελώντας πήγε στη λάμπα του πετρελαίου –το «Ξενοδοχείον Ύπνου» δεν διέθετε ηλεκτρικό– και τη χαμήλωσε.

–Ξεντύσου με την ησυχία σου, μου είπε. Εγώ πάω μια στιγμή στο μπάνιο.

«Μπάνιο», κατ' ευφημισμόν, ήταν ο άθλιος καμπινές στο βάθος του διαδρόμου. Με το που βγήκε απ' την κάμαρη, βγάζω γρήγορα-γρήγορα πουκάμισο, πουλόβερ, παντελόνι κάλτσες και χώνομαι κάτω απ' τα σκεπάσματα, παρακαλώντας τον καλό θεό να τη στραβώσει για να μην αντιληφθεί ότι το σώβρακό μου είχε καταστήσει τσιγγάνικο τσαντίρι.

Η κυρία Καίτη δεν άργησε να επιστρέψει. Βλέποντάς με στο κρεβάτι μου χαμογέλασε.

–Έτοιμος κιόλας, ε;

–Ναι... ναι, κατάφερα να αρθρώσω με το ζόρι, γιατί το λαρύγγι μου είχε ξεραθεί πέρα για πέρα.

Η κυρία Καίτη πήγε στη σόμπα, έριξε άλλα δυο ξύλα μέσα και μ' ένα «Πουφ, τι ζέστη!» άρχισε να γδύνεται με την πλάτη γυρισμένη.

Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα γυναίκα να γδύνεται μπροστά μου και η καρδιά μου χοροπηδούσε σαν τρελή. Σχεδόν την άκουγα να χτυπάει σαν ντενεκεδένιο ταμπούρλο. Είχα παραλύσει τελείως. Αλλιώς είναι στον κινηματογράφο, πανάθεμά το, κι αλλιώς στην πραγματικότητα. Εδώ...

Το πουκάμισο έφυγε, ακολούθησε η φούστα, οι κάλτσες... Μ' έπιασε ζαλάδα.

Η κυρία Καίτη, φορώντας μόνο το μαύρο σουτιέν και την κιλότα, πήγε στη σόμπα για μια τελευταία επιθεώρηση, έσβησε τη λάμπα και ήρθε να χωθεί κάτω από τα σκεπάσματα αφήνοντας ένα ακόμη «Πουφ, τι ζέστη!». Έκανα ότι μπορούσα για να κρατηθώ όσο πιο μακριά γινόταν, μην τύχει κι αγγίξουμε και πάθω κανένα ανεπανόρθωτο ρεζίλι.

–Εντάξει, αγόρι μου;

–Ναι, ναι, μουρμούρισα εγώ, με εφτακόσιους παλμούς στο λεπτό.

–Ζέστη, ε! Ωραία δεν είμαστε;

Αν ήμασταν λέει!

Έφτιαξε λίγο το μαξιλάρι και τα σκεπάσματα και δεν ξαναμίλησε. Ίσως και να ‘χε μαντέψει τη... δύσκολη θέση στην οποία βρισκόμουν.

Ούτε το μικρό μου δαχτυλάκι δεν τολμούσα να κουνήσω. Τα μπαλάκια μου είχαν αρχίσει να με πονάνε από την ένταση, αλλά δεν έβλεπα τι μπορούσε να γίνει γι’ αυτό. Το σίγουρο είναι ότι κείνη τη στιγμή βλαστημούσα τους γονείς μου με τις φαινές ιδέες. «Υπομονή» έδινα κουράγιο στον εαυτό μου. «Πού θα πάει, θα κοιμηθεί κάποτε».

Θα πέρασε ίσως ένα –μαρτυρικό– τέταρτο της ώρας απ’ τη στιγμή που πέσαμε στο κρεβάτι όταν ένιωσα μια κίνηση δίπλα. Κάνοντας πάντα τον ψόφιο κοριό, μισάνοιξα με τρόπο το αριστερό μου μάτι. Η κυρία Καίτη είχε περάσει το χέρι της πίσω στην πλάτη και ξεθλύκωνε το σουτιέν που είχε αρχίσει φαίνεται να την κόβει. Με μια κίνηση το ‘βγαλε και το πέταξε στο πάτωμα. Ένας τεράστιος μαστός πέρασε για μια στιγμή εμπρός από το (θολωμένο) οπτικό μου πεδίο για να χαθεί και πάλι κάτω απ’ τα σκεπάσματα. Πρώτη φορά έβλεπα γυμνό γυναικείο στήθος, αλλά τόσο μεγάλο, ίσως να ‘ταν κι η τελευταία!

Σε λίγο άκουσα την αναπνοή της να παίρνει τον ρυθμικό και κανονικό ήχο των κοιμισμένων ανθρώπων. Η κυρία Καίτη είχε αποκοιμηθεί, εγώ όμως πού να κλείσω μάτι! Για ώρα

δεν τολμούσα ούτε ν' ανασάνω κανονικά. Σιγά-σιγά όμως, καθώς βεβαιωνόμουν πως η «συγκάτοικος» μου κοιμόταν του καλού καιρού κι επομένως ο... κίνδυνος (ποιος κίνδυνος;) απομακρυνόταν, άρχισα να ξεθαρρεύω και να χαλαρώνω κάπως.

Έξω είχε βάλει αέρα. Κάπου κοντά ένα αδέσποτο παντζούρι χτύπαγε μ' έναν εκνευριστικό θόρυβο πάνω στο ντενεκεδένιο λούκι. Ένας ξάγρυπνος σκύλος γάβγιζε ανόρεχτα μέσα στη νύχτα κι άλλοι συντρόφοι του αποκρίνονταν από μακριά, στον ίδιο ανόρεχτο τόνο. Ίσως να κουβέντιαζαν την πιθανότητα να κατέβουν λύκοι απ' τα ψηλώματα. Το υπόλοιπο χωριό κοιμόταν πάντως μακάρια. Στο δωμάτιό μας –τον τεχνητό αυτόν Παράδεισο– η ζέστη είχε θολώσει τελείως τα τζάμια του μοναδικού παράθυρου ενώ η αναλαμπή της φλόγας απ' το παραθυράκι της σόμπας έριχνε περιεργές σκιές στους κακοβαμμένους τοίχους.

Ήταν σίγουρο πως η κυρία Καίτη είχε βυθιστεί σε λήθαργο. Τα σκεπάσματα μόλις και μετά βίας τα ανεχόμουν, είχα γίνει παπί στον ιδρώτα. Με προσεκτικές κινήσεις, για να μην ξυπνήσω την συγκοιμωμένη μου, κατέβασα τις κουβέρτες λίγο πιο χαμηλά κι έβγαλα τα χέρια απ' έξω. Με τη μανούβρα αυτή όμως, άθελά μου, αποκάλυψα κι ένα σεβαστό τμήμα από το στήθος της κυρίας Καίτης! Εδώ πια ξεράθηκα εντελώς. Με γουρλωμένα μάτια παρατηρούσα την απαλή σάρκα που ανεβοκατέβαινε, στον ρυθμό της αναπνοής της γυναίκας. Είχα υπνωτιστεί.

Και τότε, ξαφνικά, αλλά όχι αναπάντεχα, μια τρελή ιδέα καρφώθηκε στο σκοτισμένο μου μυαλό.

Αν έκανα τα σκεπάσματα να γλιστρήσουν ακόμα πιο χαμηλά ... Τότε τα στήθια θα ξεσκεπάζονταν τελείως! Πού θα το καταλάβαινε; Εγώ θα κοίταγα όσο ήθελα κι αυτή ούτε που θα το 'παιρνε είδηση ποτέ. Απλό. Κι εύκολο...

Για κάμποση ώρα παιδεύτηκα με τα εμπόδια που μου όρθωνε ο άτολμος χαρακτήρας μου. Πολλές φορές πήγα να κάνω την κίνηση, αλλά δεν τα κατάφερνα να μαζέψω αρκετό κουράγιο, να την ολοκληρώσω. Τελικά η τύχη γύρισε με

το μέρος μου. Μέσα στον ύπνο της, η κυρία Καίτη, που ζεσταινόταν κι αυτή φαίνεται, γύρισε ελαφρά μετακινώντας στην κίνηση και τα σκεπάσματα που κατέβηκαν σχεδόν μέχρι τη μέση της, αφήνοντας έτσι σε κοινή θέα τους μυθικούς θησαυρούς του αγίου όρους –μάλλον των «αγίων ορέων». Μην πιστεύοντας στα μάτια μου απόμεινα να χαζεύω τις απίστευτες βουνοκορυφές της ώριμης αυτής γυναίκας, τις πρώτες αυτού του είδους που αντίκριζα ποτέ!

Λοιπόν, η ανθρωπογεωγραφία ήταν πάντα μια επιστήμη που με συνάρπαζε και είμαι σίγουρος πως αν συμπεριλαμβανόταν στο πρόγραμμα των σχολικών μαθημάτων θα αρίστευα πανηγυρικά. Εδώ λοιπόν είχα μια σπάνια ευκαιρία να εξερευνήσω τα μυστηριώδη και συναρπαστικά κατατόπια ενός τοπίου συναρπαστικού που –ήμουν βέβαιος– κανένα από τα αλάνια της γειτονιάς, αλλά και του σχολείου, δεν είχε μέχρι τη στιγμή εκείνη αντικρίσει. Ένιωθα, ρε παιδί μου, σαν τον Κολόμβο, όταν ξεπρόβαλαν μπροστά του, μέσα από την ομίχλη, οι ακτές της Αμερικής (άλλο αν εκείνος, ο άσχετος, νόμισε πως ήταν οι Ινδίες).

Βουνά απόρθητα, φαράγγια σκοτεινά, πλαγιές στρογγυλεμένες, κώνοι ηφαιστειών, ρυάκια κι εύφορες πεδιάδες ξανοίγονται μπροστά στα μάτια του τολμηρού εξερευνητή καλώντας τον επίμονα να τα χαρτογραφήσει. Είχαμε να κάνουμε εδώ με μια από τις σπάνιες εκείνες συγκυρίες που προχωρούν το ανθρώπινο είδος στα δύσκολα μονοπάτια της γνώσης κι εμένα μου έλαχε ο κλήρος και το προνόμιο να γίνω ο αφοσιωμένος θεματοφύλακας ενός μυστικού που ταλανίζει γενεές επί γενεών από κτίσεως κόσμου έως και σήμερα.

Μελετηρός όσο και παράτολμος λοιπόν από τη φύση μου βάλθηκα να σπουδάζω με περίσσια επιμέλεια το φαινόμενο που τόσο αναπάντεχα –και ίσως με κάποια δόση θεϊκής παρέμβασης και αρωγής– αποκαλυπτόταν προ των εκθάμβων οφθαλμών μου. Είχα πια ξεχάσει και το άβολο της κατάστασης και τις φυσικές κακουχίες στις οποίες υποβαλλόμουν κι επικεντρώθηκα ολόψυχα και με χαρακτηριστική ευσυνειδησία στο έργο μου.

Ξαφνικά κι ενώ μελετούσα εμβριθώς το συναρπαστικό περίγραμμα των τιτάνιων θηλών, μια φωνούλα αντήχησε στο επικεντρωμένο μυαλό μου.

–Φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περίδρομο, είτε η άγνωστη και τα μάλα ανησυχητική φωνούλα.

–Δηλαδή; ρώτησα επιφυλακτικά.

–Τι δηλαδή; Έτσι περιμένεις να γίνει δουλειά; Δια της παρατηρήσεως; με αποπήρε η φωνή.

–Δια της παρατηρήσεως έχουμε φθάσει στις πιο σημαντικές ανακαλύψεις, παρατήρησα πικαρισμένος.

–Ναι, αλλά η παρατήρηση χωρίς την επαλήθευση τι αξία έχει;

–Η επαλήθευση δεν είναι πάντα εφικτή, είπα κοφτά.

–Κατάλαβα, σάρκασε η φωνούλα. Άλλος ένας θεωρητικός!

–Μπα; Και τι θες να κάνουμε παρακαλώ; αντισάρκασα ο ίδιος. Και πρώτα απ' όλα τι είσαι εσύ που μου κάνεις τον καμπόσο;

–Ξέρεις πολύ καλά, απάντησε η φωνούλα. Εγώ εκπροσωπώ τα μπαλκόνια της κυρίας Καίτης.

–Είχα την εντύπωση πως κοιμόσουν, αφού και η κυρία Καίτη κοιμάται, παρατήρησα.

–Η κυρία Καίτη μπορεί να κάνει ότι θέλει, ήρθε η απάντηση. Κι εγώ ότι θέλω.

–Δεν είσαι παρά ένα φερέφωνο εξαρτήματος, απάντησα σκουντούφλικά.

–Ναι, αλλά όχι όποιου κι όποιου εξαρτήματος, πήρα την πληρωμένη απάντηση. Εδώ μιλάμε για ΤΟ εξάρτημα!

–Ωραία... και λοιπόν; απάντησα φουρκισμένος. Τι θες να κάνω;

–Το καθήκον σου ως εξερευνητής.

–Και τώρα τι νομίζεις πως κάνω;
–Εξερεύνηση εξ' αποστάσεως; Ας γελάσω... χαχα!
–Δηλαδή...;
–Δηλαδή, αυτό που κατάλαβες. Αν θες να μάθεις πρέπει να είσαι τολμηρός.
–Ναι, αλλά... αν ξυπνήσει η κυρία Καίτη;
–Αν ξυπνήσει... βλέπουμε.
–Χα! Και να μου αστράψει κανένα φούσκο; Και να το πει μετά της μάνας μου; Δεν είμαστε καλά!
–Αμ, έπρεπε να το καταλάβω πως έχω να κάνω με χέστη!
–Χέστης εγώ;!!!
–Εμ...;!
Πήγα ν' απλώσω το χέρι μου, ν' αποδείξω στην εξοργιστική φωνούλα πως κάτι ήρωες σαν ελόγου μου δεν σκιάζονται μπροστά σε τίποτα, αλλά το χέρι δεν κουνιόταν. Είχε παραλύσει και δεν εκτελούσε τις διαταγές που του έδιναν.
–Είδες; ακούστηκε η περιπαιχτική φωνούλα. Δεν τολμάς.
–Έχει μουδιάσει το χέρι μου.
–Επειδή σκιάζεσαι.
–Δεν σκιάζομαι.
–Καλά, δεν σκιάζεσαι... Φοβάσαι.
Ήθελα ν' αρπάξω τη φωνούλα από τις καμπύλες της και να τη ζουλήξω, να σωπάσει, αλλά το χέρι... εκεί, το βιολί του. Απεργός διαρκείας.
–Κουνήσου, ρε, του κάνω. Θα γίνουμε ρεντίκολο.
–Μπα... Μια χαρά είμαι εδώ, δεν πάω πουθενά, ήρθε η αυθάδικη απάντηση του χεριού.
–Είπα κουνήσου, επέμεινα. Εγώ είμαι το αφεντικό εδώ! Εγώ διατάζω.

–Δεν μου το λες και πολύ πειστικά, παρατήρησε το χέρι.
–Εγώ δεν το λέω πειστικά ή εσύ σήκωσες δική σου παντιέρα, παλιοκουκουέ; εξοργίστηκα.
–Τι θα γίνει, τώρα βρήκατε να λύσετε τα προσωπικά σας; μπήκε στη μέση η φωνή των μπαλκονιών.
–Εσύ μην ανακατεύεσαι, την πρόγkηξα.
–Καλά, αλλά όπως πάμε θα ξημερώσουμε...
Γύρισα στο χέρι.
–Κοίτα... Θα μετρήσω μέχρι το τρία, το προειδοποίησα. Μετά θα λάβω σκληρά μέτρα.
–Δηλαδή, αφεντικό, τι, θα μ' απολύσεις;
–Κάνε αυτό που σου λέω, μούγκρισα.
–Το σκέφτηκες καλά;
–Πολύ καλά... Άντε, ξεκουνήσου.
–Βαριέμαι... Άσε... αύριο...
–Μα... αύριο θα είναι αργά!...
–Ε, τι να γίνει;... Πες πως ατυχήσαμε. Τι, πρώτη φορά θα είναι;
–Είσαστε για κλάματα, κακάρισε η μπαλκονοφωνή. Σας λυπάμαι, φουκαράδες.
–Τ' ακούς, ρε; λέω του χεριού μου. Μας πήραν στο ψιλό τώρα και οι βυζοφωνές!
–Δεν βαριέσαι, αφεντικό, τι είχαμε τι χάσαμε, ήρθε η απάντηση του χεριού. Μια ζωή εμείς της εργατικής τάξης στην απέξω.
Η βυζοφωνή κακάρισε σαρκαστικά.
–Καλά, κατάλαβα, είπε. Αν περιμένει κανείς να συνεννοηθείτε εσείς, ζήτω που καήκαμε!
Κείνη τη στιγμή η κυρία Καίτη μετακινήθηκε στον ύπνο της και γυρίζοντας μονοκόμματα προς τη μεριά μου με κα-

πάκωσε σε τρόπο ώστε το μούτρο μου να βρεθεί χωμένο ανάμεσα στις υπέροχες ορεινές μάζες.

–Ορίστε! άκουσα τη βυζοφωνή να θριαμβολογεί. Όλα εμείς πρέπει να τα κάνουμε. Άντε, καληνύχτα και καλή διασκέδαση.

Δεν τολμούσα ούτε να αναπνεύσω. Ξαφνικά ήξερα πώς θα 'πρεπε να είναι ο παράδεισος. Κι εκεί που απολάμβανα γαλήνια αυτή την ανέλπιστα νιρβάνα, ανακουφισμένος στην ανακάλυψη της ύπαρξης θεού, ακούω το χέρι μου, αυτόν τον άθλιο μπολσεβίκο, να ψιθυρίζει...

–Είδες, αφεντικό; Τελικά δεν χρειάστηκε να κάνει κανείς μας τίποτα. Με λίγη τύχη όλα έρχονται βολικά.

Το πρωί με βρήκε μεν άγρυπνο, πλην εκστατικό και κατά πολύ σοφότερο.

–Ελπίζω να μην σε στρίμωξα πολύ τη νύχτα, μου είπε γελώντας η κυρία Καίτη καθώς ετοιμαζόμασταν. Κάνω ανήσυχο ύπνο βλέπεις.

–Μπα... Μια χαρά ήταν, απάντησα.

«Μακάρι πάντα έτσι», πρόσθεσα από μέσα μου.

Τ Ε Λ Ο Σ

Το δεύτερο μέρος της εποποιίας «Θρύλοι της Γειτονιάς», «Αστροναύτης, Ταρζάν και Αήττητος Εραστής», άρχισε να γράφεται κι εγώ δεν θυμάμαι πότε και πού και τελείωσε το καλοκαίρι του 2013 στην Ύδρα σε εικονογράφηση εμού του ιδίου.